

મહાકવિશ્રીકાલિદાસવિરચિત

રઘુવંશ.

[સમપ્રસોદી અનુવાદ]

અનુવાદક

ચતુરભાઈ ગોવિંદભાઈ પટેલ.

મહાકવિશ્રીકાલિદાસવિરચિત

રઘુવંશ

[અમૃતલોકી અનુવાદ]

અનુવાદક

ચતુરભાઈ ગોવિંદભાઈ પટેલ.

હૈંદમાસ્તર મ્યુ. સ્કૂલ—અમદાવાદ.

મૂલ્ય રૂ. ૨-૦-૦

પ્રથમ આવૃત્તિ
વ્રત ૧૦૦૦.

અ મ દા વા દ.
ઋષિપંચમી
સંવત ૧૯૯૫.

આ પુસ્તકના સર્વ હક કર્તાને સ્વાધીન છે, માટે પ્રગટકર્તાની
પરવાનગી સિવાય કોઈએ કોઈપણ ભાગ છાપવો
અગર છપાવવો નહિ.

મુદ્રક; મોહનલાલ હરિલાલ પંડ્યા,
મુદ્રણસ્થાન:
શારદાપ્રસન્ન પ્રિ. પ્રેસ
પાનકોરનાકા મામાની હવેલી,
અમદાવાદ.

અનુક્રમણિકા.

સર્ગ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
પહેલો	દિલીપનું વસિષ્ઠના અશ્રમે જવું.	૧
બીજો	દિલીપની ગૌરક્ષા.	૧૮
ત્રીજો	રઘુનો જન્મ.	૩૭
ચોથો	રઘુનો દિગ્વિજય.	૫૪
પાંચમો	અજનું સ્વયંવરમાં જવું.	૬૬
છઠ્ઠો	હનુમત્તીસ્વયંવર.	૮૫
સાતમો	પાણિગ્રહણ.	૧૦૫
આઠમો	અજવિલાપ.	૧૨૨
નવમો	વસતન્ત્રકુતુ, અને દશરથનું મૃગયાવર્ણન.	૧૪૩
દસમો	શ્રીરામાવતાર.	૧૬૨
અગીયારમો	શીતાવિવાહવર્ણન,	૧૭૩
બારમો	રાવણવધ.	૧૯૪
તેરમો	વિમાનમાં લંકાથી અયોધ્યા.	૨૦૭
ચૌદમો	શીતાપરિત્યાગ.	૨૨૪
પંદરમો	શ્રીરામસ્વર્ગારોહણ.	૨૪૩
સોળમો	કુશકુમુદતીવિવાહ.	૨૫૫
સત્તરમો	અતિથિવર્ણન.	૨૭૪
અઠારમો	વંશાનુક્રમણિકા.	૨૮૫
ઓગણીસમો	અગ્નિવર્ણનો શૃંગાર.	૨૯૮

માતૃપ્રેમે પુરાં મારાં, સ્વર્ગવાસી ઝવેરખા ;
તેમને યુસ્તિકાદે, પુષ્પાંજલિ સમર્પિ આ.

નિવેદન

જિજ્ઞાસાવૃત્તિથી ‘સૂર્યવંશ’ વાંચવા માંડ્યું, અને કુતૂહલ-
વૃત્તિથી અનુવાદ કરવા માંડ્યો. પ્રમુદચ્છાએ તે પરિપૂર્ણ થયો.

હું કાંઈ કવિ. લેખક કે વિવેચક નથી. “લાવ પ્રયત્ન કરે,
કેનુંક થાય છે?” ધારી કરવા માંડ્યો. કવ સૂર્યપ્રભવો ષંશઃ
કવ ચાલપવિષયા મતિઃ એ પ્રમાણે કાલિદાસનાજ શબ્દમાં
કહું, તો ક્યાં મદાકવિ કાલિદાસ અને ક્યાં ક્લુદ્ધ બુદ્ધિવાળો હું?

શિષ્યભાવથી કરેલી આ કૃતિને ઉદારચિત્ત વિદ્વાનવર્ગ ક્ષમાની
દષ્ટિએ જોશે એવી અભ્યર્થના છે.

કાલિદાસ કાણ? ક્યાં થયો? ક્યારે થયો? વગેરે પ્રશ્નોની
છણાવટ કરવાનું મારું ગળુ નથી. સાચું કહું, તો એ સંબંધી
મારો અભ્યાસ નથી. મારે તો હૃદયનું કામ છે, પાડાપાડીનું નથી.
માટે એવા પ્રશ્નો મહા પંડિતો માટે અનામત રાખી પ્રસ્તુત કાવ્ય
સંબંધી એ જોડ લખીશ.

કાવ્યમાં નાટક રમ્ય કહેવાતું હોય, તો ખુદ કાવ્ય રમ્ય હોય
જ તેમાં કાંઈ સવાલ નથી. તેમાં વળી સૂર્યવંશી વસ્તુ હોય અને
કાલિદાસ જેવાની કૃતિ હોય, તો પછી શી મણા રહે? એકજ
પ્રસંગની આબુગાબુ વીંટળાતા “કુમારસંભવ” ને કવિ પોતાની
પ્રાસાદિક વાણીથી રસમય કરે, તો પછી વિશાળ ગાળાના
વસ્તુવૈવિધ્યવાળા પ્રસંગોના મનોહર વર્ણનોમાં વાચકગણને રસથી
તરબોળ કરી મૂકે તેમાં શી નવાઈ?

પ્રથમ સર્ગના પ્રારંભિક શ્લોકોમાં સૂર્યપુત્ર મનુના વંશના રાજાઓના ઉચ્ચ ગુણોનું વર્ણન કરી કવિ વાચકને વસ્તુના પ્રથમ નાયક દિલીપનું તેના અનુપમ ગુણોદ્ધારા ઓગળાવું કરાવે છે. પાકટ વયે પહોંચેલા દિલીપના વંધ્યત્વરૂપી ક્ષણગામીથી રધુવંશનું વિશાળ વૃક્ષ ફૂલે ફાલે છે. પટરાણી સુદક્ષિણા સાથે તે સૂર્યકેતુરુ વસિષ્ઠના આશ્રમે પુત્રવાંચ્છાથી જન્ય છે. ત્યાં વસિષ્ઠ, રાજાને કામધેનુના ચમ્પેલા શાપની જાણ કરી તેના નિવારણ માટે કામધેનુની પુત્રી નંદિનીની સેવા કરવાનું સૂચવે છે. રાજા સૂચનાનો સાચાર સ્વીકાર કરે છે.

બીજા સર્ગમાં એકતીસ દિવસ સુધી રાજાએ ઓકનિષ્ઠાથી કરેલી ગૌ-સેવાનું અપ્રતિમ વર્ણન ૪. આવી નવે દિને દિલીપની કસોટી કરવાનું ધારી નંદિની દિમાલયની ખીણમાં ગેસે છે. ત્યાં અણચિંતબેા એક સિંહ તેના પર ફટી આવે છે. રાજા સિંહનો વધ કરવા બાણ ખેંચવા જન્ય છે, પણ હાથ ભાચા સાથે, જગાઇ જન્ય છે. ' મારા આગળ તારું કશુંય વાતરાનું નથી. ' એમ કહી સિંહ દિલીપને પોતાનો પરિચય કરાવે છે. આ પછી મૃગેન્દ્ર— નરેન્દ્રનો અતિ યુક્તપ્રયુક્તિથી પૂર્ણ મનોરંજક સંવાદ થાય છે. આખરે ગાયને છાંડી પોતાના દેવગી સિંહને સંતોષ કરવાનું રાજા સમજાવે છે. અને સિંહનો કાળીઓ થવા કટિબદ્ધ થઇ ઉભો રહે છે; પણ સિંહની તરાવને બદલે ગાયનાં વાતસલ્યમય વાક્યો તેના શ્રાવણે પડે છે, સાથે સાથે ઘટનાનો રહેઠ તથા ગાયની પ્રસન્નતા-રૂપ પ્રસાદ તે પામે છે.

ત્રીજા સર્ગમાં ગર્ભવતી સુદક્ષિણાની દોડ, વસ્તુનાયક રધુનો જન્મ, દિલીપનો અશ્વમેધ, રધુ—જન્દનું, યુદ્ધ. વગેરે કવિની અનેરી શૈલીથી આલેખાયાં છે.

ચોથા સર્ગમાં સુખ્યત્વે રઘુએ કરેલા દિગ્વિજયનું વર્ણન છે. વિજેતા રઘુના સૈન્ય સાથે આપણે પણ જાણે ચોખુટ હિંદુસ્તાન પૂરેલા હોઈએ એમ લાગે છે.

પાંચમામાં વિશ્વજિત યજ્ઞમાં સર્વસ્વ દાન કરી નિષ્કિંચન યજ્ઞેના રઘુ પાસે વરતાંતુનો શિષ્ય કૌતસ દક્ષિણા માટે આવે છે. દાનવીર રઘુ આવી સ્થિતિમાં પણ તેને ના પાડી શકતો નથી. અતિ અમનતા રીતે રાજાને ધનની સદાય મળે છે, અને તેનું દાનીપણું સત્યય છે. હર્ષિત થએલા કૌતસના આશોર્વાદથી રઘુને અજ નામનો પુત્ર થાય છે. કુંડિનાપુરનરેશ ભોજની બેન ઇન્દુ-મતીના રવયંવરમાં જતાં અમરને ગાંધર્વ પ્રિયંવદ પાસેથી સંમોહન અરવતી પ્રાપ્ત થાય છે.

છઠ્ઠા સર્ગમાં રવયંવરનું અને સાતમા સર્ગમાં અજ— ઇન્દુમતીના વિવાદનું વર્ણન છે.

આઠમામાં રઘુ નવપરિણિત અજનો રાજ્યાભિષેક કરાવી પાનપ્રસ્થ થાય છે. તે પછી જોગીભોગી (રઘુ અને અજ) નું તુલનાત્મક વર્ણન આવે છે. આમ રાજ્ય કરતાં કરતાં એ વાર ઇન્દુમતી સાથે અજ ઉદ્યાનમાં ફરવા જાય છે. ત્યાં ઇન્દુમતીની છાતી પર અયાનક ગગનગામી નારદની પુષ્પમાળ પડવાથી તે મરણ પામે છે, ત્યાંથી જગવિખ્યાત અજવિલાપ શરૂ થાય છે. કુમારસંભવના રતિવિલાપ સાથે અર્જવિલાપનું એકદમ મળતાપણું છે. ગમે તેવો કહિન હૃદયનો વાયક પણ રાજા સાથે એકાદ બે અશ્રુ સાચી વિના રહેતો નથી. આમ એકલવાયો અજ દશરથ મોટો થતાં તેને રાજ્ય સોંપી, અનશનવ્રત ધારી ગંગાસરયૂના સંગમમાં દેહત્યાગ કરે છે.

નવમામાં પ્રથમ, યુવાન દશરથનો પ્રસ્તાવ કરી વાયકને ક્રિયસંતકતુની મોજ કરાવી લાગણીજન મૃગયાવિહારી દશરથ સાથે વનમાં લઈ જઈ વીરરસનો આસ્વાદ ચખાડે છે. પાછળથી શ્રવણનો પ્રસંગ આવતાં વસ્તુ કરુણાન્ત બની જાય છે.

આ સર્ગમાં ઝમકવાળા દ્રુતવિન્નગિતથી રસની ઉત્તમ જમાવટ થયેલી છે. મૃગિયાવર્ણનમાં વૃત્તવૈવિધ્ય આખી દીક્ષને વિશેષ ગહલાવે છે.

દસમામાં શ્રી રામજન્મનો પ્રસંગ આવે છે. આમાં દેવોએ કરેલી શ્રીવિષ્ણુની સ્તુતિથી કવિનું શ્રુતિપારદર્શિત્ય જણાઈ આવ્યા વિના રહેતું નથી.

અગિઆરમામાં વિશ્વામિત્ર સાથે રામલક્ષ્મણનું વનમાં જવું, યજ્ઞની રક્ષા, ધનુસંગ, પરશુરામમાનમોહણ વગેરે પ્રસંગો છે. રથોદ્ધતાવૃત્ત બાળકુમારોના વર્ણનને વધુ ઝેંપ આપે છે.

બારમામાં રામાભિષેકવિધિથી માંડી રાવણુવધ સુધીના અતિ લાંબા પ્રસંગોને અનુષ્ટુપ્ જેવા થોડા સાદા શ્લોકોમાં સમાવી કવિ પોતાની લાઘવીશક્તિનો ઉત્તમ પરિચય કરાવે છે.

તેરમા સર્ગમાં વાયકને રામ સાથે પુષ્પકમાં લંકાથી અથો-બ્યા આકાશમાં ઉડાડે છે. આમાં અનેરો રીતનું સમુદ્રવર્ણન તથા ભાતભાતનું ભૂમિવર્ણન આવે છે.

ચૌદમામાં લોકાપવાદભીરુ રામે કરેલા સીતાત્યાગમાં કરુણતાની સીમા આવી જાય છે. ખરેખર, રામાજ્ઞા સૂણાવતા લક્ષ્મણ તથા સીતાનાં વચનો વાંચતાં ડચૂરો ભરાયા વિના રહેતો નથી. આર્યસ્ત્રી નો આદર્શ આમાં આગેહૂંચ રજી કરવામાં આવ્યો છે.

અત્યાર સુધી આખા રામાયણમાં શત્રુઘ્નના પરાક્રમ સંખ્યાથી કાંઈ કહેવામાં આવ્યું નથી. તે ખોટા દવે લવણાસુરવધથી પંદરમા સર્ગમાં પૂર્ણ કરવામાં આવે છે. ઉપરાંત અશ્વમેધ, સજ્જામાં કુશલવનું આવનું, રામાયણનો રામને પરિચય, અને સીતાનો ભૂમિપ્રવેશ છે. આદીયાં પાછો કરુણુરસ ફરી એકવાર પરિસીમાએ પહોંચે છે. પછી રામરૂપી વિષ્ણુ પોતાની લીલા સમેટી લે છે.

સોગમાં અયોધ્યાનો ત્યાગ કરી કુશવતીમાં રહેતા કુશને અયોધ્યાની અવિદેયતા સાક્ષાત્કાર આપી અયોધ્યાની હીન દશાનો ખ્યાલ આપી પૂનઃ ત્યાં પધારવા કયુક્તાવે છે. પહેલાંની અને પછીની અયોધ્યાનું વર્ણન વાંચતાં હીનતામાં પણ કવિ કેવો રસ મૂકે છે, તે જણાય છે. પછી અયોધ્યામાં ગંગોત્રા કુશનું શ્રીષ્ઠકતુવર્ણન આવે છે. શ્રીષ્ઠ જેવી સૂઝી અને પ્રાણીમાત્રને સંતાપતી ઋતુને પણ વસંત જેવી મનાવે આલેખેલી છે. સર્ગના અંતમાં કુશને કુમુદતીની પ્રાપ્તિ થાય છે.

સત્તરમાં કુશ-કુમુદતીના પુત્ર અતિથિના પ્રસંગને રાજનીતિ-થી વીંટ્યો છે, અને અઢારમા સર્ગમાં વંશાવન્નિ છે. એકેક રાજ માટે એક બે સર્ગ ચીતરતો કાલિદાસ હવે એક બે શ્લોકમાં સમાપ્તિ કરી ત્રીજીની ઝડપે દોડે છે, છતાં વર્ણનમાં આપણને ક્યાંય અતૃપ્તિ રહેતી નથી. છેવટે બાળરાજ સુદર્શનનું વર્ણન પણ અનોખી ભાત પાડે છે. આખરના ઓગણીસમા સર્ગમાં અગ્નિ-વર્ણના શૃંગાર વિષયની પરાકાષ્ઠા દર્શાવે છે. અતિ વિષયવાસનાના દગ્ગરૂંપે રાજને ક્ષય લાગુ પડે છે, અને તેનું મૃત્યુ થાય છે. ગર્ભવતી રાણીનો રાજ્યાભિષેક કરાવી કાવ્ય સમાપ્ત થાય છે, કિન્તુ આપણી જિજ્ઞાસા તો અતૃપ્ત જ રહે છે.

મારા મિત્ર શ્રીયુત છગનલાલ હરજીવનદાસ પંડ્યા બી. એ. ની કીમતી સલાહ, અને માર્ગદર્શન વિના કદાચ આ પુસ્તકનું પ્રકાશન જ ન થવા પામ્યું હોત, તે આ સ્થળે તેમનો, તથા જેમણે આ કાન્યના કેટલાક દૂટ શ્લોકો સમજાવવા પરિશ્રમ લીધો છે, તે શ્રીયુત વિશ્વનાથ દેવનાથ શાસ્ત્રીનો દાર્દ્રિક આભાર માનું છું.

જે ગૃહસ્થોએ અગાઉથી ગ્રાહકો થઇ પ્રકાશનના કાર્યમાં જે પ્રોત્સાહન આપ્યું છે તે ગદ્ય તેમનો પણ હું કાળી છું.

અંતમાં શારદાપ્રસન્ન પ્રિન્ટિંગ પ્રેસના માલિક રા. રા. મોહનલાલ હરિલાલ પંડ્યાએ પણ પોતે કેટલીક અગવડો વેદાને ઉલટ તથા ઉદારતાથી બનતી ઉતાવળે છાપવાનું કામ પાર પાડ્યું છે, તે ગદ્ય તેમનો આભાર માન્યા સિવાય મારાથી રવી શકાતું નથી.

વહેલાલ.
(તા. દસ્ક્રોઇ)
વિ. સં. ૧૯૨૫
ઋષિપંચમી.

ચતુરભાઈ ગોવિંદભાઈ પટેલ.

શુદ્ધિ પત્ર.

પૃષ્ઠ	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધિ.
૪	૧૩	છતા	છતાં
૬	૯	ગુહ	ગૂહ
૯	૨	આરાવત	ઐરાવત
૧૫	૨૧	ભૂજંગો	ભુજંગો
૨૩	૧	ધૂંકે	પૂંકે
૨૯	૧૨	મુનિ ધેનુ	મુનિધેનુ
૩૨	૯	દેવ વૃક્ષે	દેવવૃક્ષે
૪૩	૧૯	વાહમય	વાહમ્ભ
૪૫	૭	નૃપે	નૃપે
૪૬	૧૭	રાત	શત
૫૬	૧૬	મલયાન્દ્રિ	મલયાદ્રિ
૬૧	૨૦	હંયાળા	હયાળા
૬૧	૨૧	જેનાં	જેવાં
૬૮	૧૦	થ	ધૈ
૯૦	૮	રેંથી	રેથી
૯૪	૨૮	કતા	કરતા
૯૫	૮	ચંદ્ર	ચંદ્રે
૯૫	૧૫	વર	વૈર
૯૮	૧૪	સમીપ	સરીખ
૯૯	૧	શેષ'ત	શોભંત
૧૦૧	૯	શ્રેષ્ઠ	શ્રેષ્ઠ
૧૦૧	૧૪	શુદ્ધ	શુદ્ધે
૧૦૧	૧૮	રથ	રથ

પૃષ્ઠ	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ.
૧૦૯	૯	અર્થ	અધ્યર્થ
૧૧૨	૮	વદર્ભ	વૈદર્ભ
૧૧૨	૮	સા	સૌ
૧૧૭	૧૫	સન્ય	સૈન્ય
૧૨૦	૭	દર્ભિ	વૈદર્ભિ
૧૨૦	૧૩	મળ્યાથી	મટયાથી
૧૨૪	૧૮	પૂણુ	પૂર્ણુ
૧૨૫	૧૪	લ	લૈ
૧૩૩	૧૦	મરો	ભ્રમરો
૧૪૧	૧૫	વદથીયે	વૈદથીયે
૧૫૧	૯	વવડી	વાવડી
૧૫૨	૬	ભ્રમર	ભ્રમર
૧૫૫	૧૫	ઉડયાં	ઉડયા
૧૫૮	૨	અમરી	અમરી
૧૬૬	૧૩	વિષ્ણુ	વિષ્ણુ
૧૭૨	૧૨	રુપે	રૂપે
૧૭૫	૧૬	જોષ્ઠતેય	જોષ્ઠતેય
૧૮૦	૧	થવાયલા	ધવાયલા
૧૮૦	૧૪	સાહિત	સહિત
૧૮૧	૧૮	કઠિણુ	કઠિન
૧૮૩	૫	નિવેદીયુ	નિવેદતુ
૧૯૭	૬	નિભૃંગ	નિભૃંગ
૧૯૯	૧૩	સન્યમાં	સૈન્યમાં
૨૦૦	૪	વાળતો	વાળતા

નૃપ્ત	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધિ
૨૦૧	૧૪	સન્ય	સૈન્ય
૨૦૨	૮	રામને	રામ, ને
૨૦૨	૧૦	શસ્ત્ર	શસ્ત્રો
૨૦૩	૧૧	'ત્યો	દૈત્યો
૨૦૬	૧૪	લક્ષ્મીએ	લક્ષ્મી, એ
૨૧૦	૧૯	વરાઈ	વેરાઈ
૨૧૫	૧	દૂરે	દૂરે
૨૧૭	૭	યવાંદુરો	યવાંદુરો
૨૧૯	૧૫	વાણમુખે	વાણમખે
૨૨૧	૧૪	જડાળા	જડાળા
૨૩૪	૧૯	શકુને	શકુનેથી
૨૪૨	૫	અશ્રુવાળા	અશ્રુવાળા
૨૪૬	૧૧	પૌરુષભૂપ	પૌરુષભૂપણે
૨૫૦	૮	કલ્પ	કલ્પે
૨૫૧	૧૫	વસ્ત્રા	વસ્ત્રો
૨૭૩	૨૩	સર્પપીડ	સર્પપીડ
૨૮૪	૩	પદ્મ	પદ્મે
૨૯૩	૧૮	પોતાનાં	પોતાના
૨૯૫	૨૪	લાંકડાની	લાંકડાની:
૩૦૪	૫	એજ	સેજ
૩૦૭	૧૫	બહાવબ્રમ	બહાલીવિબ્રમ
૬૦૮	૮	સો	સૌ
૩૧૧	૧૫	તથ્યો	તથ્યો તે

આ પુસ્તક મળવાનું ઠેકાણું

ચતુરભાઈ ગોવિંદભાઈ પટેલ.

શોભારામ સુરતીની પોળ,

ખાડીયા—અમદાવાદ

कालिदासस्य काव्ये मे पाटवं दृश्यतामिति ।
ख्यापनाय न मे वाञ्छा चापलं किन्तु केवलम् ॥

रघुवंशानुवादोऽयं
गौर्जरीं गिरमाश्रितः ।
विद्याविलासिनां प्रीत्यै
भविष्यत्येव मे मतम् ॥

अनुवादः.

રઘુવંશ.⁺

પહેલો—સર્ગ.

— દિલીપનું વસિષ્ઠના આશ્રમે જન્મ —

— અનુક્રમ —

વાણીઅર્થ શું સંયુક્ત વાણીઅર્થ પીછાનવા,
જગમાળાપને વંદું પાર્વતીપરમેશ્વર. ૧
કયાં વંશ સૂર્યથી જન્મ્યો, અદ્વય મતિ મારી કયાં,
દુસ્તર અધિષ્ઠાઈ હું ત્રાપાથી તરવા અહું. ૨

+ રઘુરાજના વંશનું વર્ણન છે તેથી આ કાવ્યને રઘુવંશ કહે છે. ૧ વાણીઅર્થ=વાણી અને અર્થ. અર્થના પ્રકાર વાચ્ય, લક્ષ્ય અને વ્યંગ્ય એમ ત્રણ છે. વાણી અને અર્થના જેવો નિત્ય સંબંધ છે તેવા, હમેશના સંબંધવાળાં, જગતનાં માતપિતા-પાર્વતીપરમેશ્વરને કાવ્યારંભમાં કવિ વંદના કરે છે. વાણીઅર્થ=વાણીનો ભાવાર્થ: પીછાનવા=અંતરમાં ઉતારવા. ૨ આ શ્લોકમાં કવિ પોતાની નમ્રતા બતાવે છે: અદ્વય=થોડા જ્ઞાનવાળી. દુસ્તર=તરવો કઠણ: અધિષ્ઠા=સાગર.

મંદ કવિયશ ઇચ્છું હાસ્યપાત્ર થઇશ હું,
 ઇચ્છે ઉચાં ફળો લોલે ઉંચા હાથે શુ' વામણો ! ૩
 પૂર્વના મુનિઓએ વા કરેલા વાણીદારમાં
 સોયે વીંધ્યા મણિઓમાં સૂત્ર શી મારી છે ગતિ. ૪
 જન્મથી માંડી વિશુદ્ધ, ફળના સુધી ઉઘમી,
 ભૂપાળો સાગરો સુધી, રથો સ્વર્ગે લઇ જતા. ૫
 હોમે વિધિથી અગ્નિમાં, યથેષ્ટ અર્થો રીઝવે,
 દંડ્યોને દંડના રીતે, જાગે યોગ્ય સમે વળી. ૬
 સંઘરે ત્યાગને માટે, સત્યાર્થે ગિત બોલતા,
 યશ માટે ચંદ્ર જીતો, પ્રજર્થે ગૃહ માંડતા. ૭
 બાલ્યમાં લાભતા વિદ્યા, યૌવને લોગ માણતા,
 વૃદ્ધત્વે મુનિઓ જેવા, યોગથી તનુ ત્યાગતા. ૮
 તે રધુવંશીને વર્ણુ વાણીમાં અલ્પ હું છતાં,
 તે ગુણે કાનમાં આવી બોલવા પ્રેરણા કરી. ૯

૩ કવિયશ= કવિનો યશઃ વામણો=ફીંગણો. ૪ પૂર્વના મુનિ=વાલ્મીકિ વગેરે: વાણીદાર=વાણીથી જેનું દાર ઉદાડવામાં આવ્યું છે તે. મણિને વીંધ પાડવાનું મુશીબત લાચું કામ તો સોયાને જ કરવું પડે છે. સુતર તો માત્ર તેમને સાંકળી જ રાખે છે. હવે પછીના ચાર શ્લોકમાં તે સૂર્યવંશી રાજાઓનું ગુણવર્ણન છે. ૫ ફળના સુધી=ફળ મેળવે ત્યાં સુધી. ૬ યથેષ્ટ=ઇચ્છે તેટલું: અર્થો=ધનની કામનાવાળા: દંડ્ય=દંડ કરવા લાયક: જાગે=ચેતતા રહે. ૭ પ્રજર્થ=સંતાન માટે; ગૃહ માંડતા=ગૃહસ્થાશ્રમી થતા: મિત=માપસર. ૮ બાલ્ય=આગપણ. ૯ તે=ઉપર કહ્યા તે.

- સજ્જનો યોગ્ય છે નિશ્ચે સૂણવા તે વિવેકથી,
 સોનું અશુદ્ધ કે શુદ્ધ અગ્નિમાં નાખતાં હીસે. ૧૦
- વૈવસ્વત મનુ નામે પંડિતોમાંહી પૂજ્ય ને,
 આદિ હતો જૂપાળોમાં, પ્રણવ છંદમાં જયમ. ૧૧
- વિશુદ્ધ તેહના વંશે શુદ્ધમાં શુદ્ધ જન્મીયો,
 દિવ્રીપ કરી રાજેન્દુ, ક્ષીરાગ્નિમાંહી ધ્વન્દુ શો ! ૧૨
- મહા છાતી, મહા કાંધ, મહા બાહુ, શાસ શો ઉંચો,
 કર્મયોગ્ય ધરી કાયા ક્ષાત્રધર્મ શું આવિયો ! ૧૩
- સર્વશ્રેષ્ઠ બળે સૌને ડારતો સર્વ તેજથી,
 સૌથી ઉંચા વયુથી શું મેરુ ભૂ આવરી ઉભો ! ૧૪
- આકૃતિના સમી બુદ્ધિ, બુદ્ધિ શો શાસ્ત્રમાં ધ્યમ,
 ગ્રમ સરીખ આરંભ, આરંભ તુલ્ય હિદય. ૧૫

૧૦ વિવેકથી= આરા નરસાનો ભેદ પારખતી બુદ્ધિથી.
 ૧૧ વૈવસ્વત એટલે સૂર્યનો પુત્ર, તે વૈવસ્વત મનુ કહેવાતો.
 પ્રણવ=પવિત્ર ઓમકાર, તેમાં અ, ઉ અને મ્ અનુક્રમે વિષ્ણુ,
 શિવ અને બ્રહ્માના સૂચક અક્ષરો છે. ૧૨ રાજેન્દુ=રાજાઓમાં
 અંદ્ર સમે શોભીતો : ક્ષીરાગ્નિ=ક્ષીરસાગર. પૂર્વે દેવ અને
 દાનવોએ સમુદ્રનું મંથન કર્યું ત્યારે ચૌદ રત્નોમાં અંદ્ર પણ
 નાકળ્યો હતો. ૧૩ શાસ=સાદડનું ઝાડ : કર્મયોગ્ય=કાર્યને ઘટતી.
 ૧૪ સૌને=સૌ પ્રાણીને. મેરુ=પૃથ્વીની મધ્યમાં કલ્પેલો ૮૪૦૦૦
 યોજન ઉંચો સોનાનો પર્વત. તેના શિખર પર બ્રહ્માનું રહેઠાણ
 છે. ૧૫ હિદય=હૃણ પામવાં તે.

- કરાલ, કાન્ત ગુણોધી તે થયો અનુજીવીને,
 દુઃસહય ને અભિગમ્ય જંતુરત્નથી અખિધ શો. ૧૬
- મનુના કાળધી માંડી ચીલો જેહ પડ્યો હતો,
 તેનાથી તે નિયંતાની પ્રજા ના ખસતી રજે. ૧૭
- પ્રજાની વૃદ્ધિને માટે લેતો એ રીતના કરો,
 હજારો ગણું દેવાને રવિ ખેંચે નકી રસો. ૧૮
- સેના માત્ર હતી શોભા, ખન્ને જ અર્થ સાધતાં,
 શાસ્ત્રે અકુંઠિતા બુદ્ધિ ને સજ્જ ધનુ સર્વદા. ૧૯
- ગૂઢ મંત્ર, ગુઢાકૃતિ, ગુઢ ચેષ્ટાથી એહના,
 કૃષ્ણે જણાય આરંભો, સંસ્કાર પૂર્વના જયમ. ૨૦
- નીડર થૈ તનુ રક્ષે, સાજી કાયાથી ધર્મને,
 અલોભે અર્થને લે તે, નિલેપ સુખ ભોગવે. ૨૧

૧૬ કરાલ=મર્યાદકર : કાન્ત=પ્રેમથી પૂર્ણ : અનુજીવી=આશ્રિત. દુઃસહય=જુએ સહી શકાય એવો : અભિગમ્ય=પાસે જવાય તેવો. જંતુરત્ન=મગર વગેરે જાગ્યર પ્રાણીઓ, અને મોતી વગેરે રત્નો. સમુદ્ર મગર ભગેરેથી ભયંકર પણ રત્નોને લઇને પ્રિય લાગે છે. ૧૭ નિયંતા=નિયમમાં રાખનાર, દિલીપ. ૧૮ જેમ સૂર્ય હજારગણું પાણું આપવાને જ પૃથ્વી ઉપરથી રસ(જાળ) ખેંચે છે, તેમ તે પ્રજાના માટે જ તેમની પાસેથી ચોગ્ય કર લેતો હતો, ૧૯ અકુંઠિતા=પારોપાર જનારીઃ સજ્જ=અઢાવેલું. ૨૦ તેની આકૃતિ અને ચેષ્ટા એટલાં ગૂઢ હતાં, કે કૃષ્ણ આવ્યા સિવાય કોઇનાથી તે પમાતાં નહિ. ૨૧ અર્થ=ધન.

જ્ઞાને મૌન, ક્ષમા વીર્યે, આત્મશ્લાઘા ન ત્યાગમાં,
 ગુણો તે ગુણસાથીના બનેલા બંધુઓ સમા. ૨૨
 વિષયે નહિ ખેંચાતા, વિદ્યામાં પાર પામતા,
 ધર્મમાં પ્રીતિવાળાને વૃદ્ધત્વ તો જરૂર વિના. ૨૩
 પ્રજાને વિનયે મૂક્યે, રક્ષા ને પોષણે કરી,
 પિતા થયો પ્રજાનો તે પિતાઓ જન્મ દે છુટયા. ૨૪
 લોકાર્થે દંડયને દંડે, પ્રજાર્થે પરણે વળી,
 તે જ્ઞાનીના થયા બંને, કામાર્થ ધર્મનું મૂળ. ૨૫
 યજ્ઞાર્થે દોહી બૂ તેણે, અન્નાર્થે સ્વર્ગ વાસવે,
 ભુવનો પોષતા બંને, સંપત્તિના વિનિમયે. ૨૬
 નહિ અનુસર્યો તેના યશને કોઈ રાજવી,
 બીજેથી આવીને પાછી કણે તરકરતા વસી. ૨૭
 શિષ્ટ શત્રુ હતા બંધુ, રોગીને ઔષધિ જ્યમ.
 બ્હાલાય દુષ્ટને ત્યાગે, સર્પડંબી શુ આંગળી ! ૨૮

૨૨ આત્મશ્લાઘા=ગાઠ. ગુણસાથી=ગુણોનો સોમતી.
 બંધુઓ=એક સાથે જન્મેલા. ૨૩ વૃદ્ધત્વ=ગુણનું વૃદ્ધત્વ, બીજા
 તો ઘરડા થતાં ડાહ્યા થાય છે, પણ આતો વગર જરાએ ડાહ્યો
 હોતો. ૨૪ પ્રજાના પિતાઓ ફક્ત જન્મજ આપતા, આપી
 તેમનું ભરણ-પોષણ અને વિનયશિક્ષણ રાજા પોતે કરતો.
 ૨૫ લોકાર્થે=લોકના ભલાને માટે : કામાર્થ=કામ અને અર્થ.
 ૨૬ વાસવ=ઈન્દ્ર. વિનિમય=અદલો : અદલો. ૨૭ બીજેથી=
 પારકા ધનથી. કણે=કાનમાં. અર્થાત્ તરકરતા માત્ર સાંભળવા
 પુરતી જ હતી. ૨૮ શિષ્ટ=સદાચારી; સર્પડંબી=સર્પે ડંબેલી
 બ્હાલી આંગળીને પણ કાપી નાખતી પડે છે

- મહાભૂતોની સમાધિથી બ્રહ્માએ તેહ સર્જિયો,
હતા તેના ગુણો સર્વે પરોપકાર-કારણે. ૨૯
- સમુદ્રતીર શો કોટ, અબ્ધિ શી ખાઈ ધારતી,
અનન્યનૃપની પૃથ્વી પાળી એક પુરી સમ. ૩૦
- મગધવંશમાં જન્મી, દક્ષિણે રૂઢ નામની,
પત્ની સુદક્ષિણા પણ્યો યજ્ઞની દક્ષિણા સમી. ૩૧
- પત્નીવાળેજ પોતાને જનાનો જખરો છતાં,
મનસ્વી લક્ષ્મી, ને તેથી માનતો વસુધાપતિ ૩૨
- આત્મ સમાન પત્નીમાં આત્મ શો પુત્ર ઇચ્છતો,
વીતાવે તે કંઈ કાલ વિલંબાતા મનોરથે. ૩૩
- બ્રહ્મરથવિધિના માટે સ્વભુજેથી ઉતારીને,
ધરાની મહા ધુરા તેણે નાખી સચિવ ઉપરે. ૩૪
- બ્રહ્માને પછી પૂજીને પુત્રેચ્છાથી પવિત્ર તે
દંપતી નીકળ્યાં, ગુરુ વસિષ્ઠ-આશ્રમે જવા. ૩૫

૨૯ પૃથ્વી, પાણી, વાયુ. તેજ અને આગ એ પાંચ મહાભૂત છે. સમાધિ=એકઠું કરવું તે. ૩૦ અનન્ય=જેમાં એના જેવો બીજો નથી તે. પુરી=નગરી, સામાન્યતે એક નગરી જેમ અનાયાસે પાળતો. ૩૧ જન્મી=જન્મેલી. દક્ષિણ=નમ્રતાદિ ગુણો. દક્ષિણા=યજ્ઞની સ્ત્રી. ૩૨ મનસ્વી=મન કાવે તેમ વર્તનાર. વસુધાપતિ=વસુધા—પૃથ્વીનો સ્વામી, ૩૩ આત્મ=(૧) આત્મા જેવી બહાલી, (૨) પોતાના જેવો પરાક્રમી. ૩૫ દંપતી=પતિપત્ની.

મીઠો, ધીરો, ધ્વનિ જેનો તેવા એક રથે ચઢયાં,
 ચોમાસે ઉપજ્યા મેઘે વીજઅરાવત જયમ. ૩૬
 ના થાયે આશ્રમે પીડા ધારી તે અદ્વપ દાસ લે,
 છતાં વિશેષ તેજે એ સેનાથી આવર્યાં હીસે. ૩૭
 સેવે સ્પર્શે સુખી બેને સુગંધી શાલના રસે,
 પુષ્પરેણુ ઉડાડંતા વૃક્ષો ધૂનંત વાયુઓ, ૩૮
 રથચક્રતણા શબ્દે ઉંચાસુખા મયૂરની,
 સૂણુતાં મધુરી કેકા દ્વિધા બિન્ન છ સ્થાનની. ૩૯
 પરસ્પરાક્ષીનું સામ્ય બેતાં દૂર નહિ જતાં,
 મૃગોનાં બેડકાંઓની રથે રાખેલી આંખમાં. ૪૦
 હારણધે વિના સ્થાંભે તોરણુમાળ શાં બન્યાં,
 સારસોના મીડા શબ્દે ક્યાંહી સુખ ઉંચાં કરે, ૪૧
 ઇચ્છા પૂર્ણ થશે કે'તા અનુકુલ સમીરથી,
 અપ્પે ઉડાડી રેણુઓ ન સ્પર્શે કેશમુગટ. ૪૨

૩૬ અરાવત=એ નામનો હાથી જેવો મેઘ. ૩૮ શાલ=એ નામનાં સુગંધી રસ ઝરતાં વૃક્ષ. પુષ્પરેણુ=ફૂલની રંગ. ધૂનંત= ધૂળાવતા. ૩૯ કેકા: મોરની વાણી; દ્વિધા ; શુદ્ધ અને વિદૂત એ બે પ્રકારની. છ સ્થાન=કંઠ, મધી, તાળુ, દાંત, હાલ, અને હોઠ એ છ સ્થળેથી બોલાતી, ૪૦ પરસ્પરાક્ષી=એક બાજનાં આંખનું; સામ્ય=સરખાપણું મતલબ કે રાગ. રાણીની આંખનું અને રાણી રાગની આંખનું સામ્ય મૃગલાંની આંખમાં બેતાં. ૪૧ આકાશમાં ઉડતાં સારસાને વગર થાંભલે રહેલી તોરણુમાળા કહી છે. ૪૨ સમીર=પવન.

સરોવરે સરોજેની સુગંધી સૂંઘતાં હતાં,

ઊર્મિ શી જે હતી શીળી ને સ્વનિશ્વાસના સમી. ૪૩

પોતે અર્ધ્યા યૂપોવાળાં ગામોમાં યાજ્ઞકોતણી,

દંપતીએ ઝહી પૂજા અક્ષર આશિષો સૂળી. ૪૪

ગોરસ લેઈ ઉભેલાં વૃદ્ધ આહિરલોકને,

પૂછતાં વન્યવૃક્ષોનાં, નામો તે બેઉ માર્ગમાં. ૪૫

શી શોભા હતી તેઓની જનારાં શુદ્ધ વેશથી ?

હિમથી મુક્તિ પામ્યાં શું ચિત્રા ને ચંદ્ર યોગમાં ! ૪૬

પ્રિયદર્શી ભૂપે તે તે પત્નીને દર્શાવતાં

માર્ગને ક્યાં વટાવ્યો તે ના બાણ્યુ ખુધના સમે. ૪૭

દુર્લભ કીર્તિવાળો તે પહોંચ્યો થાકેલ વાહને,

સાંજે સંચમી ઋષિના આશ્રમે રાણી સાથમાં. ૪૮

અન્ય વનેથી આવેલા સમિધકુશકો લઈ,

ગુપ્ત અગ્નિ જતો સામો, ને તપસ્વીથી જે ભર્યો. ૪૯

૪૩ સરોજ=કમળ. ઊર્મિ=મોગ્ન. સ્વનિશ્વાસ=રાગ્નરાણીના ઉચ્છ્વાસ, ૪૪ યૂપ=યજ્ઞમાં પશુ બાંધવાના ખીંત્રા. ૪૫ વન્યવૃક્ષ =વગડાઉ ઝાડ. ૪૬ શિયાળો પુરો થતાં ચિત્રા અને ચંદ્ર જેવાં શોભે છે તેવાં તે શોભતાં હતાં. ૪૭ પ્રિયદર્શી=મધુર આકૃતિવાળો; ખુધના સમે=ખુધના જેવે. ૪૮ દુર્લભ=મીઠાને મેળવવી મુશ્કેલ એવી. ૪૯ સમિધ=યજ્ઞમાં બાળવાનાં લાકડાં; કુશ=દાઢ. સમિધ વગેરે લઈને સાંજે પાછા આવતા તપસ્વીઓને માન દેવા ખાતર અગ્નિ અદશ્ય રૂપે સામો જાય છે. જે=આશ્રમ.

- નીવારભાગને યોગ્ય, કુટીનાં દ્વાર રોકતાં,
 ઋષિસ્ત્રીનાં શિશુ જેવાં મૃગોથી જે ભર્યો હતો. ૫૦
- ક્યારામાં પાણી પીનારાં પક્ષીનો ભાવ છતવા,
 સ્ત્રીંચીને મુનિકન્યાઓ તુર્ત જ્યાં વૃક્ષકો તજે. ૫૧
- નમ્યે સૂર્યે નીવારો જ્યાં એકઠા ધાય, ને મૃગો
 વાગોજે જેમ્ની ખાધેલું કુટીના ચોકમાં વળી. ૫૨
- સૂચવે અગ્નિ ઉઠયો, ને હવિગંધે મહેકતો,
 ચડયો વાયે કરે ધૂમ્ર અતિથિ શુદ્ધ આવતા. ૫૩
- “ વિશ્રાંતિ વાછને આપો,” કહી એ સારથિપ્રતિ,
 ઉતારી પત્નીને પોતે, રથેથી ઉતર્યો પછી. ૫૪
- સભ્ય, સંયમી ઇન્દ્રિયે મુનિઓએ પૂજા કીધી,
 સ્ત્રીવાળા શાસ્ત્રના જ્ઞાતા રક્ષક એહ ભૂપની. ૫૫
- સાંધ્ય વિધિતણા અંતે જોયા તેણે તપોનિધિ,
 બેઠા અરુંધતી સાથે, સ્વાહાની સાથ અગ્નિ શા. ૫૬
- તે બેને પાય લાગે એ રાજા, ને રાણી માગધી,
 પ્રીતે શુરુશુરુપત્ની આશિષો તેમને દીએ. ૫૭

૫૦ નીવાર=સામો; કુટી=પર્ણકુટી, શિશુ=બાળકો.
 ૫૧ ભાવ છતવા=વિશ્વાસ મેળવવા; વૃક્ષકો=નાનાં ઝાડ. ૫૨
 નમ્યે સૂર્યે=સૂર્ય નમતાં, ૫૩ ઉઠયો=ભડ ભડ બળતો; હવિગંધ
 =આદુતિની સુવાસ. ચડયો વાયે=વાથી ઉંચો ચઢેલો. ૫૫ સંયમી
 ઇન્દ્રિયે=ઇન્દ્રિયોમાં સંયમ રાખનાર. ૫૬ સાંધ્ય=સંધ્યાકાળે કરવાનો.
 તપોનિધિ=તપનો ભંડાર, સ્વાહા એ અગ્નિની સ્ત્રી છે. ૫૭
 માગધી=મગધરાજની પુત્રી, સુદક્ષિણા,

આતિથ્યવિધિથી જેનો રથનો થાઠ ઉતર્યો,
 રાજ્યાશ્રમમુનિને તે ' રાજ્યે ક્ષેમ ' પૂછે મુનિ. ૫૮
 અથર્વનિધિની પાસે જેણે જીત્યાં અરિપુરો,
 વક્તા, અર્થપતિ વાણી વહે તે અર્થથી ભરી. ૫૯
 સાતે અંગે થયું નિશ્ચે કુશળ માહરું સદા,
 દૈવી ને માનુષી ગીડા જેની આપ શમાવતા. ૬૦
 મંત્રવાન્ ! આપના મંત્રો શમાવી શત્રુ હરથી,
 દીઠું નિશાન લેઈતાં શરો વ્યર્થ કરે મુજ ૬૧
 હવિ જે અગ્નિમાં હોમો હે હોતા ! વિધિથી તમે,
 અવગ્રહે ન સુકાતાં અન્નેની વૃષ્ટિ તે કરે. ૬૨
 મારા પ્રજા જીવે પુરું આયુ, નિર્ભય, ને વર્ણી
 ઉપાધિહિન છે, તેનો હેતુ છે આપનું વ્રત. ૬૩

૫૮ આતિથ્યવિધિ=મહેમાનગીરી; રાજ્યાશ્રમમુનિ=રાજ્ય
 ભોગવતાં પણ મુનિ જેવી વૃત્તિવાળો દિલીપ; ક્ષેમ=કુશળતા.
 ૫૯ અથર્વનિધિ=અથર્વ વેદનો ભાંડાર, જો વેદમાં લિન્ન લિન્ન
 કામનાઓવાળાઓએ જુદા જુદા મંત્રોની આરાધના કેવી
 રીતે કરવી તેનું વિવેચનછે; અરિપુરો=શત્રુનાં નગર; અર્થપતિ=સર્વ
 સંપત્તિવાળો. ૬૦ ૧ સ્વામી ૨ મંત્રિ ૩ મિત્ર ૪ કૌશલ ૫ રાષ્ટ્ર
 ૬ દુર્ગ અને અન્ય ૭ સૈન્ય, આ રાજ્યનાં સાત અંગ કહેવાય
 છે દૈવી=રોગ, અને વૃષ્ટિ વગેરે દેવોથી થનારી. માનુષી=માણસોથી
 થનાર વિગ્રહ, ચોરી વગેરે. ૬૧ મંત્રવાન્=મંત્રોના કરનાર.
 તમારા મંત્રો મારા શરોને નકામાં કરે છે. અર્થાત્ મારે તેનો
 ઉપયોગ જ કરવો પડતો નથી. ૬૨ હોતા=હોનાર; અવગ્રહ=
 અનાવૃષ્ટિ, ખઈડિયું, ૬૩ પુરું=સો વર્ષનું,

બ્રહ્મપુત્ર ગુરુ આમ ચિંતા જેની કરો તમો,

તેવા નિર્વ્યસની મારી સંપત્તિ ના અણુટ કાં ? ૬૪

કિંતુ તુજ વધૂમાં આ યોગ્ય ના દેખતાં પ્રજા,

રત્નો જન્માવતી, દ્વીપો—વાળી પૃથ્વી ન રીઝવે. ૬૫

મારા પત્નીથી પિતૃઓ પિંડનો છેદ પેખીને,

સ્વધા સંઘરવા મંડી આયે ના શ્રાદ્ધ લાવથી. ૬૬

દુર્લભ્ય હું—પછી માની દેવાતું મુજથી ખરે,

નિશ્વાસોથી કંઈ ઉનું પય પિવાય પિતૃથી. ૬૭

યજ્ઞો કરી હું શુદ્ધાત્મા ઝાંખો છું સંતતિ વિના

તેજસ્વી, તેજ વિનાના લોકાલોક ગિરિ સમો. ૬૮

તપોદાને થતું પુણ્ય આપતું સુખ સ્વર્ગમાં,

સંતતિ શુદ્ધ વંશોની તત્રાત્ર શાંતિ આપતી. ૬૯

વિધાતા ! સ્નેહથી સીંચ્યા વંદ્ય આશ્રમ વૃક્ષ શા,

પ્રજાહીન મને દેખી આપ શે નથી દુહતા ? ૭૦

૬૫ વધૂ=પુત્રવધૂ, સુદક્ષિણા. દ્વીપો=જંબુ વગેરે સાત ભેટ.

૬૬ સ્વધા=શ્રાદ્ધમાં અપાતાં અન્નાદિક, એ હવે મળવાનાં નથી એમ ધારી કંજુસાઇ કરવા લાગ્યા. ૬૭ મોંએ માંડેલા

વાસણમાંનું દૂધ ચાલુ નિસાસાથી ઉનું થાય છે, ૬૮ લોકાલોક=આ નામનો એક કલ્પિત પર્વત, તેની એક બાજુ પ્રકાશિત છે ત્યારે

બીજી બાજુ અપ્રકાશિત છે. ૬૯ તત્રાત્ર=તત્ર એટલે પરલોકમાં અને અત્ર એટલે આ લોકમાં. ૭૦ વિધાતા=મહા. આપ સર્જક

હોવા છતાં મારા પ્રત્યે દુર્લક્ષ કરો છો, એમ કહેવું છે.

હઃસહ્ય પિતૃઋણુ એ દુઃખી માનો મને પ્રભુ !

ન નાહ્યા હાથીને જેમ બંધન મર્મ લેદતું. ૭૧

તેનાથી મુક્તિ પામું હું તાત ! તેવું કરે નહી,

ઇક્ષ્વાકુઓથી દુર્લભ્ય અર્થસિદ્ધિ સજે તમો. ૭૨

વિનમ્ય એ નૃપે ત્યારે ધ્યાનમાં મીંચી લોચનો,

ક્ષણ માત્ર ઋષિ બેઠા સુપ્ત મચ્છનું શું સર ! ૭૩

ધ્યાનમાં શુદ્ધ ચિત્તેથી પ્રજનનું સ્તંભ-કારણ,

બેઠ લીધા પછી પોતે ભૂમિના નાથને ઠહ્યું. ૭૪

પૂર્વે સુરેન્દ્રને સેવી ભૂમિના ભણી તું જતો,

ત્યારે કલ્પતરુ છાંયે માર્ગે બેઠી'તી સુરભિ. ૭૫

ઋતુસ્નાતા સ્મરી સ્ત્રી આ ધર્મલોપમયેષકી,

પૂજવા યોગ્ય તેની તેં પ્રદક્ષિણાદિ ના કર્યાં ૭૬

“ તિરસ્કારી મને તેથી પ્રજ્ઞ તને થશે નહિ,

ના સેવે સંતતિ મારી ત્યાં સુધી” શાપ એ દીધો. ૭૭

૭૧ મનુષ્ય માત્ર સાથે ત્રણ ઋણુ લઇ જન્મે છે, દેવઋણુ, પિતૃઋણુ અને મનુષ્યઋણુ. હાથીને નાહ્યા પહેલાં પોતાનું બંધન માથાવાઢ લાગે છે. ૭૨ તેનાથી=પિતૃઋણુથી; અર્થસિદ્ધિ=મનઃકામના પાર પાડવી તે. ૭૩ સુપ્ત=સૂતેલાં; સર=સરૌવર, જેમ કેાઇ સરૌવર માછલાં તળીએ જતાં શાન્ત થાય તેમ; સ્તંભકારણ=અટકવાનું કારણ ૭૫ સુરેન્દ્ર=ઇન્દ્ર; સુરભિ=આ નામની સ્વર્ગની ગાય ૭૬ ઋતુસ્નાતા:રજ્જેદર્શન પછી ચોથે દિવસે નાહેત્રી. આ સાંભળી આવવાથી ધર્મનો લોપ થવાનો ભય લાગ્યો.

તમે કે સારથિએ એ હે રાજા ! શાપ ના સુણ્યો.

મત્ત દિગ્ગજનાં નાદે સ્વર્ગગાના પ્રવાહમાં. ૭૮

અવજ્ઞા તેની કીધાથી અટક્યું ઇષ્ટ તાલ્યે,

પૂજ્યને નહિ પૂજ્યાથી શ્રેયમાં વિદન જાણુ તું. ૭૯

દીર્ઘ યજ્ઞ પ્રયેતાના અધુના હવિકાજ તે,

ભૂજંગો રૂઘતા દ્વાર તેવા પાતાળમાં વસે. ૮૦

સુરભિ પુત્રીને તેની કરીને પ્રતિનિધિ તું,

પત્ની સાથે રીઝાવે તો રાજી કામદુધા થશે. ૧૮

વદતાં એમ હોતાની આહુતિકેરૂં સાધન,

અનિંદ્ય નંદિની નામે ધેનુ વનેથી આવી ત્યાં. ૮૨

કોમળા પાન શી રાતી ધરે કંઈ વાંકું લાલમાં,

ધોળા કેશતણું ચિહ્ન સંધ્યા જ્યમ નવો શશી ! ૮૩

કુંડ શા આઉવાળી તે પવિત્ર શુદ્ધ સ્નાનથી,

વત્સના દર્શને જહેતા દૂધથી ભૂમિ છાંટતી. ૮૪

ખરીથી ખોતરી ધુળે સ્પર્શી ગાત્રો સમીપથી,

તીર્થાભિષેકની શુદ્ધિ આપતી મહીપાલને. ૮૫

તે પુણ્યદર્શના જોઈ શકુન જાણુતા મુનિ.

ઈંઠે અવધ્યપ્રાર્થી તે યજમાન પ્રતિ કહે. ૮૬

૭૮ દિગ્ગજ=દશે દિશાઓમાં પૃથ્વીને સમતોલ રાખવાને દશ હાથીઓ રાખેલા છે. ૭૯ અવજ્ઞા=અવગણના. ઇષ્ટ=ઈચ્છિત કાર્ય. શ્રેય=કલ્યાણ. ૮૦ પ્રયેતા=વરુણ દેવ, ભૂજંગો=સર્પો. ૮૧ કામદુધા=ઈચ્છિત આપનારી. ૮૩ લાલ=કપાળ. ૮૫ તીર્થાભિષેકની=તીર્થોમાં નાલાથી જેવી શુદ્ધિ થાય તેવી, ૮૬ પુણ્યદર્શના=જેને જોવાથી પુણ્ય મળે તેવી, અવધ્યપ્રાર્થી=સફળ પ્રાર્થના,

- રાજા ! શીઘ્ર થશે સિદ્ધિ જાણુજે તુજાં કાર્યની,
કલ્યાણી આવીને ઉભી સ્મરતાં નામ એહનું ૮૭
- વન્ય-વૃત્તિ સદા ધારી, અનુસર તું ગાયને,
વિદ્યા અભ્યાસથી જેમ પ્રસન્ન કરવી ઘટે. ૮૮
- ચાલતાં ચાલજે તું તો, સ્થિર થાતાં થજે સ્થિર,
ઘેઠાથી ઘેસજે, એના પાણી પીધા પછી પીજે. ૮૯
- વધૂ, ભકિતમતી શુદ્ધ થઈ આ ગાયને પૂજે,
પ્રભાતે પાછજે જાય, ને સાંજે સામી જાય તે. ૯૦
- પ્રસાદ પામતાં સુધી સેવામાં સ્થિર તું થજે,
ન વિદન હો તને, રે'જે અથે સૌ પુત્રવાનમાં. ૯૧
- ‘ વાઈ ’ વદી સ્વીકાર્યો એ પ્રીતિથી પત્નીની સહ
વિનયી દેશકાળજ્ઞ શિષ્યે આદેશ શુરુનો. ૯૨
- પછી બ્રહ્મતત્ત્વ સુજ્ઞ, સત્યવાદી મુનીશ્વરે
ભાગ્ય ફળેલ રાજાને સૂવા આજ્ઞા કરી નિશે. ૯૩
- તપઃસિદ્ધિ છતાં રૂડી વ્રતને રાખી લક્ષમાં,
વ્રતવિધાનવિજ્ઞાતે દીધી વસ્તુ વને થતી. ૯૪

૮૮ વન્યવૃત્તિ=વનનાં કંદમુળ વગેરે ખાવાં તે. ૯૧ પુત્રવાન=પુત્રવાળા, પિતાઓ. ૯૨ દેશકાલજ્ઞ=દેશ અને કાળને જાણનાર. ૯૩ બ્રહ્મતત્ત્વ=બ્રહ્માના પુત્ર. ભાગ્ય ફળેલ=ભાગ્ય ઉધડી ગયું છે એવો. ૯૪ વ્રતવિધાનવિજ્ઞાત=વ્રત કેમ કરવાં તે જાણનાર, વસિષ્ઠ.

પ્રહર્ષિણી

સોંપેલી કુલપતિએ જ પર્ણશાળે
 સૂઈને વ્રતવતી પત્ની સાથ એણે,
 શિષ્યોના પઠનથી પુરી થાતી બાણી
 રાત્રીને કુશશયને રહી વીતાડી.

૯૫

૯૫ કુલપતિ=દશ હજાર શિષ્યોને ભણાવનાર. વ્રતવતી=વ્રત
 ધારણ કરનારી. કુશશયન=દાબની પથારી.

બીજો—સર્ગ.

— દિક્ષીપતી ગૌરક્ષા —

ઉપજાતિ વૃત્ત

ચઢી પ્રજ્ઞના પ્રભુએ પ્રભાતે

જાયાચક્રી પૂજિત ગંધમાદ્યે,

વનાર્થ પાછું પય વત્સ ગાંધી

યશોધને ઘેતુ ઋષિની છોડી.

૧

પતિવ્રતામાં પ્રથમે ગણાતી

નરેશની પત્ની અનુસરતી,

ખરી મૂકયે પાવન માર્ગ તેનો

સ્મૃતિ ગ્રહે અર્થ જયમ શ્રુતિનો !

૨

૧ જાયા=પત્ની, જન્મ આપનારી, પુત્ર જણશે એવું આમાં ભાવિ
સૂચન છે; ગંધમાદ્ય=સુગંધી પુષ્પોની માળા; વનાર્થ=વનમાં જવા;
યશોધન=યશસ્વી ધનવાળો. ૨ પ્રથમ=પ્રથમસ્થાને. સ્મૃતિઓ
માત્ર શ્રુતિનું (વેદનું) જ અનુસરણ કરે છે તેમ.

યશે રૂઠા, ને કરુણાળુ નૃપે

વળાવી ંહાલી, પછી નંદિની તે.

સ્તનોરૂપી ચાર સમુદ્રવાળી

ગોરૂપધારી ધરિણી શું પાળી.

૩

વ્રતાર્થ ધેનુઅનુગામીએ તે

પાછા વળાવ્યા સહુ સેવકોને,

તેનું તનુરક્ષણ ના ખીજતી

રક્ષા સ્વભુજેજ મનુપ્રજ્ઞની.

૪

અવાડો મીઠા ખડકોળીયા એ

ખંજેળીને, દંશ નિવારી પોતે;

સ્વચ્છંદ માર્ગેથી ન રોકી, એની

સેવા કરે ચિત્તથી ચક્રવર્તી.

૫

ઉભાથી ઉભે, ફરતાં ફરે, ને

બેઠાથી એ આસનવાળી બેસે,

પીધા પછીથી જળ એહ ઇચ્છે,

છાયા સમો ભૂપ અનુસરે છે.

૬

૩ ધરિણી=પૃથ્વી, જાણે પૃથ્વી ગાય સ્વરૂપે ન હોય !
પૃથ્વી ચાર સમુદ્રોથી વીંટળાએલી હોય છે તેમ ગાયને સમુદ્ર
જેવા અખૂટ દૂધ આપતા ચાર આંચળ છે. ૪ પોતે એકત્રેજ વ્રત
કરવાનું હોઈ સેવકોની કાંઈ જરૂર ન હતી. તનુરક્ષણ = શરીરરક્ષા;
મનુપ્રજ્ઞ=મનુના વંશમાં ઉત્પન્ન થએલ. ૫ દંશ=માખી મચ્છર
વગેરેનું કરડવું; સ્વચ્છંદ=મરણ પ્રમાણે; ચક્રવર્તી=રાજાઓનો
રાજ. ૬ રાજા નરગ્નત્તિમાં હોવા છતાં તેને છાયાની ઉપમા
આપવામાં કાંઈ દોષ જણાતો નથી.

ત્યજ્યા છતાં ચિદ્ગુણ રાજ્યશ્રીને

દીસે ધરંતો અતિ તેજથી એ.

નથી પ્રકાશી મદરેખ જેની

ને ગુપ્ત એવો મદપૂર્ણ હસતી !

૭

લતાતણા તંતુથી કેશ બાંધી

વને ફરંતો ધનુને ચઢાવી.

રક્ષાર્થ મુનિતણી હોમ—ગૌના

રાની પશુને કરતો શું શિક્ષા !

૮

વાળ્યાથી પાછાં જન પાસ રે'તાં

વરુણ શા એહની પાસ રે'લાં,

વૃક્ષો ઉચારે જયકાર વાણી

મદેભર્યાં પક્ષી—સુરેથી એની.

૯

વાયુસખા શો નૃપ પૂજ્ય પાસે

જતાં દૂરેથી પવને નમીને,

વધાવતી બાલલતા સુપુષ્પે,

શું પૌરકન્યા શુભ અક્ષતોએ !

૧૦

૭ રાજ્યશ્રીને = રાજને યોગ્યશોભા. મદરેખ = મદની રેખા

૭ હોમ-ગૌ = હોમનાં સાધન (દૂધ, દહીં ને ઘી) આપનારી ગાય. વનમાં જનારા શિકારીઓ પોતાના વાળ બાંધી લે છે જેથી તે કાંટા કે જાંખરામાં ભરાય નહિ. હવે કવિ ૬ થી ૧૪ શ્લોકમાં વનમાં પશુ રાખતું પ્રભુત્વ વર્ણવે છે. ૬ વરુણ = વૈદિક દેવ—તે દુષ્ટને ફાંડી પુણ્યવાનનું રક્ષણ કરે છે; મદે ભર્યાં = કિતકટ મદવાળાં. પક્ષી—સુરે = વૃક્ષો બોલી શકતાં ન હોવાથી પક્ષીદ્વારા અંદિતું કાર્ય બજાવે છે. ૧૦ વાયુસખા = અગ્નિ; પૌરકન્યા નગરની કુમારીકાઓ. અક્ષત = આખા ચાખા.

ધાયુર્ધ ધતુ તોય દ્યાર્થી લીનું
 પ્રેમે ભયુર્ધ એમ બતાવી દેતું,
 તેનું તનુ જોતી નિશંક ચિત્તે
 હરિણી ચક્ષુક્ષણ ખૂબ પામે.

૧૧

વાધી પુરાતાં જહીં રંધ્ર વેણુ
 કૂજ કરે કારજ વાંસળીનું,
 સૂણે નિકુંજે યશ ભૂપ પોતે
 મોટે ગવાતો વનદેવીથી તે.

૧૨

ગિરિઝરાના કણુથી ભળેલો
 કંખ્યાં તરુ—પુષ્પની વાસવાળો,
 વાયુજ સેવે તડકે તખ્યા, ને
 છત્રી વિનાના વ્રતશુદ્ધ એને.

૧૩

શાંતિ ધરે વૃષ્ટિ વિનાય વર્ણિ
 અનિ થતી ત્યાં કૂળકૂલવૃદ્ધિ.

બલિષ્ઠથી નિર્બળ ના પીડાતાં
 પ્રવેશતો રક્ષક એ વને જ્યાં.

૧૪

૧૧ ચક્ષુક્ષણ=નેત્રે સૌંદર્ય નિહાળવાનો લાભ. ૧૨ રંધ્ર=કાળાં;
 વેણુ=વાંસ; કૂજ=મળવીને નિકુંજ=ત્રતામંડપ. ૧૩ કંખ્યાં=ધૂજતાં,
 તતશુદ્ધ=વ્રતથી પવિત્ર થએલ. ૧૪ બલિષ્ઠ=મળવાન પ્રાણીઓ.
 નેર્મલ=નમળાં. મતલબ કે એ પૃથ્વીપતિનાં પનોતાં પગલાંથી
 કર્વને સુખ થતું.

સંચારથી શુદ્ધ કરી દિશાને

સંધ્યાસમે સ્થાન વિષે જવાને,

લેયાર થાતાં મુનિધેનુ ચાલી,

અને પ્રભા સૂર્યની પડલવો શી.

૧૫

દેવો, પિતૃ ને અતિથિક્રિયાર્થે

સુયોગ્ય ઘેનુની પૂઠે પળે એ.

તે સંતમાન્યેયકી ઘેનુ ચાલી

સાક્ષાત શ્રદ્ધા વિધિ સાધ તેવી.

૧૬

ઉઠે તળાવોયકી ભૂંડજૂથો,

માળે ભુએ ઉચ્ચ મુખે મયૂરો;

લીલા ખડે ન્યાં વસતાં હરિણો

તે શ્યામ રાનો નૃપ જાય જોતો.

૧૭

આઉ મહા ઉચ્ચકતી પરાણે

પહેલવેત્રી, જૂપ ભારી કાયે.

એ બે દીપાવેજ તપોવનેથી

પાછા જવાનો પથ સુગતિથી.

૧૮

૧૫ સંચાર=ફરવું તે; પ્રભા=કાન્તિ, પ્રકાશ. પડલવો=ટક્કનાં કુમળાં પાન. ૧૬ અતિથિક્રિયાર્થે=અતિથિ અને ક્રિયા ચાટેના ઉપયોગમાં સંતમાન્ય=સંતોમાં માન પામનાર. વિધિ પૂર્વકની શ્રદ્ધા નક્કી સફળ થાય છે. ૧૭ માળે=એસવાનાં સ્થાન. (મોર માળા બાંધતા નથી.) શ્યામ=કાળા રંગનાં. રાત્રીની શરૂઆતમાં વૃક્ષના પડછાયા, કાળી ચામડીનાં ભૂંડ, નીલા રંગના મોર અને કાળાં ધાખાંવાળાં હરણાંથી વન કાળું લાગતું. ૧૮ આજી=અડણ, પથ=માર્ગ : સુગતિ=સુંદર ચાલ.

વસિષ્ઠધેનુની પૂઠે વનેથી

પાછા ફરેલા પતિને સુપત્ની,

નેત્રે પીચે પાંપણ ના હલાવી

તૃપાથી પીડયો જ્યમ પાણી કોઈ.

૧૬

આગે કરાઈ નૃપનાથી મારો,

ને આવી જતાં નૃપપત્ની સામે,

તેઓની વચ્ચે અતિ શોભતી ગા,

શું દિન, ને રાત્રિની મધ્ય સંધ્યા !

૨૦

મુદક્ષિણા કીધી પયસ્વિનીની

સુદક્ષિણાએ કર પાત્ર ધારી,

અચ્યુત નમીને સુવિશાળ એનું

લલાટ, શું દારજ સિદ્ધિકેરું !

૨૧

વત્સાર્થ ઉત્સુક છતાં સ્વીકારી

ગાયે પૂજા, તેથી થયાંજ રાજ,

લકતો પરે એહસમાં દીસતાં

ચિન્નો પહેલાં ફળ આપવાનાં.

૨૨

૧૬ સુપત્ની = સુદક્ષિણા. તે ઋષિના આદેશ અનુસાર સાંજે સામે
ક્ષેવા જતી. ૨૦ પાછળ રાજા, વચમાં ગાય અને આગળ રાણી તે
પુરો થતો દિવસ, શરુ થતી રાત્રિ અને તે બેતી વચમાં લાલરંગની
સંધ્યા! દેવી સર્વાંગ સંપૂર્ણ ઉપમા! ૨૧ પયસ્વિની = પય-દૂધ દેતી,
ગાય. પાત્ર = પૂજાપાત્ર. શરુઆતમાં હાંમાં અને ઉપર જતાં એકમેકની
તરફ વળવાથી શીંગડાં દાર-દરવાજાનો દેખાવ આપે છે. સિદ્ધિ =
મનઃ કામના પુરી થવી તે ૨૨ વત્સાર્થ = વાછરડાને મળવા માટે,
એહસમાં = એ ગાય જેવાં, અર્થાત્ મોટાઓનાં. મોટા પુરુષો ફળ
આપશે, કે નહિ તેનાં લક્ષણ પ્રથમથીજ જોવામાં આવે છે.

ભુજે ઉખેડયા રિપુ તે દિલીપે
 નમી ગુરુ, ને ગુરુપત્નીચર્ણે,
 સૌ સાંજકેરા વિધિને સમેટી
 દોહ્યા પછી દ્વઝણી સેવી બેઠી. ૨૩

મૂકયાં બલિ, ને દીપ જેની પાસે
 તે બેસતાં દંપતી તેહ બેસે,
 સૂતા પછીથી સૂઈ એહ જાતાં
 સૂતી ઉઠ્યે ઉઠી જતાં ઉપામાં. ૨૪

પ્રજ્ઞર્થ આલું વ્રત પાળતાના,
 મહા યશસ્વી, મહિષીસખાના,
 દુઃખોદકી દીન ઉગારતાના
 દિને વીત્યા છે ત્રણ x સાત ગુણ્યા. ૨૫

બીજે દિને એ નિજ દાસભક્તિ
 જોવા ચહી ગૌ મુનિહોમકેરી,
 તે પેઠી ગૌરીગુરુની ગુફામાં
 ગંગાપ્રવાહે તૃણ કુમળું જ્યાં. ૨૬

૨૩ ગુરુપત્ની=અશંઘતી. ૨૪ દંપતી=પતિપત્ની, ઉઠ્યે=ઉઠતાં,
 ઉપામાં=પરોઢિએ. ૨૫ પ્રજ્ઞર્થ=સંતાન માટે. મહિષીસખા=રાણીની
 સંબતવાળો, ત્રણસાતગુણ્યા=૩x૭=૨૧. ગૌરીગુરુ=પાર્વતીનો પિતા,
 હિમાલય. તૃણ કુમળું શબ્દ કવિએ ખાંસ હેતુપૂર્વક વાપર્યો છે,
 કારણકે રાગને ગાયનો ઈરાદો લગારેય સમગ્રાય નહિ.

હડલો કરે ના મનથીય હિંસ

ધારી ગિરિશોભનમાં નિમગ્ન,

નૃપે ન ભાળી તવ કાળ મારી

સિંહેજ ઘેનુ બળથી ચહેલી.

૨૭

ગિરિની ગુફામહી દીર્ઘ થાતી

ઘેનુની રાડે, નગમાંહી ચાંટી,

તે દીનળંધુ નૃપકેરી દષ્ટિ

બાળે ચહીને રસી પાછી ખેંચી.

૨૮

રતુમડી ઘેનુ પરે ઉભેલો

ધનુર્ધર કેસરીને નિહાળ્યો,

ગેરુભર્યા ઉચ્ચ ગિરિપ્રદેશે

ખીલી રહ્યું લોધતરુ શું હોયે !

૨૯

ભોંઠો પડેલો, હરિગામી, સૌનો

શરણ્ય, સંહારક શત્રુઓનો,

વધાહું તે સિંહ વધેરવાને

ભાથેથી ધ્રુષ્ટે શર ખેંચવા તે.

૩૦

ડાળાથી ખીન્ને કર મારતાનો

૨૭ હિંસ=ગ્યાધ્રાદિ હિંસક પશુ ગિરિશોભન=પર્વતની કુદરતી શોભા નિમગ્ન=તડલીન. ૨૮ દીર્ઘ=મારે, નગ=ગિરિ, દીનળંધુ=દુઃખીનું દર્દ ટાળનાર. રસી=લગામ. ૨૯ ધનુર્ધર=ધનુષ્ય ધારણ કરનાર, રાગ. કેસરી=સિંહ, ગેરુભર્યા=ગેરુ-લાલમાટીથી ભરેલો, ગિરિપ્રદેશ=પર્વતની ટુંક. લોધતરુ=પીળાચટા રંગનું વૃક્ષ, ૩૦ હરિગામી=સિંહની પાછળ પડનારો, શરણ્ય=આશ્રયદાતા. વધાહું=વધને યોગ્ય, (સિંહનું વિશેષ)

નખે ઉન્નત્ર્યાં જહીં કંકપત્રો,
તે બાણપુખે થીજી અંગુલિઓ
ચિત્રેલ ચિત્રે સરીખો સુહાતો. ૩૧

સ્થંભયાથી બાહુ બહુ કોપવાળો
ન સ્પર્શતાં પાપી કને ઉભેલો,
રાજા બળે નિજ બળેથી ઉરે
મંત્રોપધે બાધિત સર્પપેરે. ૩૨

તે આર્યને માન્ય, શૂર હરિ શા,
સ્વવિષયે વિસ્મિત, ને મનુના
સુવંશકેરા ધ્વજ ભૂપને કે'
ધેનુ પીડી સિંહ મનુષ્યવાક્યે. ૩૩

રાજા! તમારો શ્રમ શાંત થાઓ
યોજ્યા છતાં વ્યર્થજ આંહી શસ્ત્રો,
નાયુતણે વેળ તરુ ઉખેડે
તેનું ન ચાલે ગિરિમાં કશુંએ. ૩૪

૩૧ ડાઘાથી બીજો=જમણો, કંકપત્રો=ગાણુને છેડે બાંધવામાં આવતાં કોષ પક્ષીનાં પીંછાં. થીજી=હરી ગધ સુહાતોનો કર્તા 'કર' છે. ૩૨ પાપી=પાપ કરનાર, સિંહ, મંત્રોપધે=મંત્ર અને ઔપધપદે. બાધિત=જેની શક્તિ અંધાધ ગધ છે એવો. ૩૩ હરિ=સિંહ. ધ્વજ=મુખ્ય. મનુષ્ય-વાક્યે=માણુસની વાચાથી, ૩૪ આંત્રી=આરા પર.

કેલાસ શા શ્વેત વૃષે ચઢતાં

પવિત્ર જ્યાં પીઠ પદો અડતાં,

મને લહે કિંકર શંભુનો તે

કુંભોદર પ્રિય નિકુંભનો ને,

૩૫

જે દેવદારુ તું અગાડી જુએ

તેને ગણ્યો પુત્રની જેમ શિવે,

ને હેમકુંભો સમ સ્કંદમાના

સ્તને ઝરતું પય પી રહ્યો આ

૩૬

ખંભેજતાં કોઠી વનદ્વિપેથી

ગંડસ્થળે છાલ છણામ એની,

ગૌરી કરે શોક નિહાળી તેને

દૈત્યાસ્ત્રથી સ્કંદ વિંધ્યો શું હોયે !

૩૭

તે વારથી આ ગિરિખીણમાંહે

શિવે ડરાવા વનહસ્તીઓને,

કરી મને કેસરી આંહી નીમ્યો.

ખોળે પડયું ખાઈ જીવું છું હું તો.

૩૮

૩૫ શ્વેત=સફેદ. વૃષ=પોડીઓ. પદો=પગ કિંકર=દાસ. હું શંભુનો દાસ અને નિકુંભનો પ્રિય—મિત્ર છું. નિકુંભ એ પાર્વતીનો સિંહ હતો. ૩૬ દેવદારુ=દેહદારનું વૃક્ષ. હેમકુંભ=સોનાના ધડા. સ્કંદમા=સ્કંદ—કાર્તિકેયની મા, પાર્વતી. ૩૭ વનદ્વિપ=વગડાઉ દ્વાપી—દ્વિપ—એ વડે (સૂંઢ અને મ્હોં) પોનાર. ગૌરી=પાર્વતી; દૈત્યાસ્ત્ર—તારકાસુરનાં આયુધ. ૩૮ ખોળે પડયું=આકાશવૃત્તિથી આવી મળે તે.

ભૂખ્યા મને છે બસ ભૂખ માટે

આ પારણું લોહીતાણું મળ્યું તે,
દેવે ઠરાવ્યા શુભ કાળયોગે,

રાહુ સુધા જેમ શશીની પીએ. ૩૯

લજ્જા તણને વળ તેથી પાછો

તેં ભક્તિ દાખી શુરના પ્રતિ તો,
જે ના બચે શસ્ત્રથી, તે હણાતાં

આયુધધારીયશ ના ઘટે ત્યાં, ૪૦

મૃગેન્દ્રનાં આ મહતા ભરેલાં

નરેન્દ્ર સૂણી વચ્ચેના રૂપાણાં,

શિવપ્રભાવે અટક્યાંજ શસ્ત્રો ૪૧

હેલાંજ થાંબ્યા શરના પ્રયોગે

યત્ને ન ફાવી સિંહને સૂણાવે,
ત્રિનેત્રનેત્રે જડ શું થએલો,

વળી દીસે વળ વછોડનારો. ૪૨

૩૯ પારણું=ઉપવામને અંતે મળતું લોજન.
સુધા=અમૃત; દેવે=પરમેશ્વરે. આ ઉપમા અતિ અર્થભરી છે.
ચંદ્ર છાયામાંથી પસાર થતાં કંઈક લાલ દેખાય છે,
એટલે ગાયત્રી સાથે સરખાવાય, કાળિદાસને ગ્રહણ સંબંધી ઉત્તમ
જ્ઞાન હશે. ૪૦ આયુધધારીયશ—આયુધોવાળાના કાર્તિ. ૪૧
મૃગેન્દ્ર=પશુઓનો ઇન્દ્ર, સિંહ. શિવપ્રભાવ=શિવશક્તિ. ૪૨ પ્રયોગે
=વાપરવામાં. ત્રિનેત્રનેત્ર=ત્રિનેત્રવાળા શિવની દૃષ્ટિ વળી=મન્દ્ર.
પૂર્વે જ્યારે અસુરોએ દેવોને ખૂબ હેરાન કર્યા, ત્યારે શિવે તેમનાં

મૃગેન્દ્ર ! ચેષ્ટા અટક્યાથી મારી

વાણી લલેને હસવા સરીખી,

જાણે તમે અંતરભાવ સૌના

આથી કહું છું વચ્ચનોજ હું આ.

૪૩

તે માન્ય મારે જડચેતનોના

ઉત્પત્તિ. સ્થિતિ, લય લાવનારા,

છતાં હું સામે ધન નાશ થાતું

ના અગ્નિહોત્રી ગુરુનું ઉવેષું.

૪૪

મારા શરીરે કરી પારણું આ

ને ટાળી તારી ભૂખને ખૂશી થા,

જેનો અધીરો અતિ વત્સ સાંજે

અંવી મુનિ ધેનુ હવે મૂકી દે.

૪૫

ત્રણે શહેરને આગ લગાડી આગવા માંડ્યાં ને જોવા દુર્ગા હાથમાં
એક પ્રભાવશાળી ગાલક લખને આવ્યાં. આગકના પ્રભાવથી ત્રણીયુ
ધન્દ્રે તેને મારવા વજ્ર ઉગામ્યું, પણ તેનો હાથ ચોંટી ગયો બ્રહ્મા-
એ આગકને શિવ તરીકે ઓળખાવતાં ધન્દ્રે પ્રાર્થનાથી તેમને પ્રસન્ન
કર્તા હતા. ૪૩ અંતરભાવ= દીલનીવાત.

૪૪ અગ્નિહોત્રી=ધરમાં નિત્ય અગ્નિરાખી તેને આહુતિ આપનાર.
ઉવેષું =મનમાં ન લેવું તે. એક્યાણુ ગાય વિના અગ્નિહોત્રી ગુરુની
યજ્ઞક્રિયાનો લોપ થાય, અને બીજી આણુ શિવના આદેશનો ભંગ
થાય. આની સંકડામણુમાં ફસાયેલો રાજા ૪૫મા શ્લોકમાં બતાવ્યા
પ્રમાણે માર્ગ કાઢે છે.

ગિરિશુક્રામાંહી તિમિરના તો

સ્વદંતકિર્ણે કકરા કરંતો,

ભૂતેશનો પાર્શ્વદંતે ફરીને

આછું હસી ભૂપતિને કહે છે.

૪૬

આ એક છત્રે જગતું પ્રભુત્વ

શરીર રૂડું, વય તો નવીન,

ચાહે શુભાવા સહુ અદ્ય માટે

વિચારમાં મૂર્ખ મને તું ભાસે.

૪૭

જો તારી કૃપા જીવમાંહી હોશે

તો ગાય આ જીવતી તુજ ભોગે,

પરંતુ તું જીવીશ, તો દુઃખીથી

પ્રજેશ ! પાળીશ પ્રજા પિતા શું.

૪૮

અગ્નિ સમા એકજ ઘેનુવાળા

ગુરુથી બીએ તું, ગુહે બીજેલા,

દૈ ટાળજો ક્રોધજ તો મુનિનો

ઘરા સમાં આઉની ગા કરોડો.

૪૯

૪૬ સ્વદંતકિર્ણે=પોતાની દાઢોના પ્રકાશથી. ભૂતેશ=પ્રાણીઓના પ્રભુ, શંકર. પાર્શ્વદંત=અનુચર. ૪૭ પોતાના લાલ ભૂલી જતા રાજાને હવે સિંહ સમજાવવા યત્ન કરે છે. ૪૮ પ્રજેશ=પ્રજાનો પ્રભુ, નૃપાળ. ગાય કરતાં પ્રજાને પાળવી એ રાજાનો પ્રથમ ધર્મ છે. ૪૯ અગ્નિસમા-અગ્નિ જેવા. પવિત્ર અને પ્રતાપી. ગુહેને બીજેલા=તારા વાંકથી ઉગ્ર થએલા.

તો રક્ષ કદયાણુપરંપરાનું

લોકતા, અને પુષ્ટ શરીર આ તું.

મહી અડચું એ વિષુ ફેર ખીજે

સુરાજ્ય, ને ઇન્દ્રપદે ન દીઠો.

૫૦

મૃગેન્દ્ર એવું વઢી વિરમ્યો જ્યાં

એનો પડ્યો છે પડ્યો ખીજે ત્યાં,

શૈલેશયે ઉચ્ચ સુરે સુણાવે

ક્ષિતીશને અર્થ શું એજ પ્રેમે.

૫૧

મહેશના દાસની એહ વાણી

સૃણી મનુષ્યેન્દ્ર વઘો ફરીથી,

તેણે પ્રહો. ગાભરી આંખથી એ

જોતી હતી ધેનુ દયાળુ સામે.

૫૨

ક્ષતેથી રક્ષે સહી એમ ઉચે।

“ ક્ષત્રિય ” શબ્દ ત્રિજગે થએલો,

ફરી જતાં તે પછી રાજ્યથી શું ?

નિંદાથી મેલા વળી પ્રાણથી શું ?

૫૩

૫૦ લોકતા=ભોગવનાર, ઇન્દ્રપદ=ઇદ્રાસન. મહી-ધરતી. સમૃદ્ધિથી
છલકાતું સામ્રાજ્ય ઇન્દ્રાસનથી જરાએ ઉતરતું નથી.

૫૧ શૈલેશ-હિમાલય, ક્ષિતીશ=પૃથ્વીપતિ, દ્વિલીપ પર મહેશ=શંભુ,
મનુષ્યેન્દ્ર-રાજા, તેણે=સિંહે. ૫૩ ક્ષત-વિનાશ, સહી=નક્કી,
ત્રિજગ=ત્રણેલોક. ફરીજતાં=ઉલટાઈ જતાં.

કાં ટાળી હું રીસ શકું મુનિની

ગાયો દઈ દૂઝણી માત્ર ખીજી?

ઝોઘી ન આને સુરલિથી જાણ,

પ્રહાર તારો શિવશક્તિથીજ.

૫૪

સ્વદેહકેરૂં દઈ મૂલ્ય આને

ખચાવું હું આપથી ન્યાય્ય તે છે,

ના પારણું નષ્ટ તમારૂં થાયે

ના લુપ્ત મુનીશ્વરની ક્રિયાયે.

૫૫

આ દેવ વૃક્ષે તુજ યત્ન ભારે

હોઈ પરાધીન તું જાણતો, કે

સ્વામીની પાસે ઉભવું અશક્ય

સાજ સમા આવી ગુમાવી રક્ષ.

૫૬

અવધ્ય વા જો મુજને તું માને

કૃપાળુ થા તો મુજ કીર્તિકાયે,

મારા સરીખાની વિનાશી પિંડે

ભૌતિક આસ્થા જરીએ ન હોયે.

૫૭

૫૪ દૂઝણીમાત્ર=શક્તિ દૂષજ આપનારી. ૫૫ ન્યાય્ય=ન્યાયયુક્ત, મુનીશ્વર=મુનિઓમાં ઇશ્વર, વસિષ્ઠ. ૫૬ પરાધીન=પારકો. તાબેદાર. રક્ષ=જેની રક્ષા કરવાનું સ્વીકાર્યું હોય તે. ૫૭ અવધ્ય=વધ કરવામાં અયોગ્ય. કીર્તિકાય=યશસ્વી શરીર. ભૌતિક=પંચ મહાભૂતોથી બનેલો.

સંબંધ સંભાષણથી કહ્યો તે

થયો આપણા સંગથકી વનાન્તે,
તો તોડવી તે તમને ઘટે ન

સંબંધી મારી પ્રીતિ શંભુદાસ !

૫૮

‘ ભલે ’ કહી ગૌ મૂકતા હરિને

તુત પ્રતિષ્ઠાભથી હાથ છૂટે,
ફેંકી દઈ શસ્ત્ર દિલીપ દેહ

અર્પી દીએ માંસતણે શું પિંડ !

૫૯

બીજી પળે પાળક તે પ્રજનો

તરાપ જ્યાં સિંહની કલ્પી ઉભો,

નીચા મુખાળા નૃપની પરે ત્યાં

વિદ્યાધરે પુષ્કળ પુષ્પ વેચ્યાં.

૬૦

વિસ્મિત તેને પછી ધેનુ કે’ છે

માયાકરી નાણી લીધો તને મેં,

ઋષિપ્રભાવે યમરાજ પોતે

મને હણે ના, પછી હિંસ્ર કો એ ?

૬૧

‘ તું ઊઠ બેટા ’ સૂણી વાણી એવી

ઉભો થતાં અમૃતથી ભરેલી,

માતા સમી પ્રસન્નિણી ભૂપાળે

સામે દીઠી ધેનુ ન કેસરીને.

૬૨

૫૮ પાંદેલી વાતચીત થયા પછી મિત્રતા થાય છે. વનાન્તે= વનભાગમાં ૫૬ પ્રતિષ્ઠાભ=સજ્જડ ગાંડી જવું ત. ૬૦ કલ્પી= હમણાં મારશે એમ ધારીને. વિદ્યાધર=સ્વર્ગમાં ગાવા અગ્નિવાનું કાર્ય કરતી એક જાત. ૬૨ પ્રસન્નિણી=હાજી

ચુરુપ્રીતિ, ને સુજમાં દયાથી

પ્રસન્ન છું, તું વર માગ લાઈ.

ન માત્ર હું તો પય આપનારી

મને લહે કામદુધા રાંઝેલી.

૬૩

સંતોષતો યાચક જોહ, હસ્તે

જોડી, સ્વહસ્તે વીરતા વરેલો,

તે ભૂપ માગે કુલવૃદ્ધિવાળો,

સુદક્ષિણાથી સુત કીર્તિવાળો.

૬૪

સંતાનકામી નૃપને ' તથાસ્તુ ' ।

તે દ્વઝણીએ કહી પાછું કીધું,

“ દોહી તું મારું પય પત્રપુટે

પ્રીતિથી હે પુત્ર ! પવિત્ર પીજે.”

૬૫

વત્સ, અને હોમવિધિ પછીજ

મુનિની આજ્ઞા લઈ ગાકી માત !

પીવા તમારા દૂધને ચહું છું

ષષ્ઠાંશ આઉં જયમ સાચવી શૂ.

૬૬

૬૩ વર=વરદાન. ૬૪ યાચક=માગણુ. કુલવૃદ્ધિવાળો= કુળની વૃદ્ધિ જોનાથી થાય તેવો. ૬૫ સંતાનકામી=પુત્રની ઇચ્છાવાળો. પત્રપુટ=પડીયો. ૬૬ ષષ્ઠાંશ=રાત્રીએ ભૂમિરક્ષણુના અદલાવાં ઉપજનો છકો ભાગ લેતા હતા તે.

આ રીત જૂપાળથી બિનવેલી

વસિષ્ઠધેનુ ળની ખૂબ રાજી,

તે સાથ હિમાચળની કુખેથી

પહોંચી તે આશ્રમ ના શ્રમેથી,

૬૭

પ્રસાદ તેનો પ્રસન્નેન્દુમુખો

શુરુ નૃપોનો શુરુને કહેતો,

પ્રહર્ષચિહ્ન પછી જે જણાતો

ફરી પ્રિયાને વચને કહેતો !

૬૮

અનિંદ્ય, ને સંત પરે દયાળો

તૃણાથી, આજ્ઞા લઈ શુરુની તે,

નંદિનીનું દ્વધ સુકીર્તિ જેવું

તે વત્સ, ને હોમથી શેષ પીધું.

૬૯

પ્રીતે કરાવી વ્રતપારણું, ને

પ્રસ્થાનની આશિષ શુભ દૈને,

તે કંપતીને નિજ રાજધાની

વળાવતા જાંચની શુરુ નક્કી

૭૦

પ્રદક્ષિણા પહેલી હુતાશકેરી.

પછી શુરુની, શુરુપત્નીકેરી,

ને વત્સવાળી કરી ધેનુકેરી

ચાલ્યો સદાચારથી તે પ્રતાપી.

૭૧

૬૭ ના શ્રમેથી = ચાક્યા વિના. ૬૮ પ્રસન્નેન્દુમુખો = ખીલેલા ચંદ્રતા જેવા મુખવાળો દિક્ષીપ. ૭૦ પ્રસ્થાન = સ્થળાન્તર કરવું તે. ૭૧ હુતાશ = દાગેલું ખાત્ર જનાર અગ્નિ.

ધ્વનિથી દેતા સુખ કાનને, ને

આરામવાળા થમાં ચઢીને.

સ્વધર્મપત્ની સહ તે સહિષ્ણુ

માર્ગે પડયો પૂર્ણ મનોરથે શું !

૭૨

પ્રજા સહુ દીર્ઘ સમે દીઠાયી

પ્રજાર્થ કાયા મનથી સૂકાવી,

તેને જીએ તૃપ્તિ ન પામી નેત્રે

શું ઔષધિનાથ નવો ઉગ્યો તે !

૭૩

ધ્વજા ઉડંતા પુરમાં પ્રવેશી,

શ્રીમાન એ શક સમો પ્રજાથી.

સત્કાર પામી, ભુજગેન્દ્ર જેવા

ભુજે ધરે પાછી ધરાની ધુરા.

૭૪

માલિની

મુનિનયનથી જાયા ચંદ્રને જેમ વ્યોત

સુરનદી જ્યમ ધારે વહિએ નાખ્યું તેજ,

નૃપકુલ વધવાને ગર્ભને તેગ ધાર્યો

મહીપની મહિષીએ લોકપાલે સજેલો.

૭૫

૭૨ સહિષ્ણુ=સહનશક્તિવાળો. મનોરથે=અભિલાષમાં, અર્થાત્ તરંગરૂપી રથમાં. ૭૩ ઔષધિનાથ=ચંદ્રમા—રાજાને નવીન ચંદ્ર કહ્યો, તે અનેક રીતે યોગ્ય છે. ૭૪ શ્રીમાન=વૈભવવાળો. શક =છન્દ્ર. ભુજગેન્દ્ર=શેષનાગ. ૭૫ મુનિનયન=અત્રિક્રપિતા નેત્રથી ચંદ્રની ઉત્પત્તિ હરિવંશમાં વર્ણવી છે. સુરનદી=આકાશગંગા. હાલાનું રૂપ ધરેલા અગ્નિએ મહાદેવનું વીર્ય સહન નહિ કરી શકાયાથી ગંગામાં નાખી દીધું હતું.

ત્રીજો-સર્ગ.

—રઘુનો જન્મ—

વંશસ્થ વૃત્ત.

પછી કળ્યે નાથતણો મનોરથ
સખીની દૃષ્ટિપ્રતિ કૌમુદીસમ;
રવિતણા વંશનું વૃદ્ધિકારણ
સુદક્ષિણા ધારતી ગર્ભલક્ષણ. ૧
શરીરશોભે, જૂજ જૂષણોથકી,
મુખેકરી દીસતી ફિક્કી લોઝ શી
વિણાય જ્યાં તારક, પાંડુ ચંદ્રથી
પ્રભાતકેરી સમીપે શું શર્વરી !! ૨

૧ વૃદ્ધિકારણ=વંશ વધવાનું મૂળ: ગર્ભલક્ષણ=ગર્ભ રહ્યાનાં ચિહ્ન. ૨ વિણાય જ્યાં તારક=તારા વીણી લેવાય એવી, અર્થાત્ ઓછા તારાવાળી: શર્વરી=રાત્રિ: ' પ્રભાત કેરી સમીપે ' કહેવામાં આવેલા આળક સૂર્ય સમાન પ્રતાપી થશે એમ જણાય છે.

મહીષ માટીથી સુગંધી સુખને

ન તૃપ્તિ એકાન્તમહી સૂઝી ધરે,
ગજેન્દ્ર સિંચી વનની તળાવડી

જતે ઉન્નાળે શું પયોદબિંદુથી !

૩

સુરેન્દ્ર સુરાલય જેમ માણસે

મહી મહિપીસુત ચક્રવર્તી તે,
ધયું જ એથી મન એ મનોરથે

તણ સહુ અન્ય રસોય રાણીએ.

૪

સ્પૃહાળુ ચઢાતી કંઈ વસ્તુ માગધી

કહેતી તે કાંઈ મને ન લાજથી,

વિચારી એવું પૂછતો પળે પળે

સખીપ્રતિ પ્રેમથી કોસલેશ તે.

૫

ચહેતી તે દોહદહુઃખ જે ચહે

ચીજોય તે આણી દીધી સહુ જુઓ,

ચઢાવતાં ચાપજ એહ ભૂપને

અલબ્ય ના ઇચ્છિત ઇંદ્રભુવને

૬

૩ કેટલીક ગર્ભવંતી સ્ત્રીઓને માટીખાવાની દોહદ થાય છે. ૪ જેમ ઇંદ્ર સ્વર્ગ ભોગવે છે તેમ રાણીનો પુત્ર મહીને ભોગવશે: એ મનોરથે=માટી ખાવામાં. ૫ સ્પૃહાળુ=સ્પૃહા-મસ્તકાવાળી: ૬ ચાપ-ધનુષ્ય ચઢાવતાં ઇન્દ્રભુવનમાંની ચીજો પણ એને અલબ્ય ન હતી.

- કમે કરી એ તરી દોહદવ્યથા,
 શરીર ખીલ્યાયકી શોભતી તથા,
 પુરાણ પત્રો ક્ષય પામવા પછી
 લગા દીસે જેમ મનોહ પાનથી. ૭
- વિશેષ પામી સ્થૂલતા દિનો જતાં
 સ્તનો મુખે ડેંક થઈ રહ્યાં નીલાં,
 ગણે ન કાંઈ ભમરે ભરેલ તે
 સુખનિના અખજની કોષલક્ષ્મીને. ૮
- ધરત ગર્ભે નિધિ મેદિની સમી,
 છુપ્યો જહીં પાવક તે શમી સમી,
 મહીંજ પાણીની સરસ્વતી સમી
 ગણી નૃપે ગર્ભિણી એહ માગધી. ૯
- પ્રિયાપ્રતિ પ્રેમ, ઉદાર દીલને,
 ભુજેથી જીતેલ દિગન્તલક્ષ્મીને,
 સંતોષને, યોગ્ય ધીરે ક્રિયા પછી
 યથાકમે પુંસવનાદિ સૌ છીધી. ૧૦

૮ મુખે=ડીંડીએ: કોષલક્ષ્મી=પાંખડીની શોભા. એ સ્તનોને ભમરા જેઠલા કમળથી ચઢિઆતાં વર્ણુવ્યાં છે. ૯ ગર્ભે=અંદરના ભાગમાં: નિધિ=રત્નભંડાર. મહીં=અંદર વહેતી. ભાવિપુત્ર રતનાકર, અગ્નિ અને પાણીની પેઠે લોકકલ્યાણમાં પ્રવર્તશે એવું સૂચન છે. ૧૦ સંતોષ=પુત્ર થશે એવી ભાવના. ધીરે=ધીરજવાળા શિલીપે. પુંસવનાદિ=પુંસવન, અવલોભન અને સીમંતોન્નયન.

સુરેન્દ્રઅંશી અતિ ગર્ભભારથી

કયમે કરી આસનથી થતાં ઉભી,

વિવેક માટે કર જોડતાં શ્રમે

ચલંત નેત્રે નૃપ રીઝતો મનં,

૧૧

શિશુચિપ્રિસામહી ચેત્ય, ને વળી

હિતસ્વી વૈદ્યે કરી પુષ્ટિ ગર્ભની,

પ્રસૂતિકાળે નૃપ જોઈ ંહાલીને

પ્રસન્ન થાતો, ઘનથી શું આભને !

૧૨

રહેલ ઉંચા, નહિ અસ્ત પામિયા

બ્રહ્માય પાંચે શુભ ભાગ્ય દાખતા,

કુમાર તેવો શચી શી સમે જણે,

ત્રિસાધના શક્તિયકી શું અર્થને !

૧૩

ખીલે દિશાઓ, સુખી વાય વાયરા

અસંખ્ય ઝાળે હવિ અગ્નિ ઝાલતા,

થતું બધુંએ સુખકારી એ સમે

જનાર્થ એવા જન જન્મ તો ધરે.

૧૪

૧૧ સુરેન્દ્રઅંશી=લોકપાલોના અંશવાળોઃ ૧૨ ઘનથી શું આભને=મેઘની છવાયલા આકાશને જોઈ (લોકો) રાજ થાય તેમ. ૧૩ સૂર્ય મેશનો, ચંદ્ર વૃષભનો, મંગળ મકરનો, બુધ કન્યાનો, શુક્ર કર્કનો, શુક્ર મીનનો, અને શનિ તુલારાશિનો હોય તો તે ઉંચા સ્થાનના કહેવાય છે. આમાંના કોઈ પણ પાંચ શચી=ઈન્દ્રાણીઃ સ્ત્રમે=દસમે માસે. ત્રિસાધના=ત્રિભાવ, મંત્ર અને ઉત્સાહ આ ત્રણ સાધનાવાળી શક્તિ. ૧૪ અસંખ્ય=જનમણું:

પ્રસૂતિ -ખંડે પ્રસર્યા દિશામહી

સુજન્મવાળા સુતના સ્વતેજથી,

નિશાપ્રદીપો સહસ્રા પડયા ફિકા

સુહાય તે ચિત્રવિષે રહેલા શા !

૧૫

વધામણી અમૃત તુલ્ય અક્ષરે

કુમાર જન્મ્યાતણી આપનારને,

અશક્ય દેવા તણ વસ્તુ ભૂપને

શશી શી છત્રી વળી આમરોજ બે,

૧૬

હવા વિતાના સ્થિર પદ્મની સમા,

ચળેથી કાન્તિ સુતકેરી પી રહ્યા,

નૃપાળનો હર્ષ ન માય ચિત્તમાં

પયોધિનું પૂર શું ચંદ્ર પેળતાં !

૧૭

તપોવનેથી તપસી પુરોહિતે

સમય સંસ્કાર કર્યોથી આવીને,

દિલીપનો પુત્ર અધિક ઓપતો

શરાણુ નાખ્યો મણિખાણુનિપજ્યો !

૧૮

૧૫ નિશાપ્રદીપો= મધ્યરાત્રિના દીવા. તે ઝાંખા પડી ગયા એવું એ બાળકનું તેજ હતું. ૧૬ છત્રઆમર રાજચિહ્ન હોવાથી કાઠને આપી શકાય નહિ. ૧૭ ચખ્ખ=ચક્ષુઃ ૧૮ સંગ્રહ= જાતકમાંદિ બધા. મણિ મૂળ તો તેજસ્વી હોય જ છે. તેને શરાણુ ચઢાવે તો શું બાકી રહે ?

- અવાજ કર્ણપ્રિય શુભ વાદના
 પ્રમોદનૃત્યો સહ ગુણિકાતણા,
 ન માત્ર મહેલોમહી એ મહીપના
 થતા, પથે કિંતુ સુરેન્દ્રલોકના. ૧૯
- સ્વપુત્રજન્મે ખૂશ પાળનારને
 હતું ન બંદી, નૃપ છોડી તે શકે,
 વિમુક્ત પોતાની કરીજ જાતને
 પિતૃઋણે બાંધી હતીય એક તે. ૨૦
- શિશુ જશે આ શ્રુતિપાર પામવા
 અને રણે આ રિપુઅંત આણવા,
 વિચારી એવું ગમનાર્થ જાણતા
 દૃષ્ટે પડાવ્યું ' રઘુ ' નામ તો મહા. ૨૧
- સુલક્ષ્મીવાળા પિતુના પ્રયત્નથી
 શરીરના શુભ સદા વિભાગથી,
 વપુતણી વૃદ્ધિ રઘુ વધારતો
 રવિતણાં કિર્ણથી બાળ અંદ્ર શો. ૨૨
- ઉમાઉમાકાન્ત કુમારથી, વળી
 યથા જયન્તેથી શચીશચીપતિ,
 તથા મહીપાલ અને મહિષી તે
 થતાં ખુશી તે સમ તેહવા સુતે. ૨૩

૧૯ સુરેન્દ્ર લોકનો પથ=આકાશ. ૨૧ શ્રુતિપાર=વેદનું ઉંડાણ:
 ગમનાર્થ=જવાનો અર્થ (લઘ્ અથવા લઘ્—રઘ્. સંસ્કૃતમાં લ
 અને ર નો ભેદ ગણાતો નથી.) ૨૩ ઉમાઉમાકાન્ત=પાર્વતી
 પરમેશ્વર, કુમાર=કાર્તિકેય સ્વામી, જયન્ત=છન્દ્રધન્વાણીનો પુત્ર,
 તે સમ=તેઓથી પેઠે.

રથાંગનામો સમ ભાવથી ભર્યો

હતોજ જે પ્રેમ પરસ્પરે ઠર્યો,

વિલકત થાતાં સુત એકથીય તો

પરસ્પરે તેહ સદા ખીલ્યો જતો. ૨૪

વદે સુવાણી શીખવાડી ધાત્રીથી

અને ફરે અંગુલિ સાહી એહની,

થતો વિનમ્ર પ્રણિપાત શીખવે

પ્રમોદ સિત્-મનમાં શિશુ પૂરે. ૨૫

શરીરના યોગથી જન્મતા સુખે

સુધા ત્વચામાં ભરતા તનુજને,

ચડાવી ખેળે મીઠી ભૂપ લોચને

સ્વપુત્રના સ્પર્શ-રસે ડૂબી જતો. ૨૬

અને સ્થિતિરક્ષક ભૂપ વંશને

ગણે થયો સ્થિર કુમાર જન્મતે,

ગુણાચ્રયવાળા પ્રભુ વિષ્ણુના વડે

પ્રજેશ માને સ્થિર જેમ સૃષ્ટિને. ૨૭

કરાવી ચૂડા ગુલકાં ઝુલાવતા

સચિવસુતો સહ તે સમીવડા,

લિપિ ગ્રહી વાડમયમાં પ્રવેશતો

નદીતાણા મુખથી સાગરે શું ડે ! ૨૮

૨૪ રથાંગનામો = ચક્રવાકની જોડી; વિલકત = વિભાગવાળો,
૨૫ પ્રણિપાત = પગે પડવાનું ૨૬ ગુણાચ્રય = ત્રણ ગુણમાં આગળનો
ગુણ. મત્ત, પ્રજેશ = પ્રભુ ૨૮ ચૂડા = ત્રીજે વર્ષે વાળ
ઉતરાવવા તે. વાડમય = ગાદિત્વ.

જનોઇ દૈને ગુરુ જ્ઞાનમાં પુરા
 ગુરુતણા એ પ્રિયને પઢાવતા,
 થતા પ્રયત્નો ક્ષણદાયી તેમના
 ક્ષણે પ્રયોજી નકી પાત્રમાં ક્રિયા, ૨૯
 સમગ્ર બુદ્ધિ-ગુણથી ઉદારદિ
 ક્રમેથી એ ચાર મહોદધિ સમી,
 તર્યો સુવિદ્યા, પવનો ટપી જતા
 હયોવડે જેમ દિશાપતિ દિશા ! ૩૦
 ત્વચા ધરી તેહ પવિત્ર રુરુની
 પિતાથી અસ્તો શીખતોજ મંત્રથી
 ન માત્ર તેનો પિતુ એક રાજવી
 હતો, ધરામાં ધનુધારી તો વળી. ૩૧
 જ્યમે થતો વત્સ મહાન ખુંટીઓ
 જ્યમે થતો હસ્તિ—શિશુજ હાથિઓ,
 ત્યમે રધુ શૈશવમાંથી યૌવને
 પ્રવેશી પોષે વયુને મહા ગુણે. ૩૨
 પછીથી ગોદાનવિધિ કરી, અને
 વિવાહદીક્ષા રધુને દીધી નૃપે.
 નરેન્દ્રકન્યા પતિ શુભ મેળવી
 શશીચક્રી હક્ષસુતા શી શોભતી. ૩૩

૨૯ પ્રયોજી=વાપરેલી. પાત્ર=સુપાત્ર. ૩૦ ઉદારદિ=ઉદાર બુદ્ધિવાળો.
 દિશાપતિ=સૂર્યનારાયણ, ૩૧ રુરુ=મૃગની એક જાત. ૩૨
 વત્સ=વાઝરડો, ખુંટીઓ=મળદ. ૩૩ ગોદાનવિધિ=
 બ્રાહ્મણને સોળમે વર્ષે, હસ્તિયને બાવીસમે વર્ષે અને

યુવાન, ધુરા શી ભુજા વધી, વળી.

ખલિષ્ઠ, ગ્રીવા ઉંચી, છાતી છાટ શી !

વધુ વધ્યાથી ગુરુથી વધી જતો

તથાપિ નીચો વિનયેથી દીસતો.

૩૪

પ્રજાની પોતે ચિર ધારેલી ધુરા

અતીવ ભારે હળવી ચડી રહ્યા

નૃપે, સ્વભાવે, શીખથી વિનમ્રને

પછી ગિવાજ્યો યુવરાજના પદે.

૩૫

નરેન્દ્રની મૂળ જગા તંત્ર શ્રીએ

સ્વીકાર્યું અંશે યુવરાજ સ્થાનને,

જતી ગુણોની અભિલાષી તે ખરે

સરોજ જીનેથી નવીન ઉત્પન્ને.

૩૬

સહાય સાથે જયમ વહિ વાયુની

ધનો ટળ્યાથી જયમ સૂર્ય ને વળી,

મદપ્રકાશે ગંજ, તેમ દિલીપ

થયો રઘુસહાયથી સુદુઃસહ.

૩૭

વેશ્યને ચોવીસમે વર્ષે વાળ ઉતારવા તે. દક્ષ પ્રજાપતિની

રોહિણી વગેરે ૨૭ કન્યાઓ. ચંદ્રને પરણાવી હતી.

૩૬ રાજા રૂપી જીના કમળમાંથી કળારૂપે-પહેલાને છોડી ન દેતાં—

યુવરાજ રૂપી નવા કમળમાં ગમ્.

નિયોજીને તે હયમેધ—રક્ષણે

નૃપાણપુત્રો સહ આપધારીને,

અપૂર્ણ એકે રાત યજ્ઞ, ઇન્દ્ર શા

નૃપે કર્યા વિદ્ન વિના બધા પુરા. ૩૮

વળી પછી તે યજ્ઞમાનનો બીજો

વિધિથી મૂકેલ, મનરવી, યજ્ઞનો,

હયો સુરેન્દ્રે હય ગુપ્તરૂપથી

રખોપકર્તા ધનધારીમાંહીથી ૩૯

વિપાદથી મૂઠ બની કુમારની

ચકિત સેના સહસ્રા સદુ ઉભી,

પ્રભાવશાળી મુનિધેનુ નંદિની

અચાનકે ત્યાંહી જણાય આવતી. ૪૦

પવિત્ર નંદિનીતનુતણા નીરે

પખાળીયાં જ્યાં ચળ સાધુપૂજિતે,

અગમ્ય ઇન્દ્રિયચક્રીય વિષયે

યથાર્થદર્શી રઘુ ત્યાં થતો ખરે. ૪૧

૩૮ અપૂર્ણ એકે રાત = નવાણું ૩૯ ગુપ્તરૂપ = અદશ્ય રહીને, ૪૦ વિપાદ = શોક, ૪૧ નંદિનીતનુ = ગાયનું શરીર; તેનું નીર = મુત્ર, સાધુપૂજિત = મજ્જનોથી સેવાતો અગમ્ય = જેમાં ઇન્દ્રિયોનો પ્રવેશ થઈ શકે નહિ તેવી આગત. યથાર્થદર્શી = સત્ય સ્વરૂપ જાણનાર.

- જુગેજ પૂર્વે ગિરિપક્ષછેદક
 શસ્ત્રીપતિને નરદેવપુત્રક,
 હરી જતો અશ્વ લગામથી ગ્રહો
 ફરી ફરી સારથિથી દળાયલો. ૪૨
- મીચે ન એવાં દશ સો ચળેાવડે
 પ્રમાણી વજી, વળી ભુખરા હયે,
 કહ્યું રઘુએ ગગને અડી જતા
 ગભીર માહે, પડકાર આપતા. ૪૩
- મખાંશ લેનારમહીજ અગ્રણી
 સુરેન્દ્ર ! છેો માન્ય હમેશ મુનિધો,
 સદા થયા દીક્ષિત તો પિતાની તે
 ક્રિયાતણા ઘાતક થાવ કાં તમે ? ૪૪
- ત્રિલોકના નાથ ! ક્રતુવિઘાતી તે
 દળાય નિત્યે તુજ દિવ્ય ચક્ષુએ,
 કરો તમે વિઘ્નજ ધર્મચારીની
 ક્રિયાવિધે, તો પછી નક્કી ના વિધિ. ૪૫
- મહેન્દ્ર ! મુખ્યાંગ મહાક્રતુનું આ
 મુગોગ્ય છેો આપ જ અશ્વ છેોડવા,
 શ્રુતિતણે પંથ બતાવતા વીરો
 ગ્રહે નહિ કો દી મલિન માર્ગ તો. ૪૬

૪૨ ગિરિપક્ષછેદક=પર્વતોની પાંખો કાપનાર. ૪૩
 પ્રમાણી=ઓળખીને. ૪૪ મખાંશ=ચતુરો ભાગ: અગ્રણી=પહેલા.
 ૪૫ ક્રતુવિઘાતી=ચતુરમાં ભાગ કરનાર, અસુરો. વિધિ=ધર્મક્રિયા.
 ૪૬ મુખ્યાંગ=મહત્વની આગત: મહાક્રતુ=અશ્વમેધ.

પ્રગલ્ભ એવી રઘુથી વદાયલી

સુવાણી સૂણી સુરનો અધિપતિ.

વળાવો પાછો રથ વિસ્મયેથડી

દીએ પ્રતિઉત્તર આ રઘુપ્રતિ

૪૭

કહે તું રાજન્યકુમાર ! સત્ય તે,

યશોધને યે યશ રક્ષવો ઘટે;

જગે પ્રકાશી જશ સર્વ માહ્યરો,

પિતા મખેથી જીતી જાય તાહ્યરો

૪૮

જયમે 'હરિ' એ પુરુષેત્તમે સૂણ્યો.

'મહેશ્વર' ગંગાક એ જ ના ણીને;

'શતકટુ' તેમ મને મુનિ લહે

ન અન્યગામી અમ શબ્દ થાય એ.

૪૯

કપિલ પેઠે તુજ તાત-અશ્વ મેં

હરી લીધો આ રઘુ ! એજ કારણે,

પ્રયત્ન તારો જસ, આંહી મૂક ના

પથે તું ચણી સગરપ્રજાતણા.

૫૦

પછી હસી નીડર તે ફરી કહે

તુરગનો રક્ષક તે મહેન્દ્રને.

ઝાડો તમે શસ્ત્ર ઠરાવ આજ ને

રઘુ જીત્યા વિષુ કૃતાર્થ ના પ્રભો !

૫૧

૪૭ પ્રગલ્ભ=ધીરજ અને ડહાપણથી ભરેલી; ૪૮ શતકટુ=સો યત્ન કરનાર ઈંદ્ર; અન્યગામી=ખીજાને વરનાર. ૫૦ અગાઉ કપિલે સગર રાજાનો ઘોડો હર્યો હતો તેની શોધમાં નીકળેલા સાઠ હજાર સગરપુત્રોનો નાશ થયો હતો તો તું તેમના માર્ગે જા નહિ.

ઉંચા મુખે એમ કહી મહેન્દ્રને

શરાસને એ શર સાંધતો ખરે,

ઉભો અતિ આત્મીયથી પ્રકાશતા

ઉંચા શરીરેથી, પિનાકી શું ઉભા !

૫૨

રઘુતણા સ્તંભ સમાન સાયકે

ધવાઇ ઉરે સુરનાથ કેાપીને,

નવીન મેઘે ક્ષણ ચિહ્ન ધારતા

ધનુષ્યમાં બાણ અમોઘ સાંધતા.

૫૩

દિલીપના પુત્રની ખડોળી છાતીમાં

પ્રવેશી ચાળેલ રુધિર દ્વૈત્યનાં,

શરે પીધું શોણિત તે કુતૂહલે

પીધેલ ના માણસનું કદીય જે.

૫૪

કુમાર શો વિક્રમી તો કુમાર એ

મૂકે સ્વનામાંકિત બાણ ઇન્દ્રને—

ભુજે શચીપત્રથી શુભ, આંગળાં

કઠિન ઐરાવતને અડયાથી જ્યાં.

૫૫

પર આત્મીય=ડામો પગ આગળ તે જમણો પગ પાછળ રાખી તીર તાકીને ઉભા રહેવું તે. પિનાકી=પિનાક નામનું ધનુષ ધારણ કરનાર, શંભુ. ૫૩ સાયકે=બાણ: અમોઘ=નિષ્ફળ ના થાય એવું. ૫૫ કુમાર=(૧) કાર્તિકેય (૨) રામકુમાર, રઘુ. વિક્રમી=પરાક્રમી: શચીપત્ર=ઈન્દ્રાણીનાં કર્ણપુષ્પ: ઇન્દ્રની ભુજ પર માથું મૂકી સૂઝ રહેવાથી તે પર ઇન્દ્રાણીનાં કાનપુલીયાનાં ચિત્ર પડતાં, તેથી ઇન્દ્રનો હાથ શોભાયમાન રહેતો. ઐરાવતને હંમેશ થાપડવાથી જેનાં આંગળાં સખત થયાં હતાં તેવો ભાવ.

હજીયો મહાન દેવજ વીજ શો, અને

મહેન્દ્રનો મોરપીંછા શરે ખીજે,
રધુ પરે કોપ કર્યો ઘણો સુરે.

ખળે શું એ કેશ સુરશ્રીના હરે !

૫૬

ઉભા રહેતાં દ્વર સિદ્ધ, સૈનિકો

થયું જ્યેષ્ઠતું તુમુલ યુદ્ધ તે।

સપક્ષ ઝેરી, લયકારી ઠર્શને

નીચાં અને ઉચ્ચમુખાં શરોવડે.

૫૭

અખંડ વૃષ્ટિ કરી રે'લ અસ્તથી

પ્રતાપના આશ્રય શા અસહ્યની,

સુરેન્દ્ર હાનિ કરી કાંઈ ના શકયો,

ઘનોથી જન્મ્યા જ્યમ અગ્નિની ઘનો.

૫૮

રસેલ કાંડે હરિચંદને પછી

મથંત વારિધિ શી ધીર ગાજતી,

રધુ લણે અર્ધ શશીમુખા શરે

સુરેન્દ્રના આપની દોરી તે સમે,

૫૯

ધનુષ્ય નાખી દઈ કોપથી મહા।

વિનાશ માટે બળવાન વૈરીના,

૫૬ સુરે = ઇન્દ્રેઃ સુરશ્રી = દેવોની લક્ષ્મી; કેશ પકડવા એ સ્ત્રીજ્નતિનું નિર્દય અપમાન છે. ૫૭ સિદ્ધ = ઇન્દ્રના પેાદ્ધાઃ સૈનિકો = રધુના પેોદ્ધા. સપક્ષ = પાંખોવાળાં. ૫૮ મેવથી ઉત્પન્ન થએલ વિદ્યુતના અગ્નિને મેવ પોતે શમાવી શકતો નથી. ૫૯ હરિચંદન = એ નામના સ્વર્ગીય વૃક્ષના રસનો લેપઃ

ગિરીન્દ્ર-પાંખો હુણવા ઉચિત ને

ઘડે પ્રભામંડિત વજ્ર વળી તે.

૬૦

રધુ ઘવાતાં બહુ તેથી છાતીમાં

ઢળ્યો ધરા ઐનિક-અશ્વ સાયમાં,
નિમેષમાંહી ગણકારી ના વ્યથા

ઊઠ્યો સ્વરો સાથ મુદિત સૈન્યના.

૬૧

તથાપિ શસ્ત્રો મૂકવે કઠોર થયા

રિપુ બનીને ચિર આગળે ઉભા,
રધુની શક્તિથી સુરેન્દ્ર રીઝતો.

મૂકાય છે પાય બધે ગુણોથી તો.

૬૨

ન થાય મિથ્યા ગિરિમાંય વીર્યથી

સહું ન આયુધ તું-વિષ્ણુ અન્યથી,
લહે મને રાજી, તુરંગના વિના

બીજું શું ઈચ્છે ત્યમ ઇન્દ્ર પૂછતા.

૬૩

પછીથી લાથેથી ન પુરૂં ખેંચીયું

સુવર્ણપુખે નખને ઉબળતું,

સમાવી પાછું શર પ્રિયવાદી એ

નરેન્દ્રપુત્રે જણવ્યું સુરેન્દ્રને,

૬૪

પ્રભો ! શકો ના મૂકી અશ્વ આપ ને

વિધિથી પુરા મળના ક્રોધેથી તો

સદાય દીક્ષાથી પવિત્ર માણરા

નિવાજશે આપ કરી કૃપા પિતા.

૬૫

૬૧ નિમેષ=પલકારો. ૬૩ આયુધ=વજ્ર.

અને જયમે આ વૃત મંડપે રહ્યા

ત્રિનેત્ર-અંશેથી અગમ્ય નીવડયા,

પિતાજી કેરા શ્રવણે પડે ત્યમે

કરોજ સંદેશક મોકલી તમે.

૬૬

‘ તથાસ્તુ ’ એવું રઘુને સુણાવતો

જતો રહ્યો જેમ સુરેશ આવીયો,

ન થૈ અતિ હર્ષિત, નૃપમંડપે

સુદક્ષિણાનો સુત જાય તે હવે.

૬૭

સુરેન્દ્રસંદેશથી જાણીતો થયો

નરેન્દ્ર ખડેલાં સુતને વખાણતો,

થએલ હર્ષે જડ હસ્તથી અડે

ઘવાયલા વજ્રવડે શરીરને.

૬૮

ક્ષિતીશ એ, આણથકી સુપૂજિત

મહા મખે એ રીત નેવું ને નવ,

ચઢી જવા ચઢાય શું આયુ વીતતાં

સીક્રી જનાવી શુભ સુરધામમાં.

૬૯

૬૬ વૃત=વૃત્ત, હકીકતઃ મંડપ=યજ્ઞમંડપઃ યજ્ઞ કરનાર, શિવની આઠ મૂર્તિમાંની એક મૂર્તિ છે. ૬૭ ના અતિ હર્ષિત=શ્રદ્ધા મળ્યું પશુ અશ્વનું રક્ષણ પોતે ના કરી શક્યો તેથી કાંઈક તીવ્રગીર. ૬૮ ક્ષિતીશ=ક્ષિતિ—પૃથ્વીનો ઇશ્વર, દિલીપ.

હરિણી

પછી વિષયથી વાળી વૃત્તિ વિધિયકી પુત્રને
 નરપતિતણું ઘોઘું સોંપી નિશાનનું છત્ર તે,
 મુનિવરતરુછાંચે બેઠો લઈ જઈ રાણીને
 વય વોતી જતાં ઐશ્વવાકુનું કુલવ્રત આ જ છે. ૭૦

૭૦ મુનિવરતરુછાંચે=મુનિઓના આશ્રમના વૃક્ષોની છાયામાં,
 અર્થાત્ વાનપ્રસ્થ થયો. ઐશ્વવાકુ=ઇક્ષ્વાકુવંશમાં ઉત્પન્ન થયેલો.

ચોથો—સર્ગ.

— રઘુનો દિગ્વિજય —

અનુષ્ટુભ્

- પિતાએ રાજ્ય દીધેલું, મેળવી શોભતો બહુ,
સાચંકાળે યથા તેજ સવિતાથી હુતાશન. ૧
- દિલીપ પછીથી તેને, રાજ્યે સ્થાપિત સાંભળી,
પહેલાં અગ્નિ ધૂમાતો નૃપોના હૃદયે ઊડ્યો. ૨
- ઇન્દ્રના ધ્વજની પેઠે, તેની ઉન્નતિને વરી,
ઉંચી આંખોથી જોતારી, આનંદી સપ્રજા પ્રજા. ૩
- એકીસાથે લીધાં બંને, ગજ શું ચાલતા નૃપે,
સિંહાસન પિતાથી, ને અખિલ અરિમંડલ. ૪
- કાંતિપુંજ્યકી પોતે, અદૃશ્ય રહીને ખરે,
પદ્મા પદ્મતણા છત્રે, ભજતી નૃપને નવા. ૫

૩ ઇન્દ્ર-ધ્વજ=અસત્ર સારી વૃદ્ધિ યવા માટે લોકો મેવધ-
નુધ્યની પૂજા કરતા. સપ્રજા=સંતાનભાળી. ૪ અરિમંડલ=રાષ્ટ્ર. ૫
કાંતિપુંજ=પ્રભામંડળ. માથાને ફરતે રહેતું પ્રકાશનું કુંડાળું.

- સાંનિષ્ય આપીને દેવી, જાંદિઓને પદે પદે,
અર્થભરી સ્તુતિઓથી સેવે તેને સરસ્વતી. ૬
- મનુષ્ય માંકીને સર્વે બૂધોએ લોગથી હતી,
છતાં પતિવ્રતા પેઠે સેવે તેને વસુધરા. ૭
- યુક્તદંડયકી તેણે જીત્યા સર્વેય લોકને,
નહિ શીળો, નહિ ઉનો, નહસ્વાન શું દક્ષિણ ! ૮
- ઉત્કંઠા મન્દ પાડી'તી પિતામાં ગુણથી બહુ,
અમૃતવૃક્ષતણા ફાલે તેનાં બૂલે પ્રજા ફૂલ. ૯
- નીતિજોએ નવે નૃપે સાગ્રજૂઠ જળાવીયું,
પૂર્વે પ્રીતિ હતી તેની, ન ઉત્તરે કદાચન. ૧૦
- પાંચેય ભૂતના ગુણો ઉત્કર્ષ પોષતા સદા,
નવીન મહીપાલે તે સર્વે લાગે નવું થતું. ૧૧
- યથા પ્રજ્ઞાદથી ચંદ્ર, પ્રતાપે સવિતા યથા,
તથા થયો તે અન્વર્થ રાજા પ્રકૃતિ રંજીને. ૧૨
- કરણો સુગ્રી પહોંચેલાં વિશાળ લોચનો વિષે,
ખરૂં નેત્રત્વ દેખાતું સૂક્ષ્મ કાર્યાર્થશાસ્ત્રથી. ૧૩

૮ નહસ્વાન=વાયુ. દક્ષિણ = દક્ષિણ દિશામાંથી આવતો.
૯ ઉત્કંઠા=પોતાના પિતા પ્રત્યેનો પ્રજનો પ્રેમ. ૧૦ પૂર્વે=પહેલી
વસ્તુમાં, સાગ્રમાં. ઉત્તરે=પછીની વસ્તુમાં, ગુઠમાં. ૧૧ પાંચ
ભૂત=પૃથ્વી, પાણી, તેજ, વાયુ અને આકાશ. ૧૨ અન્વર્થ=યોગ્ય
અર્થવાળો. પ્રકૃતિ=પ્રજા. રંજીને= રાજ કરીને. ૧૩ સૂક્ષ્મ
વિવેકનેજ ખરાં નેત્ર કહે છે.

- પ્રશમન કરી રાજ્યે સ્વસ્થ થએલને વરી,
 રાજ્યલક્ષ્મી દ્વિતીયા શી શરદ્ પંકજલક્ષણા. ૧૪
 વૃષ્ટિથકી લઘુ મેઘે સુકત માર્ગ સુદઃસહ.
 પ્રતાપ સવિતાનો, ને તેનો વ્યાપ્યો દશે દિશે. ૧૫
 ધનુ જૈત્ર રઘુ લેતો, ત્યાગે વાર્ષિક ઈન્દ્ર ત્યાં,
 પ્રજના લાલના અર્થે તેઓ ધારે અનુક્રમે. ૧૬
 છત્ર પદ્મરૂપી લેઇ ને ખીલ્યું કાશ્યામર,
 શરદ્ અનુસરે તેને, ન કિન્તુ તેની લક્ષ્મીને. ૧૭
 પ્રસન્ન સુમુખે તેના, ને ચંદ્રે અતિ ઉજળે,
 સુપ્રીતિ નેત્રવાળાની જાંનેમાં સરખી હતી. ૧૮
 હંસહારે તથા તારે, કુમુદયુક્ત પાણીમાં,
 વિભૂતિ રઘુકીર્તિની પ્રસરી ભાસતી બહુ, ૧૯
 ઇક્ષુના છાંયડે બેસી તે ગોપ્તાનો ગુણોદય,
 બાહવાવસ્થાથી માંડીને યશ ગાતીતી રક્ષિકા, ૨૦
 અગસ્ત્ય ઉદયે જનાં પ્રસન્ન પાણી થાય છે.
 રઘુનો ભય પામીને વેરી ઉદ્દેગ પામીયા. ૨૧

૧૪ પંકજલક્ષણા=કમળોના ચિહ્નવાળી. ૧૫ વરસી વરસીને વાદળ ઝોળાં થઇ જવાથી સૂર્યનો માર્ગ મોકળો થાય છે તેમ રઘુનો પણ વિજયમાર્ગ મોકળો થયો. ૧૬ જૈત્ર=જય આપનારું. વાર્ષિક= વૃષ્ટિ કરનારું. ૧૮ નેત્રવાળાની=મનુષ્યોની. ૧૯ હંસહારે=હંસોની હારોમાં. તારે=તારાઓમાં. ૨૦ ઇક્ષુ=શેરડી. ગોપ્તા=પ્રજરક્ષક. ૨૧ અગસ્ત્ય=આ નામનો તારો આકાશમાં ઉગે છે, ત્યારે પાણી ચોકખાં થાય છે. આ વખતે રાજ્યો દિગ્વિજય કરવા નીકળે છે.

- કાંધવાળા, મદે ઉગ્ર, નદીનાં તીર ભાંગતા,
મહોદ્ધો પામતા તેના લીલાખેલજ શૌર્યને. ૨૨
- પ્રસવે સપ્તપર્ણના માતેલા મદગંધથી,
અસૂયાથી ગળે તેના વર્ષાવે સપ્તધા મદ. ૨૩
- છીછરાં કરીને પાણી, ને પંથકંપ સૂકવી,
સમર્થ નૃપને શર્દે યાત્રાર્થે ગ્રેરણા કરી. ૨૪
- હોમેલો સુરીતે વહ્નિ અધોના શાંત કર્મમાં,
દક્ષિણ અર્ચિ શા હાથે, તેને વિજય આપતો. ૨૫
- વાસ, દુર્ગ કરી ગુપ્ત, ને પાકી પૂંડ રાખી તે,
પર્કિધ સંન્ય લેઈને જ્યાર્યે નીકળ્યો નૃપ. ૨૬
- વધાવે વનિતા વૃદ્ધ પુરની અક્ષતે નૃપ,
ક્ષીરાબ્ધિ ત્રિણ્ણને જેમ મંદારે ઉડતી ઝણે ? ૨૭
- પ્રથમ તે ગયો પૂર્વે બળે ઈન્દ્ર સમો નૃપ,
હારતો કેતુથી શત્રુ અનિલે ઉડતા અતિ. ૨૮
- રથોથી ઉડતી ધૂળે, ને મેઘો શા ગળે વહે,
ભૂતલ સદશ વ્યોમ, ને વ્યોમ કરી ભૂતલ. ૨૯
- અથે તેજ, પછી શબ્દ, પછીથી ઉડતી ધૂળ,
જતું પછી રથાદિથો ચતુરંગીજ તે ચમૂ ૩૦

૨૨ મહોદ્ધ=મોટા બળદ. લીલાખેલ=વિલાસવાળી રમત.
૨૩ સપ્તપર્ણ=એ નામની વનસ્પતિ, સપ્તધા=કાળજી, જાતી. જે
ગંડરથળ, સૂંઠ, રૂંવાડાં અને કેડ એ સાત ઠેકાણેથી. ૨૬ પર્કિધ
=હાથી, ઘોડા, રથ, પાયદળ, નાવિકો અને ભીંત આ છ પ્રકારવાળું.
૨૯ ધૂળ ઉડવાથી આકાશ પૃથ્વી જેવું, ને મેઘ જેવા હાથાઓથી
પૃથ્વી આકાશ જેવી દેખાતી હતી.

- મરુમાં વારિ વર્ષાવે, નાવોથી તરતો નદી,
 વિપીન કાનનો કાપી પ્રકાશિત બળે કરે. ૩૧
- ખેંચતો મોટી સેનાને પૂર્વસાગરના લાણી.
 ખેંચે હર-જટા-બ્રહ્મા ગંગાને શું લગીરથ ! ૩૨
- છીનવી ફળ લીધેલા, ઉઘાડ્યા ને છૂટ્યા તુપો,
 ચોકખો માર્ગ કરે તેનો, વૃક્ષો શું ગજનના કરે । ૩૩
- પૌરસ્ત્યોને છતીને એ તે તે જનપદો જથી,
 તાલીવૃક્ષે અતિ શ્યામ અગ્નિધના તીર પહોંચતો. ૩૪
- ગવીને ઢંડનારાથી નદીના વેગથી જ્યમ
 આત્માને રક્ષતા સુંભો, વેતસી વૃત્તિ ધારીને. ૩૫
- વંગો નૌસાધનોવાળા ઉખેડી બળથી બૂપે,
 ઉભા કર્યા જયસ્તંભો ગંગાના ટાપુઓ વિપે. ૩૬
- પદ્મ શા પાંચ લાગંતા રઘુથી કલમા જ્યમ,
 ઉખાડી ફરી સ્થાપેલા વંગો તોષે ફળે રઘુ, ૩૭
- તે તરી કપિશા સૈન્યે બાંધ્યા દ્વિરદસેતુથી,
 ઉત્કલોથી બતાએલા કલિંગ દેશમાં ગયો. ૩૮

૩૧ વિપીન=વાડાં, કાનનો=અરણ્ય. ૩૩ છીનવી ફળ લીધેલા=ખંડણી લીધેલા. વૃક્ષો જેમ હાથીનો માર્ગ ચોકખો કરે છે તેમ. ૩૪ પૌરસ્ત્ય=પૂર્વમાં આવેલા. જનપદ=દેશ. ૩૫ સુંભો=ઝાડીઓ. વેતસીવૃત્તિ=પૂર આવે ત્યારે નમી જવું અને તે ગયા પછી પાછું ઉભા થવું. આવો નેતરનો સ્વભાવ છે; ૩૭ કલમ:=ડાંગરનું ધર. તોષે ફળે=નજરાણાથી સંતુષ્ટ કરે. કપિશા=એ નામની નદી. દ્વિરદસેતુ=હાથીથી બાંધેલો પુલ.

પ્રતાપ સ્થાપીઓ તીક્ષ્ણ મહેન્દ્ર ગિરિના શિરે.

ગંભીર વેદનાવાળા હસ્તીને અંકુશો જ્યમ. ૩૯

કાન્તિંગ હાથીઓવાળો અસ્ત્રોથી ઝગડ્યો બહુ,

યાંજોને કાપતો મંદ્ર શિલાવર્ષી શું પર્વત ! ૪૦

મહેન્દ્રે સદી વેરીની રથુ વૃષ્ટિ શરોતણી,

મંગળ સ્નાનથી શુદ્ધ જ્યશ્રીને શું તે વર્યો. ૪૧

તાંબુલીપત્રથી યોદ્ધા રથેડી પાનભૂમિમાં,

નારીકેલતાણી સુરા, ને ખીતા શત્રુનો યશ. ૪૨

પકડી છોડી દીધેલા મહેન્દ્રનાથની શ્રીને,

ધર્મજયી નૃપે લીધી, ના લીધી કિન્તુ મેદિની. ૪૩

પછી સોપારીવાળા તે વારિધિના તીરે તીરે,

અગસ્યવાળી દિશામાં નિર્દોષી જ્યનો ગયો. ૪૪

તેણે સૈન્યપરિભોગે ગજદાન સુગંધીથી,

કાવેરીને કીધી જાણે શંકાપાત્ર પયોધિની ! ૪૫

જતાં આગે જયેચ્છુની સેનાઓ ઉતરી હતી,

તજેટી મલયાન્દ્રિની હારીતો ભમતાં જહીં. ૪૬

અશ્વોએ ખુંદી નાખેલા એલાચીફલની રજે,

ઉડીને ચોંટતી ગંડે સમગંધી ગજેતણા. ૪૭

૪૧ મહેન્દ્રે=તે નામના પર્વત ઉપર. ૪૨ પાનભૂમિ=દાઝ પીવાનું સ્થાન.

૪૪ અગસ્યવાળી દિશા=દક્ષિણ દિશા. ૪૫ સૈન્યપરિભોગે=સૈન્ય

ન્દાવા પડવાથી. શંકાપાત્ર=ખીમ કોઇ પ્રેમી પાસે ગઇ હશે એવી

શંકા ઉપજાવતી. ૪૬ હારીતો=સુડા જેવાં પક્ષીઓ. ૪૭ સમગંધી

=સરખી સુવાસવાળા.

- ચંદન તરુમાં સર્પે પાડેલા આંટણે સજ્યું,
 ગ્રીવાબંધ ગળેનું ના તૂટે, ત્રિપદી છેદતા. ૪૮
- દક્ષિણે સૂર્યનું તેજ ઝાંખું જે પાડતા હતા,
 તે દિક્ષમાં રઘુનો પાંડયો પ્રતાપ ના સહી શક્યા. ૪૯
- તામ્રપણી મળે ત્યાંના ઉત્તમ મોતી અબ્ધિનાં,
 નમી નમી દીધાં તેને સ્વયશ જેમ સંચીયાં. ૫૦
- યથેચ્છ લોગવીને તે સુગ્રાપ્ત ચંદનોયકી,
 દિશાના સ્તનના જેવા ગિરિ મલયદર્ફર. ૫૧
- વારિધિ દૂરથી ત્યાગી ઓળંગ્યો સહ્યગિરિને,
 નિતંબતુલ્ય પૃથ્વીના અસહ્ય શકિતશાળીએ. ૫૨
- પાશ્ચાત્યો છૂટવા જોડયા ધસતા રઘુસૈન્યથી
 રામશસ્ત્રે હઠ્યો તોયે સહ્યલગ્ન શું વારિધિ ! ૫૩
- ભયથી ભૂપણે ત્યાગી ભાગતી કેરલસ્ત્રીના,
 કેશોમાં ચમૂરેણ્યો કુંકું શા સ્થાપિયા ભૂપે. ૫૪
- મુરલામારુતે ઉડી કેતકીફૂલની રજો,
 યોધાના કવચે ચોંટી વસ્ત્રગંધ બની રહી. ૫૫
- દોડતા વાજના ડુંગાત્રે, ધણધણતા કવચોયકી,
 તિસ્કૃત થતો વાથી ડોલતા તાડનો ધ્વનિ. ૫૬

૪૮ ત્રિપદી છેદતા=પગનું બંધન તોડનારા હાથીએ ગળાબંધ તોડી શકતા નહિ. ૫૧ મલયદર્ફર=આ નામધારી એ પર્વતો. ૫૨ નિતંબ= સ્ત્રીની પૂંઠનો ભ.ગ. ૫૩ રામ=પરશુરામે સમુદ્રને ખસેડ્યો હતો. સહ્યલગ્ન=સહ્યાદ્રિને લાગેલો. ૫૫. મુરલા=એ નામની કોઇ નદી. વસ્ત્રગંધ=કપડાંને સુગંધી કરતું દ્રવ્ય.

ખજુરીશાળ બાંધેલા, મહસાવે સુગંધિત,
 ગજગંડસ્થળે ખડોચી પુનાગોથી શીલીમુખો. ૫૭
 સ્થાન ખરે પચોધિએ રામને પ્રાર્થતાં દીધું,
 કિન્તુ પાશ્વાત્ય નૃપોના રૂપે દે રધુને કર, ૫૮
 મત્તભોના તૂટયા દાંતે વિક્રમો પ્રગટાવતો,
 ત્રિકૂટ શો જયસ્તંભ ઉંચો તત્ર રચાવીયો. ૫૯
 સ્થળ માર્ગે ગયો પશ્ચાત્ છતયા પારસી નૃપો,
 ઇન્દ્રિયરૂપી શત્રુને તત્ત્વજ્ઞાને શું સંયમી ! ૬૦
 ચવનીમુખપદ્મોનો ન સ્હેતો મહરાગ તે,
 અખનથે ઉગતા સૂર્યે અકાલ અભ્રની જયમ. ૬૧
 તેનો તુમુલ સંગ્રામ હયાળા ચવનો સહ,
 ધનુશખ્દે સુમદ્દો જ્યાં કહપાતા રજમાં થયો. ૬૨
 કાપ્યાં ભક્ષથી તેઓનાં શ્મશ્રુચુક્ત શિરે મહી,
 છાથી તેણે, મધુમાખે છવાતો શું મધુપુડો ! ૬૩

૫૭ પુનાગો=વૃક્ષની એક જાત. શીલીમુખો=ભમરા. ૫૮
 પાશ્વાત્ય=પશ્ચિમ દિશાના. પરશુરામને તો માત્ર સ્થાન આપ્યું
 હતું, પણ રધુને સમુદ્રે રાજ્યોનાં રૂપ ધરી કર આપ્યો.
 ૫૯ મત્તભો=મદોન્મત હાથીઓ. ત્રિકૂટ=ત્રણ શિખરવાળો
 પર્વત. ૬૧ વખત વિનાનાં વાહન પદ્મ વાસતે ઉગતા સૂર્યનો
 કોમળ તાપ હરી લે રહે તેમ. ૬૨ હયાળા=અશ્વવાળા. ૬૩
 શ્મશ્રુચુક્ત=દાઢી મુઠવાળાં. ભક્ષ=માલા જેનાં ગાણુ.

- ગુમાવી શિરસ્ત્રાણેને બચેલા શરણે ગયા,
 થાતો શાંત પ્રણિપાતે ખરે ક્રોધ મહંતનો. ૬૪
 યોદ્ધા નિવારતા તેના મધુ પી વિજયશ્રમ,
 અમૂલ્ય પાથરી ચર્મો દ્રાક્ષોથી વ્યાપ્ત ભૂમિમાં. ૬૫
 કૌભેરી દિશમાં પશ્ચાત ગયો ભાસ્વાન શું રઘુ,
 બાણે ઉદિચ્ય ઉડાડે, ચણકાંશુથી રવિ જ્યમ. ૬૬
 નિવારી માર્ગનો થાક આળોટી સિંધુના તીરે,
 કંપાવે વાળ્યો સ્કંધ કુંકુમયુક્ત કેશ જ્યાં. ૬૭
 તત્ર હુણપ્રિયાઓના પતિમાં દાખવી બળ,
 કપોલે રક્તતા સ્થાપી રઘુકેરા પરાક્રમે. ૬૮
 કંબોળે સમરે તેના વીર્યને ના સહી શક્યા,
 ગળેના બંધને કિલ્લટ નમ્યા અખરોડની સહ. ૬૯
 સુવર્ણરાશિઓ તેને કંબોળેના ભરી ભરી,
 સુઅશ્વો લાવતા નિત્યે, ગર્વ કિન્તુ નહિ થતો. ૭૦
 પછી ગૌરીશુરગિરિ ચઢ્યો તે અશ્વસાધને,
 શૃંગો તેનાં વધારે શું, ઉડતી ધાતુ—રેણુથી ! ૭૧
 તે તુલ્ય બળવાન સિંહો શુક્ષ્માંહી સૂતા હતા,
 સૈન્યઘોષે ન સંક્લુપ્ધ, જોતા જે ડોક ફેરવી. ૭૨

૬૪ શિરસ્ત્રાણે=માથાના ટોપ. પ્રણિપાત=નમી પડવું તે. ૬૬
 કૌભેરી=કુભેરની, ઉત્તરદિશા. ભાસ્વાન=સૂર્ય. ૬૯ સમરે=યુદ્ધે. અખ-
 રોડ=વૃક્ષની એક જાત. ૭૧ ધાતુ-રેણુથી=પર્વતમાં આવેલી ગેરુ
 આદિ ધાતુની રજથી. ૭૨ સંક્લુપ્ધ=ગભરાયલા.

- થઈ શખ્દાયમાન ભૂજે, બજવી વેણુવાંસળી,
 ગંગાકણો ભરી મારે, અનિલો રથુ સેવતા, ૭૩
- નમેરૂછાંચમાં બેઠે, મૃગોની નાભિથી અતિ,
 સુગંધિત શિલાઓને શોભાવી સૈનિકો રમે, ૭૪
- સરસે બદ્ધ હસ્તીની ગ્રીવામાં જવલતી લતા,
 ઔષધિ થાય નેતાના રાત્રે તેલ વિના દીવા, ૭૫
- તેણે તજ્યા નિવાસોમાં છોલાયા કંઠરજ્જુથી,
 જજમાપ કિરાતોને કહેતા દેવદારુઓ. ૭૬
- ત્યાં યુદ્ધ રથુનું ભારે થયું ગિરિગણો સહ,
 ખડ્ગ, બાણો, શિલાઓના ઘર્ષણે અગ્નિ જ્યાં ઉઠે. ૭૭
- બાણે ઉત્સવસંકેતો બનાવી વિરતોત્સવ,
 ભૂપતિની ભુજગીર્તિ કિંનરોને ગવાડતી. ૭૮
- પરસ્પરે પ્રમાણયુજ, લેટો લે ગણુ આવતાં,
 રાજ્યે તેમનું દ્રવ્ય તૃપવીર્ય હિમાદ્રિએ. ૭૯

૭૩ ભૂજ=ભોજ વૃક્ષ. ૭૪ નમેરૂ=આ નામનાં ઝાડ.
 ૭૫ સરસ=દેવદારુનાં વૃક્ષ. બદ્ધ=બાંધેલા. ગ્રીવા=કોડ. જવલતી=
 બળતી. લતાઔષધિ=એક જાતની વેડી, જે વિના તેણે ઝગઝગાટ
 બળે છે. ૭૬ હાથીઓની ઉંચાઈ દેવદારુને પડેલા છોલાણુથી
 જણાતી. કિરાત=સીંચ લોક. ૭૭ ગિરિગણો=પર્વતના લોક.
 ૭૮ ગિરિગણોની સાત જાતિ તેમાંની એક જાતિ તે
 ઉત્સવસંકેત. વિરતોત્સવ=જેમનો ઉત્સવ વિરમી ગયો છે તેવા.

- ત્યાં અદૃશ્ય યશોરાશિ સ્થાપીને ઉતર્યો સહી,
ગિરિને રાવણે તોળ્યા બાણે એ શરમાવતો. ૮૦
- તે તર્યો લોહિતા જ્યારે ત્યારે પ્રાગ્જ્યોતિષેશ્વર,
કંથ્યો કાલાગુરુ સાથે, બાંધ્યા જ્યાં હસ્તી ભૂપના. ૮૧
- સહી શક્યો નહિ ભૂપ, ઢાંકે વર્ષા વિના રવિ,
રથોની તેહ રેણુય, ક્યાંથી એના સહી શકે ? ૮૨
- ઈન્દ્રથી જળરા તેને કામરૂપેશ સેવતો,
મદમત્ત ગજો લેઇ, જે રોકે વૃપને બીજા. ૮૩
- કામરૂપપતિ પૂજે હેમપીઠની દેવી શી,
રત્નપુષ્પો સમર્પીને છાયા તેના પદોત્પ્તી. ૮૪
- દિશાઓ જીતીને જિજ્ઞુ રથે ઉડતી રેણુને,
છત્રશૂન્ય ભૂષાળોના કિરીટો સ્થાપી વિરમ્યો. ૫
- વિશ્વજીત કર્યો યજ્ઞ સર્વ દૈ દક્ષિણામહી,
આદાન સંપ્રદાનાર્થે સંતોનું, મેઘની જય .

૮૦ ગિરિને.....શરમાવતો=એક વાર કૈલાસને રાવણે ઉપેડ્યો હતો, તે કૈલાસ પર રધુ ગયો નહિ, તે કૈલાસને શરમાવા જેવું હતું. ૮૧ કાલાગુરુ=અગુરુચંદનનાં ઝાડ. ૮૨ વર્ષાઋતુ નહિ હોવા છતાં રથરેણુ સૂર્યને ઢાંકી દેતી હતી. ૮૫ જિજ્ઞુ=જયની કામનાવાળો. ૮૬ આદાન=પ્રહણ કરવું તે. સંપ્રદાન=આપવું તે.

પ્રહરિષ્ણી.

યજ્ઞાન્તે સચિવસખા બહુ પૂજથી
 હાર્યાની શરમ બધીય ત્યાં ત્યજવી,
 કાકુત્સ્થે વિરહપીડિત રાણી જેની
 ભૂપોને સ્વપુર જવા કીધી વિનંતિ. ૮૭
 તે રેખા, દ્વજ, પવિ, છત્ર ચિહ્નવાળું
 સમ્રાટનું પદયુગ જે પ્રીતે પમાતું,
 પ્રસ્થાને નમન કરી અંગુલિએ
 મૌલિમાળરજથી ગોરૂંચે કરે છે. ૮૮

૮૭ મચિવસખા=પ્રધાનોનો મિત્ર. : (કાકુત્સ્થનું વિશેષણ.)
 વિરહપીડિત=વિયોગથી પીડાતી. ૮૮ તે=રાજ્યો. પવિ=વજ્ર.
 પદયુગ=મેઢ પગ. પ્રસ્થાને=જાતી વખતે. મૌલિમાળરજ=મુગટોની
 આળામાંની પુષ્પરજ.

પાંચમો—સર્ગ.

—અજતું સ્વયંવરમાં જતું.—

ઉપજાતિવૃત્ત.

જેણે કતું વિશ્વજીતે ખળનો

ખાલી કર્યો તે ભૂપ પાસ આબ્યો,

વિદ્યા ગ્રહીને ગુરુદક્ષિણાર્થ

કો કૌતસ નામે વરતંતુશિષ્ય.

૧

ના હેમ હોઈ મૃતપાત્રમાં તે

લેઈ પૂજાપો અમૂલો સ્વભાવે,

અતિથ્યભાવિક, યશે રૂપાળો

જતો શ્રુતિજ્યાત અતિથિ રહ્યો.

૨

૧ તે ભૂપ=રઘુ રાજ. ગુરુદક્ષિણાર્થ=ગુરુને દક્ષિણા આપવાની પ્રજ્ઞવાળો. વરતંતુશિષ્ય=વરતંતુ નામના ઋષિનો શિષ્ય, કૌતસ. ૨ મૃતપાત્ર=મૃતપાત્ર, માટીનું વાસણ. અમૂલો=અમૂલ્ય, અતિથ્ય-ભાવિક=મેમામગીરીમાં પ્રેમવાળો. શ્રુતિજ્યાત=વેદથી વિજ્યાત. ચૈતન્ય=સર્વજ્ઞાન.

વિધિરૂ, અગ્રેસર સ્થાન્યમાંડી

વિધિથકી તેહ પૂજી તપસ્વી,

જેસાકીને આસન હસ્ત જોડી

કાર્યરૂ ભૂપાળ પૂજે પછીથી. ૩

છે મંત્રકર્તા મુનિમાંડી મુખ્ય

કુશાગ્રબુદ્ધિ ! તુજ ગુરુ ખૂશ ?

જેનાથી પામ્યો તું સમગ્ર જ્ઞાન

ચૈતન્ય લોકો જ્યમ સૂર્યથીજ. ૪

કાયાથી, જાત્રાથી, મનેથી નિત્યે

સંચિત જે ઇન્દ્રનું ધૈર્ય તોડે,

મહર્ષિનું તે તપ તે પ્રકારે

પામે ન કાંઈ ક્ષય વિદ્યથીને ! ૫

ક્યારા વગેરે કરીને પ્રયત્નો

ઉછેરીયાં પુત્ર શું આશ્રમે તો,

તે થાકહારી તરુને કશુંએ

વાતાગ્નિથી વિદ્ય થતું નથીને ? ૬

ક્રિયાવિષે યોગ્ય કુશે દ્વરતાં

બહાલે મુનિના ન નિરાશ થાતાં,

જેના અર્ચા છે વળી નાજ ખોળે

તે મૃગલાં મૃગીતણાં ખૂશીને ૭

૫ ઇન્દ્ર હમેશાં બીજના તપથી ગભરાય છે. ૭ ક્રિયાવિષે યોગ્ય=નિત્ય નૈમિત્યાદિ ક્રિયા કરવા માટે લાયક, પવિત્ર. સર્પના ભયથી ખચ્યાંને નાજ ખળતાં સુધી ખોળામાં રાખતા.

જેથી થતું નિયમ-સ્નાન નિત્યે,
ને શ્રાદ્ધની અંજલિ પિતૃઓને;

વીણુલ પષાંકિત તીર જેને
તે તીર્થવારિ તમ શુદ્ધ છેને ? ૮

સમે અતિથિ નિજ ભાગ પામે,
ને જેથી જીવિત તમારું ચાલે;

ગીવારના પાક ન તે ણિગાડે
પ્રદેશવાસી પશુઓ કહીને ? ૯

પ્રસન્ન મુનિથી તું સારી પેઠે
શિક્ષિત થ શું દ્વિતીયે પ્રવેશે ?

સૌ આશ્રમાધારજ જે ગણાયે
તે કાલ આ તુજ જવા ગૃહસ્થે. ૧૦

તું પૂજ્ય આવ્યાયકી ચિત્ત મારું
ના તુષ્ટ, તારા હુકમે અધીરું,

શું ગુરુઆણે, વનમાંથી પોતે
કે માન દેવા મુજને તું આવે ? ૧૧

૮ પષાંકિત=પાવન કરવાના બદલામાં રાખને પષાંશ મળે છે,
તે પષથી અંકિત, ૯ પ્રદેશવાસી=ગામમાં પાળેલાં ઢોર. ૧૦ દ્વિતીયે=
બીજા આશ્રમ—ગૃહસ્થાશ્રમમાં. આશ્રમાધાર=આશ્રમોના આધાર
રૂપ. ૧૧ તુષ્ટ=પ્રસન્ન.

એ અર્ધ્યાપાત્રે અનુમાની ત્યાગ
સૂણ્યા છતાં તે વચનો ઉઠાર,
સ્વાર્થે બની દુર્બળ આશ કૌતસ
તેને કહેતા વરતંતુશિષ્ય ૧૨

સર્વાત્ર સારૂં અમ બાણ રાજા !
પ્રભુ છતાં તું પીડ લોકને કાં ?
સાનુ તપે ત્યાં જનદષ્ટિને કાં
લે જેરી અંધારીય ઘોર નિશા ? ૧૩
પૂજ્યે તમારી કુલયોગ્ય લક્ષિ
લે પૂર્વજોથી વધુ અકર્તી !
સમો વિત્યે હું તમ પાસ આવ્યો
દ્રવ્યાર્થ, એ એકજ શોક મારો. ૧૪

રાત્રીરથી માત્ર નરેન્દ્ર ! ઉલો
ત્રીએ તું પાત્રે દમ્બ દાન કેવો ?
આરણ્યકોને કણ આપી શો કે
નીવારનો દંડજ હોય તેવો. ૧૫

૧૨ એ અર્ધ્યાપાત્ર=ચાટીનું પૂજાપાત્ર. સ્વાર્થે પોતાની
ધારણામાં. ૧૩ સૂર્યપ્રકાશ આગળ જેમ અંધકાર ટકતો
નથી, તેમ તમારા જેવા પ્રતાપી રાજા આગળ અશુભ ટકતું નથી.
૧૪ પૂજ્યે=પૂજવા યોગ્ય પુરુષોમાં. કુલયોગ્ય=સૂર્યકુળને યોગ્ય. સમો
વિત્યે=સર્વસ્વ દાન કર્યા પછી. ૧૫ આરણ્યકો=અરણ્યવાસી
મુનિઓ.

- છો ચક્રવર્તી પણ આપ દાખો
દરિદ્રતા ચક્ષુથી ચોખ્ય તે તો,
સુરે પીધેલી કમથી શરીની
ક્ષતિય છે વૃદ્ધિથી ખૂબ ઉંચી. ૧૬
- તો હું ખીભું કાર્ય નથીજ એવો
કરીશ ખીજે ગુરુકાજ ચત્નો,
હો શુભ તુંને; નહિ ચાતકોએ
વર્ષી ગયા શર્દ્ધનોય યાએ. ૧૭
- ત્યાં એમ બોલી ફરતો જવાને
મહર્ષિનો શિષ્ય નિવારી રાએ,
“ શી વસ્તુ વિદન ! ગુરુને અચાય
ને કેટલી તુજથી ? ” પૂછ્યું એમ. ૧૮
- ક્રિયાથી જણે કતુએ કર્યો, ને
ના ગર્વી, વર્ણાશ્રમનો ગુરુ છે,
તે ભૂપને પંડિત બ્રહ્મચારી
ચૈત્તે કહે વાતજ પૂછવાથી. ૧૯

૧૬ દાખો=જણાવો, ક્ષતિ=કળાક્ષય. ચંદ્રની કળાવૃદ્ધિ કરતાં તેનો
ક્ષય ઉત્તમ મનાય છે. કારણ કે ક્ષય તો દેવોએ તેનું અમૃત પીવા-
થી થાય છે. ૧૭ ખીભું=ગુરુકાજે ધન મેળવવા સિવાયનું. વરસી
ગએલા વરસાદને ચાતકોય યાયતા નથી. ૧૯ નાગર્વી=નિરભિમાની.
વર્ણાશ્રમ=ચારવર્ણ અને ચાર આશ્રમ.

સમાપ્ત વિદ્યા કરીને મુનિને
મેં વિનવેલા ગુરુદક્ષિણાર્થે,
અતૂટ, લાંબી મુજ સેવનાને
ગણી ગુરુએ પણ અગ્ર ભાગે. ૨૦

અત્યાગ્રહેથી ગુરુ એજ કોખ્યા,
ને માફ દારિદ્ર ન જોઈ બોલ્યા;
“ વિદ્યાની સંખ્યા સમ વિત્ત લાવ
જે થાય કોટિ દશ+ચાર=ચૌદ.” ૨૧

માનું પૂજના વિધિપાત્રવાટે
રાખ્યોજ બાકી ‘પ્રભુ’ શબ્દ આપે,
તો હું અધુના ચહું ના લગારે
વિદ્યાનું મોટું મૂલ માગવાને. ૨૨

વેદશ્રમાં ઉત્તમ દ્વિજકેરી
વિનંતિથી તે દ્વિજરાજકાંતિ,
પાપેથી ઇન્દ્રિય નિવારનારો
ભૂપેન્દ્ર એને ફરીથી કહેતો. ૨૩

૨૦ અતૂટ=એક ધારી. અગ્રભાગે=ગુરુને ધનની દક્ષિણા આપવી તેના કરતાં ભક્તિથી કરેલી સેવા વધી જાય છે. ૨૧ ચાર વેદ, ૭. વેદાંગ, એક ન્યાય, એક મિમાંસા, એક પુરાણ, અને એક ધર્મશાસ્ત્ર એમ ચૌદ વિદ્યા છે. વિત્ત=દ્રવ્ય.

- “ વેદાન્તી, યાચી ધન ગુરુકાળે
 ન પામતાં તેહ રધુની પાસે,
 ગયો બીજો.” એમ ન થાય મારો
 નિંદા સ્વરૂપે અવતાર પડેલો. ૨૪
- પ્રસિદ્ધ ને પૂજિત અગ્નિધામે
 અતુલ્ય અગ્નિ સમ આપ મારો,
 વસી રહો બે ત્રણ દિન પૂજ્ય !
 ત્યાં સુધીમાં સઃધીશ આપ-અર્થ. ૨૫
- પ્રસન્ન વિપ્રે ન વૃથા થનારી
 રધુપ્રતિજ્ઞા કહી ‘હા’ પ્રમાણી,
 પૃથ્વીથી મેંચું ધન માની સર્વે
 કુબેરથી અર્થ રધુ ચઢાયે. ૨૬
- વસિષ્ઠમંત્રુ જળ છાંટતામાં
 સમુદ્ર, આકાશ અને નગોમાં,
 વાયુતણા મિત્ર પયોડ પેઠે
 રોકાય ના તે રથની ગતિને. ૨૭

૨૪ વેદાન્તી=વેદનો પાર પામેલો. મારી પહેલ વહેલી નિંદા ન થાય એમ ઇચ્છું છું. અગ્નિધામ=અગ્નિમંદિર. ગાર્દપત્ય, દક્ષિણ અને આહવનીય એ ત્રણ અગ્નિ સાથે તમે પણ ચોથા અગ્નિ જેવા રહો. આપ-અર્થ=તમારી મતલબ. ૨૬ દિગ્વિજય કરીને પૃથ્વીનું તો ધન હરી લીધું છે, હવે માત્ર કુબેર પાસેથી તે મક્કશે. ૨૭ વસિષ્ઠમંત્રુ=વસિષ્ઠે મંત્રેલું.

પ્રયત્નવાળો પછી તેહ સૂએ
 શસ્ત્રે સજેલા રથમાંહી સાંજે,
 સામંત જેવો ગણી ધીર ધારે
 “કેલાસનો નાથ બળે જતાશે.” ૨૮

પ્રયાણકર્તા નૃપને પ્રભાતે
 કોઠારી કોઠારતણા નિવેદે,
 વિસ્ત્રે થતા વૃદ્ધિ સુવર્ણકેરી
 કોઠારમાંહી નમથી યજ્ઞેલી. ૨૯

પળે હણ્યા મેરુની કેડ જેવો
 હિમસવાળો ઢગ દિમકેરો,
 ખડીનેલ કુબેરથી જે મળેલો
 તે કોતસને આપી દીધેય આખો. ૩૦

સાકેતવાસી જન ગે જણાની
 સ્તુતિવિધે લાગી ગયાંજ ત્યાંહી,
 ના એક અર્થી વધુ નિત્ત લેતો
 ને અર્થીને અન્ય અધિક દેતો. ૩૧

૨૮ સામંત=ખાંડીઓ. ધીર=વૈરવાન. ૨૯ પ્રયાણકર્તા=જવા તૈયાર થએલા. ૩૦ મન્દ્રે સુમેરુ નામના પર્વતનું શિખર વજ્રથી કાપી નાખ્યું હતું. આખો=ચૌદ કરોડનો મેળ ન રાખતાં અધુરું આપ્યું. ૩૧ સાકેતવાસી=અયોધ્યામાં વસતાં.

સો ભંટ ને ઘોડીથી અર્થ વહેતા,
 ને પૂર્વકાયાથકી તે નમંતા;
 પ્રજેશને સ્પર્શી કરેથી વાણી
 જતાં વઢે કૌતસ મહર્ષિં રાજી. ૩૨

ન્યાયે રહેતા નરનાથને જો
 ઇચ્છેલું દે ભૂમિ વિચિત્ર શું તો ?
 પ્રભાવ તારો નથી તો કળાતો
 નભેય પૂરે તુજ કામનાઓ. ૩૩

કલ્યાણ પામેલ સહુય તુંને
 આશિષ મારી પુનરુક્તિ થાયે,
 તું પામજે પુત્ર ગુણો પ્રમાણે
 છે સ્તુત્ય પોતે જ્યમ તું—પિતાને. ૩૪

આશિષ આપી નૃપને જ આમ
 ગયો ગુરુ આગળ વિપ્ર કૌતસ,
 રાજાય પામે સુત તેથી સદ્ય
 પ્રકાશ ભાનુથી શું સર્વ લોક ! ૩૫

૩૨ પૂર્વકાયા=શરીરનો કેડ ઉપરનો ભાગ. કરેથી=હાથેથી. ૩૩ ન્યાયથી વર્તતા સામાન્ય રાજાને પણ પૃથ્વી ઇચ્છિત આપે છે. જ્યારે આપનો પ્રતાપ તો સ્વર્ગનેય નિચોવે છે. ૩૪ પુનરુક્તિ=ફરીથી કહેવું તે. ગુણો પ્રમાણે=તારા ગુણો છે તેવા. ૩૫ તેથી=તે પત્રિત્ર બ્રાહ્મણના આશીર્વાદથી.

બ્રાહ્મે મુહૂર્તે નરદેવદેવી

કુમાર શા કુંવરને જાણુંતી,

આથી પિતા બ્રહ્મતાણાજ નામે

સ્વપુત્રકેરું અજ નામ પાડે.

૩૬

એજસ્વી એ રૂપજ, એજ શૌર્ય

ને એજ નૈસર્ગિક ઉન્નતત્ત્વ,

કુમાર તે તાતથકી ન જાહે

દીવાથી જાણે પ્રગટેલ દીવો !

૩૭

વિધિથી વિદ્યા ગુરુથી ગણેલા,

યુવાની આબ્યાથી વધુ રૂપાળા;

તેના પરે શ્રી પ્રીતિવાળી તોએ

ઠાહી સુતા શી ગુરુઆણુ ઇચ્છે.

૩૮

વિદલ્ભના ઉત્સુક જૂપ ભોળે

ઇન્દુમતીએન—સ્વયંવરાથે,

કુમારને તેણી જવા રઘુની—

પાસે વળાવ્યો હૂત હિતકારી.

૩૯

સંબંધ તેનો અતિ યોગ્ય ધારી

ને “ પુત્ર છે યોગ્ય વયે ” વિચારી,

૩૬ બ્રાહ્મે મુહૂર્તે= અભિજીત નક્ષત્રમાં, જાણુંતી=જન્મ આપે છે. બ્રહ્માતું જાણું નામ અજ છે. ૩૮ ગણેલા=માત્ર લણેલા નહિ. વ્યવહાર કુશળ પણ ખરે. શ્રી=રાજલક્ષ્મી તેને વરવાતે આતુર છતાં રઘુની આશાની રાહ જોતી હતી.

નૃપે વળાવ્યો દળ સાથ તેને

સમૃદ્ધ વિઠલપુરીની વાટે.

૪૦

સાહિત્યથી પૂર્ણ સજ્જેલ હેરા

માર્ગે વસંતા નૃપપુત્રકેરા,

શોભી ઉઠે ગ્રામ્યજનોની ભેટે

ઉદ્યાનમાં કીડનધામ શા તે.

૪૧

તે વાટ કાપી શીત વાચુથી જ્યાં

મૂજંત વૃક્ષો ચિરખિલ્લકેરાં,

રેવાતીરે સૈન્ય-પડાવ નાખે

થાકેલ, મેલા દ્વજવાગું ધૂળે.

૪૨

ઉંચા ભમતા ભ્રમરોથી ઝડેતો

પ્રવેશ લેનો જળમાં જણાતો,

ધોયો જહીં તે મદ ગંડવાળો

નદીથી દ્રોષ વન-હરતી ઊઠ્યો.

૪૩

ધોવાઈ ધાતુય સમૂળ જતાં

ચિત્રાઈ ઉંચી નીલી ત્રીટીઓ જ્યાં,

તે ખડાણથી કુંઠિત બેઠે દંતે

વપ્રકીડા ઋક્ષતટે જણાવે.

૪૪

૪૨ ચિરખિલ્લ=એક જાતનાં ઝાડ. ૪૨ ઉંચા=પાણી ઉપર. હાથીના ભમણા ઉપરનો મદ ચાટતા ભમરા હાથી પાણીમાં કુળી જતાં પાણી ઉપર ઉડી, રહ્યા હતા. આ ભમરાઓથી તે ક્યાં ડૂબ્યો છે તે જણાતું. ૪૪ વપ્રકીડા=હાથી, આખલા, પાડા, વગેરે કાઠવ માથે જે રમત કરે છે તે. ઋક્ષતટે ઋક્ષવાન નામના પર્વતની તળેટીઓ.

સંકેચી, કીધી પછી તુર્ત ખેડાળી
 સૂઢેચી મોખ્ખાં નદીનાં નિવારી,
 મામે તીરે તેહ તકાવી દૃષ્ટિ
 બંધો હણતો દીસતો શું ગર્જ ! ૪૫
 તેણે ડહોળ્યા જળજૂથવાળા
 નદીપ્રવાહો તીર જાય ખેલા,
 શેલેશ શો શૈવલમંજરીનાં
 લપેટી પેટે પછી જાય જાળાં. ૪૬
 તે એકહસ્તીની કપોલકેરી
 જળપ્રવેશે દણ શાંતિવાળી,
 પાળેલ હાથી બહુ દેખવાથી
 ફરી પ્રકાશી મદવર્ષી લક્ષ્મી. ૪૭
 અસહ્ય તેનો મદ સૂંઘતાંજ
 સપ્તચ્છદોના રસ શો કટુજ,
 સેનાગજેન્દ્રો સહુ જાય નાઠા
 ના લેખીને યતનજ મહાવતોના. ૪૮
 તોડી સહુ બંધન ધોરી નાઠા
 ભાંગી ધરીના રથ જ્યાં પડેલા,

૪૫ બંધો=હાથીને વશ કરવા નાળેલા લાકડાંના બંધ,
 ૪૬ શૈવલમંજરી=સેવાળમાંની માંજરો. ૪૭ એકહસ્તી=અન્નેડ
 હાથી. મદવર્ષી=મદ ઝરતી. લક્ષ્મી=તેજ. અર્થાત્ ખીજ
 હાથીઓને દેખતાં શાંત થએલો તેનો પીતો ફરી ઉકળી
 આવ્યો,

વ્યાકુલ રામા—રખવાળ, યોદ્ધા

તેણે કથું શિબિર તે ક્ષણે હા !

૪૬

રાની ગળે ભૂપતિથી અવધ્ય

શાસ્ત્રે સૂણી, ના બહુ ખેંચી ચાપ,

કુમાર મારે શર એક કુલે

નિવારવા એ ધસતા કરીને.

૫૦

ઘા માગથી તે ગજરૂપ તુર્ત

ત્યાગી, કરી વિસ્મિત સર્વ સૈન્ય,

સુકુરે પ્રભામંડળ મધ્યમાં જ્યાં

તે વ્યોમચારી વપુ પામતો ત્યાં.

૫૧

પુષ્પો પ્રભાવે પ્રગટાવી પોતે

વર્ષાવી કદપદ્રુમનાં કુમારે,

વકતા વદે છે દશનપ્રભાથી

પ્રભા વધારી ઉરહારકેરી

૫૨

મતંગશાપે મુજ ગર્વથીજ

પામ્યો હતો હું ગજનું સ્વરૂપ,

ગંધર્વરાજ પ્રિયદર્શીકેરો

હું પુત્ર પ્રિયંવદ આપ બાણો.

૫૩

૫૧ પ્રભામંડળ=તેજનું કુંડાળું. વ્યોમચારી આકાશમાં ફરનાર દેવનું. ૫૨ કુમારે=અજ ઉપર. દશનપ્રભા=દંતની કાંતિ. ઉરહાર= છાતી ઉપર લટકતો હાર. ૫૩ મતંગ=ઋષિએ ધીથીઓને પાળવાની તથા તેમને ઉપયોગમાં લેવાની રીત જગતને શીખવી હતી.

પછી પડતાં મુનિ તેહ પાચે

મદ્દ થયા મુજ પરેજ પોતે,

ઉષ્ણત્વ અગ્નિ-રવિનાજ યોગે

પાણી ગ્રહે નહી શીઘ્રં સ્વભાવે.

૫૪

“ મદ્દવાકુવશે અજ જન્મી જ્યારે

વિદારશે કુંભ શરેથી ત્યારે,

નેડાઇ જાશે મહિમાની સાથે.”

મને કહ્યું એમ તપોનિધિએ.

૫૫

ચિરેથી હું દર્શન ઇચ્છનારો

શાપેથી આજેજ છુટો થએલો,

ના આપનું પ્રિય કરી શકું ને

વૃથા થશે આ રૂપ પામવું તો.

૫૬

ગાંધર્વ સંમોહન અસ્ત્ર માટે

યોજે નિવારે લિન મંત્રવાળું,

અખા ! તું લે જેથી ન રિપુહિંસા

થતાં વરે વિજય, યોજનારા.

૫૭

૫૪ અર્થાત્ સ્વભાવે શીતળ પાણી સૂર્ય કે અગ્નિના સંસર્ગથીજ ઉષ્ણત્વ પામે છે. ૫૫ મહિમા=તારા અસલ રૂપનો મહિમા. મતલબ તું તારું મૂળ રૂપ પામીશ. ૫૬ ચિરેથી=દિર્ઘકાળથી. ૫૭ સંમોહન=મૂર્છા- લાવનારું. યોજે=મૂકવામાં, નિવારે=પાછું લેવામાં. લિન-લિન્ન, જુદા, યોજનારા=તેને વાપરનારા

લજ્જાથી તારી બસ મુજ પ્રત્યે
 હતો દયાળુ શર હોડતાંયે,
 તેથી કરેલી મુજ પ્રાર્થનાને
 ના માની ના થા જડ મારી સાથે. ૫૮

‘ ભલે ’ કહી સ્પર્શી પવિત્ર પાણી
 રેવાનું, ને ઉત્તર મુખ રાખી,
 અસ્ત્રમંત્ર નૃસોમજ અસ્ત્રમંત્ર
 સ્વીકારતો શાપવિમુક્તથી જ. ૫૯

એ રીત રસ્તામહી દેવયોગે
 યોગિની મૈત્રિયકી લાભ લેને,
 રહેલો પળે ચૈત્રરથ-પ્રદેશે
 સુરાજ્યથી રમ્ય ખીજે વિહલે. ૬૦

પુરીની પાસે અજ આવી રહ્યાંયે
 આન્યાથી એના અતિ હર્ષવાળો,
 સામે જતો એ કંથકૈશિકેન્દ્ર
 ઊર્મિથી શું ચંદ્રલણી સમુદ્ર ! ૬૧

૫૮ નૃસોમ=માણસોમાં ચંદ્ર જેવો. અસ્ત્રમંત્ર=અસ્ત્રનો મંત્ર.
 શાપવિમુક્તથી=શાપથી છૂટેલ, ગંધર્વ—પ્રિયંવદ પાસેથી. ૬૦
 ચૈત્રરથ=એ નામનું કુબેરનું ઉપવન. ૬૧ કંથકૈશિકેન્દ્ર=કંથકૈ-
 શિકનો રાજા ભોજ. ઊર્મિ=(૧) હૃદયઊર્મિ, (૨)
 જળ-ઊર્મિ.

પ્રવેશ એનો પુરમાં કરાવી
 પોતે પ્રીતિથીજ સમર્પતાં શ્રી,
 માને જનો તત્ર મળ્યા, અતિથિ
 વેદભંને, ને અજ ગૃહસ્વામી.

૬૨

વસંતતિલકા.

એના વિનમ્ર અધિકારી જને જણાવ્યા
 ને દ્વારવેદીપર જ્યાં કલશો ભરેલા;
 તે રમ્ય નૂતન નિવાસવિષે નિવાસ
 કીધો અજે, મદન બાલ્યથી અન્ય જેમ ! ૬૩
 જેના સ્વયંવર મિષે મહીપો મળેલા
 તે રત્ન જેવી રૂડી કુંવરી-કોડીલાનાં,
 મોડેથી નિંદ્ર નયનો પર આવી ઝેસે
 ના ભાવ બાણી શક્તી દયિતા શી રાત્રે. ૬૪
 કાંધેા રૂડી કરણબુધણથી પિંડાયે
 શય્યાની આદર પદે વપુરંગ ચોંટે,
 તે શ્રેષ્ઠ સુસ્ર અજને વહીને વિવેકે
 વૈતાલિકો સમવથી જગવે પ્રભાતે. ૬૫

૬૨ શ્રી=પોતાની મોટાઇ. તે પાછળ ચાલવા લાગ્યો, આથી લોકો તેને અતિથિ અને અજને ગૃહપતિ માનવા લાગ્યા. ૬૩ અન્ય=બીજાં, યુવાવસ્થા. ૬૪ કુંવરી—કોડીલો=કુંવરીને વરવાના કોડવાળો, અજ. અજ ઇન્દુમતીના વિચારોમાં ગરકાવ થયો હોવાથી તેને મોડા સુષો ઊંઘ આવી નહિ. પતિની વિરહ

રાત્રી રૂઢી વીતી. મહામતિ ! મૂક શય્યા

એ ભાગ વહેંચી વિધિએ ધરતીની ધુરા,
તે એક બાળુ ધરતા તણ નિંદ પિતા

ને આપ ધારણ કરો બીજી પાસ રેતા. ૬૬

નિદ્રાસને વસી રહ્યા તમથી ઉવેખી

રાત્રીવિષેજ અપમાનિત વહાલી જેવી,
લક્ષ્મી કરે રમણુ જે સહ તે શશીએ

અસ્તે જતાં તણ દીધી તુજ મુખશ્રીને. ૬૭

તો રમ્ય બેઉ ઉઘડયાથકી એક સાથ

અન્યોન્ય ધારણુ કરો સરસાઈ સદ્ર,

પ્રેમી અને તરલ કીકીનું તુજ ચક્ષુ

ને પદ ચંચળ રૂડા ભમરે ભરેલું. ૬૮

દશાને નહિ જાણુતી દયિતા—પ્રિયતમા શી ઉંધ મોડેથી આવી એમ કહેવું છે. ૬૫ કરણમુપણુ=કાનનાં આભુષણો. વૈતાલિકા=અંદિ પુત્રો.

૬૭ ઉવેખી=જેના તરફ બેદરકારી બતાવાઈ છે એવી. સારાંશ કે રાત્રે તમારાથી અપમાન પામેલી અને લક્ષ્મીમાં નદિ લીધેલી લક્ષ્મી તમારા જેવી આકૃતિવાળા ચંદ્ર સાથે રમણુ કરી મન વાળતી હતી, તે ચંદ્ર પણ હવે અસ્ત પામતાં તમારા સરખો રૂપાળો રહ્યો નથી તો તે લક્ષ્મીની દયા ખાવ. (જાગૃત થાવ) ૬૮ કાળી કીકીને સમાવીને મીઠાનું ગળેલ નેત્ર અને ભ્રમરને પોતામાં પૂરીને બિગાડ ગળેલું પદ્ય હવે સૂર્યોદય થયો હોવાથી ભલે ઉઘડે.

ડીંટીથી શિથિલ હરે કુસુમો તરુનાં

બાથે અરુણકિરણે કમળે ખીલેલાં,

તે પ્રાતવાયુ પર પાસથી લેઈ લેવા

બાણે ચહે સહજ મુખની વાસ તારા ! ૬૬

તાંબા શું લાલ તરુપાન પરે પડેલા

ઘોઘેલ મોતી સરળા કણ હિમકેરા,

શોભે ગુણે ઘડી રૂડા, તુજ નિચ્ચ ઓળે

લીલાભર્યાં સ્મિત સમા તુજ દાંતકિર્ણે. ૭૦

જ્યાં સુધી તાપનિધિ બાનુ નથી ઉગેલ

ત્યાં સુધી સત્વર અરુણ હણે તિમિર,

હોવા છતાં વીર તમે રણમાંહી અથ્રે

પોતે પિતા રિપુ બધાય શું કામ રાજે ? ૭૧

ખંખેરીને વપુ બધું તણ જોઈ જોડયા

તારા ગળે ખખડતી લઈ સાંકળો આ,

શોભાંત બાલરવિના અરુણા પ્રકાશે

તૂટેલ રક્તગિરિ શા દશનો જ જેને. ૭૨

૬૬ પ્રાતવાયુ=પ્રભાતનો શીતળ મંદપવન. સહજ=કુદરતી પ્રભાત-વાયુને પુષ્પો તો મળે છે પણ સુવાસ તમારા મુખ સિવાય બીજે ક્યાંય મળતી નથી. ૭૦ કુમળાં લાલ પાન પરનાં હિમગિંદુ તારા નીચલા હોઠપર (સ્મિતકરતી વેળા) આવેલા દાંત સમાં શોભે છે. ૭૧ બાવાર્થ—સૂર્ય પોતાનું કામ હાથમાં લેતો નથી, ત્યાં સુધીજ અરુણ અંધકારનો નાશ કરે છે, તેમ તમે હવે વીર થયા તો પછી શા માટે તમારા શત્રુનું મર્દન પિતાજી કરે ? ચંદ્ર, પ્રભાતવાયુ.

ખાંધી મૂક્યા અતિ વિશાળજ તંબુઓમાં
 નિદ્રા નિવારી કમલાક્ષ ! ઇરાનના આ.
 મેલા કરે સુખમરુતથી પાસ મૂક્યા
 ચાટયાથી સિંધવતણા કકડા જ થોડા. ૭૩

માલિની.

ઢીલી પડી કરમાઈ લેટની પુષ્પમાળા
 સ્વકિરણ પરિવેષે સ્ફુરતા નાય દીવા,
 ગ્રહી અમતણી વાણી આપ ઊઠાડવાને
 શુક તુજ વદતા આ પિંજરે પ્રિયબોલે ૭૪
 સુવચનરચનાથી બંદિઓની કુમાર,
 ઝટપટ નિદ્ર છાંડી ત્યાગતો શુદ્ધ સેજ,
 મધુર કિલકિલાટે રાજહંસે જગાડયો
 સુરગજ જ્યમ ગંગાના તીરે સુપ્રતીક. ૭૫

પુષ્પિતાયા.

પછી વિધિ કરી પૂરી સૂણી શાસ્ત્રે
 પ્રથમ વિભાગની, શુભપાંપણો એ,
 કુશળ જનથી સજ્જવેષ થૈને
 મહીપતિમાંહી સ્વયંવરે પધારે. ૭૬

હિમખિંદુ અને કમળોને કુમારનાં સહજ શત્રુ વર્ણવ્યાં છે.
 દશનો=દંતશુળ. ૭૪ લેટની=મેટમાં મળેતી. આપ=આપને. ૭૫
 સુપ્રતીક=દશાન ખૂણાનો દિગ્ગજ. ૭૬ પ્રથમ વિભાગ=દિવસના
 ચાર વિભાગમાંનો પહેલો વિભાગ

છટ્ટો.—સર્ગ.

— ઇન્દુમતી-સ્વયંવર.—

ઉપજાતિવૃત્ત.

તેણે રૂડા મંડપમાંહી દીઠા
સિંહાસને સુંદર વેષવાળા,
વિમાનચારી સુરકેરી લીલા
ધરી રહ્યા ત્યાં નૃપને રૂપાળા. ૧
રતિની વિનંતિથી રાજી થાતા
શિવે જીવાડયા શું ! અનંગ જેવા,
કાકુત્સ્થને જોઈ નિરાશ થાતાં
ઇન્દુમતીમાં મન જૂપતિનાં. ૨

૧ વિમાનચારી=વિમાનમાં દરનાર.

૨ રતિ=કામદેવની સ્ત્રી. અનંગ=કામદેવ. મહાદેવે ક્રોધ કરીને
એકવાર કામદેવને આળી મૂક્યો હતો. ત્યારથી તે અનંગ—શરીર
વિનાનો—કહેવાય છે.

વિદલ્લારાયે જણુવેલ મંચે
 સોપાનમાર્ગે થઇ તેહ એસે,
 ભાંગી શિલાથી મૃગરાજપુત્ર
 ભાયે ચઢી શું ગિરિશૃંગ ઉચ્ચ ! ૭
 રંગે રૂપાળા મણિથી મઢેલે
 સિંહાસને કાંતિથી શોભતો એ,
 મયૂરની પીઠપરે વિરાજ્યા
 કુમારકેરી ધરતોજ શોભા, ૪
 તે રાજપંકિતમહી દેવીશ્રીએ
 સ્વદેહ ના ભેધ શકાય તેવે—
 તેજે જણાતો બહુધા વહેંચ્યો
 મેઘોની પંકિતમહી વીજળી શો ! ૫
 મહાન સિંહાસન શુભ્ર વસ્ત્ર
 ધારી વિરાજેલ નૃપાળમધ્ય,
 રધુતનુ રૂપથી શોભતોજ
 કલ્પદ્રુમોમાં જ્યસ્ત પારિજાત ! ૬
 ખીજો તણ સર્વ નૃપાળવૃંદ
 નેત્રો પ્રજનાં તહીં ચોંટતાંજ,

૩ મંચ=માંચડો, સોપાનમાર્ગ=સીડીવાટે. ૫ દેવીશ્રી=લક્ષ્મીદેવી, રાજાઓનાં આભૂષણોના ઝગારા મેઘોની વીજળી જેવા જણાતા. ૬ કલ્પદ્રુમો પાંચ છે. (૧) મંદાર. (૨) હરિતક, (૩) સંતાનક, (૪) કલ્પવૃક્ષ અને (૫) પારિજાત.

મદે ભયો વન્ય ગજો પડે શુ'
તજ દિરેદો તરુ પુષ્પકેરું ! ૭

સ્તુતિ કરાતી કુલળદિઓથી
જન્મ્યા નૃપોની રવિચંદ્રમાંથી,
સુગંધી કાળોથકી ઉપજેલો
ધ્વજ સુધી ધૂપ ઉડી રહેતો. ૮

પુરી સમીપે વનમાં રહેતા
કલાપીને વૃત્ય કરાવનારા,
શાંખો કૂંકાતા જહીં મંગલાર્થે
તે વાદ્યસુરો ચઢતા ઢિગન્તે. ૯

જને ઉપાડી ચઢી પાલખીએ
કન્યા સુશોભિ સખી-સાથ લેને,
વિવાહનો વેષ ધરી પ્રવેશે
મંચોની મધ્યે થઇ રાજમાર્ગે. ૧૦

એકી ટશે લોચન સેંકડો ત્યાં
કન્યા રૂપી ઉંચી વિભુકૃતિમાં,
જોતાં સ્વચ્છંદઃકરણે, નૃપો તે
એસી રહ્યા આસન માત્ર દેહે. ૧૧

૮ કુલળદિ=રાજકુળોના યશ ગાનારા ભાટ ચારણો. ૧૧
વિભુકૃતિ=અભ્યાની યનાવટ.

- તેના પ્રતિ ઉત્કટ ભાવવાળા
મહીપતિના પ્રણયે દ્વતિકા—
શી પ્રેમચેષ્ટા વિધવિધ થાતી
વૃક્ષોતણી કુમળી કુંપળો શી ! ૧૨
- બે હસ્તથી કેા ગ્રહી પદ્મદંડ
ગુફી રહ્યા પત્રથી હાંકી ભૂંગ,
રજે બનેલા પરિવેષવાળે
કીડાખજથી ચક્કર તો કરે છે. ૧૩
- બીજે વિલાસી સરતી ખસેથી,
ને લાગતી રતનજલિત કોણી;
ઉપાડી માળા સ્થળ યોગ્ય મૂકે
ત્રાંસું કરી સુંદર મૂળ પોતે. ૧૪
- સંકોચી બીજે પછી અંગુલિઓ,
નીચાં નમાવી રૂપયુક્ત નેનો;
ત્રાંસી પસારી નખકેરી કાંતિ,
લખેજ સુવર્ણપીઠે પગેથી. ૧૫
- અર્ધાસને હાથ મૂકયાથી ડાબો
બૂપાળ કેા ઉન્નત ડોકવાળો,
કટિપ્રદેશે તૂટી માળ તેને
કરી રહ્યો ભાષણ મિત્રસાથે. ૧૬

૧૨ પ્રણય=પ્રેમ. દ્વતિકા=પ્રદેશિકા. નિશાનીઓ. ૧૩ કીડાખજ=રમવાનું કમળ.

- વિલાસિનીનાં શ્રુતિભૂષણે શું
 બીજે યુવા કેતકીપત્ર બીજું,
 પ્રિયાનિતાંબે ક્ષતકાજ યોગ્ય
 નખાગ્રભાગે ચીરવા મથાંત. ૧૭
- સરોજ શી રક્ત હથેળીવાળા
 રેખાથી નિમ્બ્યાં ધ્વજચિહ્નવાળા,
 હાથે ઉછાળે નૃપ કોઈ પાસા
 રત્ન જડી વીંટીથકી દીપાંતા. ૧૮
- કોઈ શિરે ઠીક રહ્યા છતાંયે
 સ્વસ્થાનથી ભ્રષ્ટ થયો ગણીને,
 અંગુલિમાર્ગો મણિકાંતિ પૂરે
 તેવા કરે કિરીટને સમારે. ૧૯
- પછી નૃપોનાં કુળ જાણનારી
 વાગીશ્વરી, ને પ્રતિહારરક્ષી,
 કુમારીને લૈ મગધેશ પાસે
 કહે સુનંદાજ પુરુષ પેઠે. ૨૦
- શરણ્ય આ છે શરણાર્થીઓનો
 ધીરો સ્વભાવે મગધે રહેતો.

૧૭ શ્રુતિભૂષણ=કાને પહેરવાનાં આભૂષણ. ૧૮ અંગુ-
 લિમાર્ગો=એ આંગળીઓ વચ્ચેની જગા. મણિકાંતિ=મુગટમણિનું
 તેજ. મુગટને હાથ અડાડતાં તેમાંના મણિઓનું તેજ આંગળાંને
 લાગે છે. ૨૦ વાગીશ્વરી=ખેલવે કાખેલ.

- રાજા પ્રજારંજનમાં પ્રવૃત્ત
યથાર્થ તંતુજ પરંતપાખ્ય. ૨૧
- ભલે, નૃપો અન્ય સહસ્ત્ર તોયે
રાજ્યવતી જાથી જુમિ મનાયે,
નક્ષત્ર તારા, ગ્રહથી ભરેલી
છનાં પ્રકાશે ધારીથીજ રાત્રી. ૨૨
- યશક્રિયા એની અતૂટ આલે
રોકાઈ રેંથી તાહીં મન્દ્ર નિત્યે,
શચીતણા પાંડુ કપોલ પંડાંચ્યા
મંદાર વિના ગિર કેશ લુળા. ૨૩
- વરેણ્ય આથી યદિ હસ્ત ઇચ્છે
ગ્રહાયલો, તો કર તું પ્રવેશે,
દ્વારે ઉભી પુષ્પપુરાંગનાનાં
નેત્રો રૂડાં ઉત્સવથી ભરેલાં. ૨૪
- એવું કહેતાં નૃપ સામું ભાળી
હૃવાથી ગૂંથી મધુમાળવાળી,
ના બોલતાં કાંઈ નમી જરાક
તે જૂપને પાતળી છોડી જાય ૨૫

૨૧ પરંતપાખ્ય=પરંતપ+ આખ્ય=નામ. પરંતપ=શત્રુને તપવનાર. તેના નામ પ્રમાણે શત્રુઓને તાપ દેનાર પણુ તે છે. ૨૪ વરેણ્ય=વરવા યોગ્ય. પ્રવેશ=પ્રવેશીને. પુષ્પપુરાંગના=તેની પુષ્પપુર નામે રાજધાનીની સ્ત્રીઓ. ૨૫ મધુ=મધૂક નામના પુષ્પની માળા.

નીમેલી વેત્રચ્છે સુનંદા

લેને ખીજા ભૂપશું ગજસુતા,

વાથી ઉઠેલી શું તરંગરેખા

પહે ખીજે માનસરાજહંસા !

૨૬

અને કહે આ નૃપ અંગદેશે

સુરસ્રીઓ યૌવન જેનું અંખે,

જેના શિખાવ્યા ગંજ સૂત્રકારે

મહી પરે ઇંદ્રસુખે મહાલે.

૨૭

અશ્રુતણું ગિંદુ પડાવી આણું

મુક્તાદ્રિયો શાં સ્થૂળ ઉરભાગે,

પાછા સમર્પ્યા લઈ હાર બાણે

સૂત્રો વિનાના રિપુઅંગનાને !

૨૮

સ્વભાવ બુદ્ધા પણ એક સાથે

આમાં વસે લક્ષ્મી અને શ્રી ખંને!

કાંતિ અને મુનૃત વાણીથીજ

કહ્યાણી ! થાવા ત્રીજી તુંચ યોગ્ય,

૨૯

૨૬ ભૂપશું=રાજનતી પાસે. માનસરાજહંસા=માનસરોવરની રાજહંસી. ૨૭ પૂર્વે ક્રોધકતા શાપથી પૃથ્વીપર પડેલા દિગ્ગજને તેમજ ઇન્દ્રે દેવાર્પણાને તેમને કેળવવાનું કહેતાં તેમણે ગજશાસ્ત્ર બનાવી તેમને કેળવ્યા હતા. ૨૮ પોતાના પતિદેવેને મારી નાખવાથી સ્ત્રીઓની આંખમાંથી પડતી આંસુની ધારાને સૂતર વિનાના હાર કહ્યા છે. સાચા દારોનો તો પોતે વિધવા થતાં ત્યાગ કર્યો હતો.

અંગેશથી ખેંચી પછીથી દૃષ્ટિ
 'આલો' કહેતી સખીને કુમારી,
 ન કામ્ય ના આ, ન કુમારી અરુ,
 કિંતુ જનોની રુચિ ભિન્ન ભિન્ન. ૩૦

પછી ખીજે દુઃખ શત્રુઓને
 નૃપાળ, હાસી પ્રતિહારિણી જે,
 દર્શાવતી તે બહુ ક્રાંતિવાળો
 ઇન્દુમતીને નવ-ઇન્દુ જેવો. ૩૧

આ દીર્ઘબાહુજ અવંતિનાથ
 વિશાળ વણે, કૃશ ગોળ કેડ,
 ચઢાવી ચક્રે ઘસિયા નિધિએ
 પ્રયત્નથી સૂર્યસમો સુહાએ. ૩૨

સૌ શક્તિશાળી નૃપના પ્રયાણે
 અગાડીની અથે-રજો ઉડીને,
 સામંતકેરા શિરના મણિની
 પ્રભાતણા અંકુરને હણતી. ૩૩

આ તો મહાકાલતણા નિવાસી

૩૦ કામ્ય=ગમે તેવો. ૩૨ ચક્ર=શરાણું. બ્રહ્માએ પેતાની દીકરી સંજ્ઞા સૂર્યને લગ્નમાં આપી હતી. સૂર્યનું અપાર તેજ સહન નહિ કરી શક્યાથી સંજ્ઞાએ બ્રહ્માને વિનંતિ કરતાં તેમણે સૂર્યને મહા યત્ન કરી શરાણું વડે ઘસી નાખ્યો હતો. (વિષ્ણુ પુ.)

શ્રી ચંદ્રમોહિ નહિ દૂર તેથી,
પ્રિયાની સાથે વદપદ્મમાંચે

જ્યોત્સ્નાવતી સાંજની મોજ માણે. ૩૪
સીપ્રાની લહેરોથરી શીત વાચે

ડોલન ઉદ્યાનની હારમાંહે,
યુવાન રાજ સહ વૃત્તિ તારી
રંભાર ! થાતી ફરવા જવાની ? ૩૫

ખીલાવતો પદ્મ શું બંધુઓને
તેજે સુકાવ્યો રિપુપંક જેણે,
તેમાં ન બાંધે સુકુમારી પ્રીતિ
કુમુદિની સૂર્યપરે શું કોની ? ૩૬

તે પદ્મપેટી શુભકાંતિવાળી
શુણે ન યોછી શુભદંતવાળી,
વિધિતણી સુંદર સૃષ્ટિને તે
અનુપરાજ ભણી હૈ કહે છે. ૩૭

સહસ્રબાહુ સનરે થનારો,
અઢાર દ્વીપે યૂપ રોપનારો,
જેને અસાધારણ રાજશબ્દ
તેવો થયો યોગીશ કાર્તવીર્ય. ૩૮

૩૪ ચંદ્રમોહિ=માથા ઉપર ચંદ્રનંત ધારણ કરનારા, શિવ. જ્યોત્સ્ના-
વતી=ચાંદનીવાળી. ૩૭ પદ્મપેટી=પદ્મ સમાન પેટવાળી. ૩૮ કાર્ત-
વીર્યને સદ્ગુણનું કે અર્જુન પણ કહે છે. તેણે દત્તાત્રેય પાસેથી
વરદાન મેળવ્યું હતું. તેના અત્યાચારથી ખિન્નમને છેવટે પરશુ-
રામે તેનો વધ કર્યો હતો.

ધાર્યાની સાથે મનમાં અકાર્ય
 ખડો થતો ચાપ ધરી સહાય,
 પ્રજાતણા અંતરમાંય થાતા
 ઉચ્છેદતો નાયક જેહ ગુના. ૩૯
 જ્યાખંધનેથી જડ હસ્તવાળો
 હાફે મુખોથી સુર જીતનારો,
 લંકેશ કારામહામાંહી તેની
 રણી કૃપા મેળવતાંજ સુધી. ૪૦
 તેના કુળે આ નૃપ જન્મ પામ્યો
 પ્રતીપ શ્રુતિવૃધ સેવનારો,
 જેણે શ્રીની સ્થાનથી ઉપજેલી
 ચાંચલ્યરૂપી અપકીર્તિ ધોઈ ૪૧
 સંગ્રામમાં અસિની રહાયથો તે
 ક્ષત્રિયના કાળ સમાન રાતે,
 શ્રીરામકેરી પરશુની ધાર
 માને પડંતી જ્યમ પુંડરીક. ૪૨

૪૦ જ્યાખંધન=વનુષ્યની દોરીનું ખંધન.

૪૧ શ્રુતિવૃધ=વેદના પઠન પાઠનમાં વૃદ્ધ થએલા. સ્થાનથી ઉપજેલી=લોકોનાં વ્યસન વગેરેથી થનારી. લક્ષ્મી એક સ્થળે સ્થિર નહિ રહેવાનું કારણ લોકોના વ્યસનાદિ દુર્ગુણો છે, તેવા દુર્ગુણ તેનામાં ન હોવાથી લક્ષ્મી તેને ત્યાં સ્થિર હતી. ૪૨ પૂર્વે માહિષ્મતીના કોઈ નીલ નામના રાજાની કુંવરી અગ્નિને વરી હતી, ત્યારથી અગ્નિદેવ તે નગરીના રાજાઓને યુદ્ધ સમયે સહાય કરતો.

માહિષ્મતીની કટિમેખલા શી
વારિલટે રમ્ય જણાતી એવી,
રેવા મહેલેથી ચહાય જોવા
તો એહના અંકની લક્ષ્મી તું થા. ૪૩

હતો અતિશે પ્રિયદર્શી તોયે
તેને ક્ષિતિનો ઇશ નાજ રુચે,
ખસી જતાંયે દૂર મેઘ શદ્દે
પદ્મિની મોહિ નહિ પૂર્ણ અંદ્ર. ૪૪

જે શૂરસેનાધિપતિ મુખેણ
જેના ત્રિલોકે જશ તો ગવાય,
આચારથી જે દીપવે કુળો એ
તેના વિષે કુંવરીને કહે તે. ૪૫

આ નીપવંશી ૮૫ યજ્ઞકર્તા
જેમાં ગુણો આશ્રય લે વસંતા,
અન્યોન્ય પોતાનુંય મૂકી વર
સિદ્ધાશ્રમે જે પશુ જેમ શાન્ત. ૪૬

નેત્રાન્દકારી સ્વગૃહે સદાયે
કાંતિ મુદ્ધાંશુ સમ જેની વ્યાપે,

૪૫ કુળો એ= માતૃવંશ અને પિતૃવંશ અને. ૪૬ ગુણો= જ્ઞાનમૌનાદિ, પશુ=ગર્ભસિંહાદિ. સિદ્ધાશ્રમ=સાદ્વૈતો આશ્રમ. તે અતિ શાંત હોઇ પશુઓ પોતાનો સહજ વિરોધ પણ મૂલી ગય છે.

ને તેજ શત્રુપુરીના નિવાસે
 અસહ્ય. તૃણાંકુર જ્યાં ઉગ્યાં તે. ૪૭
 જેનો સ્ત્રીઓનાં સ્તનચંદ્રનોને
 ઘોયાયકી વારિવિહારટાણે.
 કાલિન્દી જાતી મથુરા છતાંયે
 ગંગાની લહેરોથકી મિશ્ર જાણે! ૪૮
 કાલિન્દીવાસી ગરુડેથી ખઢીતે
 કાલિયનાગે મણિ અર્પિયો જે,
 વ્યાપી રહેતાં ઉર તેનું તેજ
 કૌસ્તુભધારી લજવે શું કૃષ્ણ ! ૪૯
 યુવાન આ તું પતિ મેળવીને
 મૃદુ પ્રવાલે રચી પુષ્પસેજે,
 ઓછા નહિ ચૈત્રરથેથી એવા
 વૃંદાવને યૌવન માણુ રામા ! ૫૦
 વારિકણોથો પલળી શિલાએ
 શિલાજીતે મહેકતી તું ચઢીને,
 કલાપિનાં નૃત્ય જુઓ વૃષામાં
 મનોહર ગોવર્ધનની શુક્રામાં. ૫૧

૪૯ કાલિય નામનો વિષધારી સર્પ પ્રથમ રમણક નામના
 સ્થળે રહેતો હતો. ત્યાં ગરુડનો ઉપદ્રવ સહન ન થતાથી તે કાલિન્દીમાં
 સુષેણની રજા લઈ રહ્યો હતો. અને તે ઉપકારના બદલામાં
 તેણે રાગને મણિ આપ્યો હતો. સૌભરીના શાપથી ગરુડનું આંહી
 કશું ચાલતું નહિ કૌસ્તુભધારી=કૌસ્તુભને ધારણ કરનાર. કૃષ્ણને
 આંહી માત્ર વિષ્ણુ સમજવા. ૫૧ ' મહેકતી ' શિલાનું વિસ્ફેષણ છે.

આવર્ત જેવી રૂડી નાલિવાળી
 હતી થવાની પરદાર તેથી,
 તેને તજે તે, જયમ સાર્ગમાંહી
 આવ્યા ગિરિને નદી અધિગામી. ૫૨
 કલિંગનો નાથ કડાં ધરતો
 શત્રુધન હેમાંગદ નામવાળો,
 તે પાસ પૂર્ણેન્દુમુખી કુમારી
 ખડી કરી કિંકરી એ વહાંતી. ૫૩
 મહેન્દ્ર અદ્રિ સમ શક્તિવાળો
 સ્વામી મહેન્દ્રાદ્રિ, મહોદધિનો,
 સવારીમાં આગળ ગંધવર્ષી,
 હસ્તીરૂપે જય મહેન્દ્ર જેની ! ૫૪
 જ્યાંથી રેખા ધરતો ભુજે એ.
 સુખાહુ, મોટેા ધનુધારીમાંહે !
 બાંધી લીધી શત્રુની શ્રીની જાણે,
 આંસુ અને મેશની ધાર છે એ ! ૫૫

પર આવર્ત=નદીમાં વળતી ધ્રુમરી, પરદાર=પારકાની સ્ત્રી. ૫૩ પૂર્ણેન્દુમુખી=પુરા ખીસેલા ચંદ્રના જેવા મુખવાળી. ૫૪ સવારી= વિજય સવારી. ગંધવર્ષી=મદ-ગંધ ઝરતા. મહેન્દ્ર=એ નામનો પર્વત છે. તેના હાથીઓ પર્વત સમા ઉંચા હતા. ૫૫ એય હાથે રેખા હોવાથી તેનું મવ્યસાચિત્વ જણાય છે. દોરીના ઘસારાનાં ચાકાં કાળાં હોવાથી લક્ષ્મીદેવીની કળ્લેત્રમિશ્રિત અશ્રુધારા સમાં તે લાગતાં હતાં.

મહેલે સુતાને, સમીપે રહેલો.
 ગંભીર નાદેથી બળવી વાદ્યો.
 પ્રાસાદથી ઊર્મિ જણાય જેની
 ઊઠાડતો તે અબિધ ઊંઘેથી. ૫૬
 વિહાર તું માણીશ એની સાથે
 તાડેથી ગર્જિત સમુદ્રકાંઠે,
 અન્ય દ્વિપેથી સુરપુષ્પ લાવી
 વાસુ હરે સ્વેદકણોજ જ્યાંહી. ૫૭
 એ રીત લોભાવીય, રૂપલોભી
 વિદુર્ભરાજની ભગિની નાની,
 દુર્ભાગી તેથી ફરી પાછી જતાં
 નીતિથી લાઘેત્રી શું પાસ લદમી ! ૫૮
 પછીથી દાસી ઉરગાખ્ય પુરી—
 નો નાથ જે દેવ સમીપ તેની,
 પાસે જઈ 'જો, ચતુરાક્ષિ ! આંહિ
 ખેલાં કહી ભોજસુતાપ્રતિ કે.' ૫૯
 આ પાંડય પહેરે ચિર હાર ડોકે,
 ને અંગ રંગે હરિચંદને જેઃ

૫૬ વાદ્યો=પ્રહરસૂચક વાજિંત્રો. (ચાંદડીયાં) ૫૭
 સુરપુષ્પ=સવંગનાં ફૂલ. ૫૮ લોભાવીય=લોભાવ્યા છતાં. ૩૫-
 લોભી=રૂપના લોભવાળો. દુર્ભાગી તેથી=દુર્ભાગ્યવાળા તે રાજાથી.
 ૫૯ ઉરગાખ્ય=ઉરગીબપુર. ૬૦ પાંડય=પાંડુ દેશનો રાજા. નિર્ઝરો
 યુક્ત=ઝરણાવાળો.

શેલંત ગુંગો અરુણાવિથી

શું નિર્ઝરોચુકત મહાન અદ્રિ ! ૬૦

ઉંચો વધ્યો નિંદ્યજ રોડીઓ, ને

જેભેજ વામ્યો દધિ પી ગધોએ,

અગસ્ત્ય તે પ્રીતિથી કે'જ જેને

‘ સુસ્નાન તારૂં થયું અશ્વમેધે ’ ? ૬૧

પૂર્વે જનસ્થાનની ખડીકવાળો

ગર્વિષ્ઠ લંકાધિપતિ ગએલો,

શંભુથકી દુર્લભ અસ્ત્ર પામ્યા

આને મનાવી સુરલોક લેવા. ૬૨

આ કુળવંતા નૃપથી વિધિથી

પાણિ ઝલાતાં, વસુધા શી ગુવીં

રતને ભર્યા સાગરળઘવાળી

સપત્ની તું થા, દિશ દક્ષિણાની. ૬૩

સોપારી તાંબુલલતાર્થી છાયાં

લાગી રહી એલચી અંદને જ્યાં,

૬૧ મેરુની અદેખાઈથી મૂર્ચના રસ્તાને રોકવા ઉંચા વધતા વિંધ્યાચળને અગસ્ત્યે નમાવ્યો હતો. (જુઓ વનપર્વ) વળી ઇન્દ્રે વૃત્રાસુરને માર્યો ત્યારે તેના અનુયાયીઓ દિવ સે સમુદ્રનો આશ્રય લઈ રાત્રે દેવોને રંજીડતા હતા. તે વખતે દેવોની વિનતિથી અગસ્ત્યે આવ્યો સમુદ્ર પી જઈ પછીથી અહાર કાઢી નાખ્યો હતો. ૬૩ સપત્ની=શોક્ય. આને દક્ષિણ દિશા સિવાય ખીચ પત્ની નથી; એટલે જો તું આને પરણીશ તો પટરાણી થઈશ.

તમાલપત્રો પથરાય નિત્યે
 પ્રસન્ન થા તે મલયે કીડાર્થે ૬૪
 ઇન્દીવરો શો નૃપ નીલ અંગે
 તું ગોરી ગોરોચન શી શરીરે,
 અન્યોન્ય શોભા વધવા તમારો
 સંબંધ થાઓ ઘન-વીજળી શો. ૬૫
 વિદર્ભરાજની ભગિની—ચિત્ત
 ના સ્થાન તેનો ઉપદેશ પામે,
 ન દેખતાં સૂચ્ય બિડાઇ જતાં
 પદ્મે શું પેસે ચરણો શશીના ? ૬૬
 ચરતી કે દીપશિખા શી રાત્રે
 જે જે તજી જતી પતિંવરા તે,
 તે તે નૃપાણો પડી જાય ફિક્કા
 નરેન્દ્રમાર્ગે જયમ મ્હેલ અંખા. ૬૭
 આબ્યાથી તેના રધુપુત્ર પોતે
 “ મને વરે, કે નહિ ” એમ શંકે,
 દક્ષિણ એનો કર બાણુ-અંધિ
 સ્કુરાવી શંકા હરતો તથાપિ. ૬૮

૬૫ ઇન્દીવર=નીલા રંગનાં કમળ. ૬૭ પતિંવરા=યોગ્ય પતિને
 ખોળતી. નરેન્દ્રમાર્ગ=રોજમાર્ગ. અંધારી રાત્રે રાજમાર્ગે લઇ જવાતા
 દીવાની પાછળ પડતાં મકાનો જેમ તેજેહીન થાય, તેમ ઇન્દુ-
 મતીએ પાછળ મૂકેલા રાજાઓ નિરતેજ થયા. ૬૮ બાણુ—અંધિ=
 બાણુઅંધ અંધવાની જગા.

કો અંગવિષે નહિ દોષવાળા
 તેને મળી જાય કુમારી કે' ના,
 ખરે ખીલેલો સહકાર છાંડી
 ઈચ્છે ધીભૂં વૃક્ષ ન ભૂંગપંક્તિ. ૬૯

તે માંડી જેણે નિજવૃત્ત રોપી
 તે ઇન્દુ શી ઇન્દુમતી નિહાળી,
 લાગી કહેલા કમ જાણનારી
 વિસ્તારથી વાક્યજ આમ દાસી, ૭૦

ઇન્દુવાકુવંશે નૃપમાંડી શ્રવણ
 કકુત્સ્થ ગુણોથી થયો પ્રસિદ્ધ,
 જેથી ધરાવેય મહેચ્છ સૌ કો
 'કાકુત્સ્થ' સંસાર રૂડી કોસલેન્દ્રો. ૭૧

મહેાક્ષરૂપી ચઢી જે મહેન્દ્રે
 ઝુઝી પિનાકી જયમ જુદ જુદ,
 બાણે બનાવ્યા અસુરસ્ત્રીઓના
 કપોલભાગો રચના વિનાના. ૭૨

૬૯ કે' = કયાંય. સહકાર = આશ્રિ. ૭૦ તે માંડી = રઘુપુત્ર અજમા. ૭૧ કકુત્સ્થ = કકુત્ એટલે ખૂંધ અને રથ એટલે રહેનાર. વિકૃત્તીતો પુત્ર પુરંજય. કોસલેન્દ્રો = ઉત્તર કોસલના રાજા. ૭૨ રચના = પુષ્પપત્રો વગેરે ચીતરવાં તે. ત્રેતાયુગમાં દેવદાનવોનું ભયંકર યુદ્ધ થતાં આ પુરંજયે આખલારૂપધારી ઇન્દ્રની કાંધ ઉપર ચઢી દાનવોનો સંહાર કરેલો. ત્યારથી તે કકુત્સ્થ કહેવાયો.

- ઇન્દ્રે ધયુષ્ શ્રેષ્ઠ સ્વરૂપ જ્યારે
અર્ધાસને શોભી રહેલા ત્યારે,
અડયાથી ઐરાવતને શિથિલ
કડાથી પોતાનું ઘસાય તેમ. ૭૩
- થયો કુળે તે અતિ કીર્તિવાળો,
દિલીપરાજા કુળમાંહી હીવો,
નવાણું યજ્ઞો કરી જે વિરામ્યો.
નિવારવા દ્રુપ મહેન્દ્રકેરો. ૭૪
- તે પૃથ્વી રક્ષે તહીં અર્ધ માર્ગે
ઊઘી જતી નર્તકીનાંચ નિશે,
વસ્ત્રો હલાવી શકતો ન વાયે
કો હાથ લાંબો હરવા કરે એ ? ૭૫
- જેણે કરેલો કતુ વિશ્વજિત
તે પુત્ર તેનો કરતો મુરાજ્ય,
ચારે દિશાથી ગ્રહી લક્ષ્મીમાંથી
મૃતપાત્ર સિવાય ન રાખ્યું બાકી. ૭૬
- અદ્રિ ચઢેલો, નિધિમાં ફરેલો,
ભુજંગમોની ભૂમિમાં ગએલો,
ઉંચો ગયો, ને હજી ચાલુ રહેતો
ના શક્ય જેનાં યશ માપવો તો. ૭૭

૭૩ કડાથી=ઇન્દ્રના કડા સાથે. પોતાનું=પોતાનું કુટુંબ.
માર્ગે=વિહારમાર્ગે. ૭૭ ભુજંગમોની ભૂમિ=પાતાળ.

રધુધી વ્હયો અજ આ કુમાર
 જે સ્વર્ગ-સ્વામીથી જયંત તુલ્ય,
 બારે ધુરા જમિની તાત સાથે
 ધરે. નવો વત્સ શું ધોરી સાથે ! ૭૮
 રૂપેથી, કુળેથી, નવી વયેથી,
 વળી વિવેકાદિ સહુ ગુણોથી.
 તારા સમાણા વરી લે તું આને
 હો રત્નનો યોગ સુવર્ણ સાથે. ૭૯
 થોભી જતાં વાક્યથકી સુનંદા
 સંકોચીને લાજ નરેન્દ્રકન્યા,
 પ્રસન્ન દષ્ટિથી નિહાળી તેને
 સ્વીકારતી શું વરમાળથી તે ! ૮૦
 તે યુવકે તે પ્રીતિગાંઠ તેની
 લજ્જાની મારી ન શકી જણાવી,
 તથાપિ રોમાંચથી ગાત્ર લેહી
 પ્રકાશ પામી શુભકેશીકેરી. ૮૧
 તેવી સ્થિતિની સખીને સખી એ
 કહે પરિહાસથી “ ચાલ આયે,
 બીજની પાસે ” સૂણી એવું પોતે
 એના પ્રતિ રોષથી વક જીએ. ૮૨

૭૮ સ્વર્ગ-સ્વામી = ઇન્દ્ર. જયંત = ઇન્દ્રનો પુત્ર. ૮૦ સંકો-
 ચીને = ઓછી કરીને. ૮૧ રોમાંચ = વાળ ઉભા થવા તે. શુભ-
 કેશીકેરી = સુંદર વાળવાળીની. ૮૨ તેવી સ્થિતિની = રોમાંચવાળી.

હસ્તીતણી સૂંઢશી જાંગવાળી
 ધાત્રીતણા હસ્તથી ચૂર્ણગૌરી,
 માળા રઘુપુત્રની ડોક નાખે
 જાણે યયો જગૃત રાગ હોયે ! ૮૩

વિશાળ છાતીપર ખૂબ લાંબી
 માંગલ્યકારી કૂલમાળનાથી,
 વરેણ્ય માને ભુજપાશ કંઠે
 વૈદર્ભની નાની ભગિનીનો તે, ૮૪

માલિની
 જઈ મળી શશીને આ કૌમુદી મેઘમૂકયા,
 જળનિધિ નિજ જેવો પામતી જહ્નુકન્યા;
 સમગુણશુભયોગે રાજી લોકો તહીંના
 શ્રવણકુટુ નૃપોને વાક્ય એવું કહેતા. ૮૫

પુષ્પિતાગ્રા.
 પ્રમુદિત વરપક્ષ એક બાણુ,
 બીજી ગમ નૃપતિવૃંદ શૂન્ય આકૃં;
 સરવર સમ પદ્મથી પ્રભાત
 પ્રકુલિત. કુસુમથીજ ભંધતું એ. ૮૬

૮૩ ચૂર્ણગૌરી=કંકુ વગેરેના પાસથી ગોરા વર્ણની.
 રાગ=પ્રેમ. ૮૫ કૌમુદી=ચાંદની. મેઘમૂકયા=મેઘથી છૂટેલા.
 જહ્નુકન્યા=ગંગા. ગંગા પૃથ્વીપર આવી ત્યારે માર્ગમાં જહ્નુ
 મુનિ તેને પી ગયા. પાછળથી દેવો અને ભગીરથની આજીજીથી
 તેમણે કાનમાંથી કાઢી હતી ત્યારથી તે જહ્નુકન્યા કહેવાય
 છે. ૮૬ પ્રમુદિત=પ્રસન્ન.

સાતમો-સર્ગ.

— પાણિગ્રહણ. —

ઉપજાતિવૃત્ત.

તેના સરીખા વર સાથે જો

શું દેવસેના સહ હોય સ્કંદ !

યજ્ઞી લઈ તેહ વિદર્ભનાથ

કરી રહ્યો પુરીમહી પ્રવેશ.

૧

પ્રભાતટાણે ક્ષીણ કાંતિવાળા

ગ્રહો સમાણા સહુ તેહ રાજ,

કુમારીમાં નિષ્કળતા વરેલા

નિંદી રૂપો, વેષ, શિબિર જાના.

૨

૧ દેવસેના = ઇન્દ્રની પુત્રી, અને સ્કંદ એટલે કુમારની પત્ની.
કુમાર આજન્મ બ્રહ્મચારી કોઈ દેવસેના એટલે દેવોનું સૈન્ય સમ-
જવું. ૨ ૩૫ અને વેષ કુંવરીને આકર્ષી શક્યા નહિ તેથી તેના
નિંદા કરતા હતા.

સાન્નિધ્ય ત્યાંહી શચીકેરું હોઈ
 સ્વયંવરે વિદ્ધ કયું ન કાંઈ,
 કાકુત્સ્થ સામે હતી પુરી દાઝ
 છતાં થયા શાંત ખરે બુપાળ. ૩

જ્યાં પાથર્યાં પુષ્પ નવાં રૂપાળાં.
 ને તોરણો ઇન્દ્રધનુ સમાણાં;
 દ્વન્તની છાયા જહીં તાપ ટાળે,
 તે માર્ગે જતો વર દે વધૂને. ૪

પછીથી સુવર્ણી ગારીવાળા
 મહેલે જ જોવા અજને રૂપાળા,
 પુરસ્ત્રીઓની બહુ થાય ચેષ્ટા
 કાર્યે તણ આવી રીતેથી બીજાં. ૫

ગારીની પાસે સહસ્રા જનારી
 કોઈથી તૂટી ફૂલમાળવાળી,
 હાથેથી ત્યાં સુધી ગ્રહી રખાતો
 ના કેશનો પાશ ગૂંથી શકાતો. ૬

૩ સાન્નિધ્ય=હાજરી. અસલ સ્વયંવરમાં શચીનું
 સ્થાપન કરવામાં આવતું. વિદ્ધ કરનારાઓને શચી વિનાશ
 કરશે, તેવી ભીતિથી કોઈએ ખાંધેલ કયું નહિ. ૬ સહસ્રા=એકદમ.
 કેશનો પાશ=અંબોડો.

દાસીથી લાંબો પગ જે કરાયો

ને ખેંચી કોઈ રસથી ભોંજતો,

શુભાવી લીલાગતિ બારી સુધી

લાક્ષારસે માર્ગ રચી રહેતી. ૭

આંજી પહેલી જમણી જ આંખ

ભૂલી ગઈ આંજવું ડાબું નેત્ર,

જતી હતી બારી સમીપ બીજી

ધારી કરે કો સળી આંજવાની. ૮

ગવાક્ષમધ્યે ધરી દૃષ્ટિ બીજી

સરી પડતી નહિ બાંધી નીલી,

પાણિતણા ભૂષણની પ્રભાથી

ઉભળી નાભિ યહી વસ્ત્ર ઉભી. ૯

ત્વરાથી કો ઊઠતી નારીકેરી

અધીર્ ગૂંથેલી રશના રહેતી,

વ્યાકુળ ચાલે સરી જાય મોતી

રે' અંગુઠાને મૂળ સૂત્ર બાકી. ૧૦

૭ રસ=લાક્ષારસ, અંગતો. લીલાગતિ=મોજથી ધામે ધામે ચાલવું તે. માર્ગ રચી રહેતી=પગથી પાડતી. દાસીઓ અંગતો ચોપડવાને તેમની શેઠાણીઓના પગને લાંબા કરી ચોપડતી. ૮ છૂટેલી ગાંઠ પકડીને ઉભી રહેવાયા હાથના કંકણના તેજે ફુટી ઉભા પામતી હતી. ૧૦ સૂતરનો એક છેડો અંગુઠામાં ભરાવી માળા ગૂંથતી સ્ત્રી એકદમ અજને જોવા જતાં પરાવેલાં મોતી નીકળી જાયછે. અને એકલો સૂતરનો દોરોજ અંગુઠાના મૂળમાં ભરાઈ રહે છે.

- અધિક કુતૂહલવાળી સ્ત્રીનાં
 મુખેવડે આમ્રવગંધવાળાં,
 ને લોલનેત્રો સરખા દ્વિરેફે
 ભર્યા ગવાણો કમળોથી જાણે ! ૧૧
- તે દૃષ્ટિથી રાઘવને ખીએ છે
 સ્ત્રીએ ન ખીજા વિષયે પ્રવેશે,
 ઇન્દ્રિય તેઓની બધી રીતે એ
 નેત્રોમહી શું ન સમાઈ જાણે ! ૧૨
- સ્વપ્ને ન જોયા નૃપથી ચહવાતી
 સ્વયંવરે હિત ગણે કુમારી,
 સ્વયેગ્ય સ્વામી નહિ તો શી રીતે
 શ્રી વિજયને લક્ષ્મી શી તેડ પામે ? ૧૩
- અન્યોન્ય શોભાતણી સૌ સ્પૃહાળી
 જો જોડી જોડી નહિ હોત આવી,
 આ બેઉનાં રૂપવિધાન કાર્યે
 વિધાતૃનો યતન વૃથાજ થાતે. ૧૪
- ખરે, રતિ ને સ્મર શાં થયાં બે
 તેથી હજારો નૃપમાંહી આને,
 બાળા વરી આત્મસમાન સાચે,
 જન્માન્તરોનો મન સંગ જાણે. ૧૫

૧૨ નેત્રેન્દ્રિય નિવાયની ખીજા ઇન્દ્રિયો પોતાના
 ધર્મને ભૂલી જાય છે. ૧૩ સ્વપ્ને ન જોયા=દોષદિ દેખેલા
 નહિ એવા. ખીજા રાગઓએ તેને વસ્ત્રાનાં માગાં મોકલ્યાં
 હતાં. ૧૪ રૂપવિધાન=મુદર રૂપ ઘડવું તે. સ્મર=કામદેવ.

એવી થતી પૌરવધૂમુખોથી

મીડી કથાઓ સૂણતો કુંમાર
માંગદય પુષ્પાદિથી શોભી રે'તા

સંબંધીના સ્થાન સુધી સીધાવ્યો. ૧૬

ત્વરાથી તે ઉતરી દ્વાયળીથી

ને કાસરૂંપશની બાંધ આવી,
વૈદર્ભરાયે જળુવલ ચોકે

પ્રવેશતો, શું રમણી મને એ! ૧૭

અમૂલ્ય સિંહાસન ગેઝી અવૃ,

રત્નો ગ્રંથે તે મધુપર્કસાથ,

ને લોજની આણી દુકૂલજોડી

સ્વીકારતો, તો સ્ત્રીકટાક્ષ સાથે. ૧૮

વધૂની પાસેજ દુકૂલવાળા

તેને લીએ વિનીત દાસ ફડા,

કાંઠાની પાસે નવ અંદ્રકિણ્વો

સમુદ્ર શું સપસ્ટ શીણે સુહાતો.! ૧૯

ત્યાં પૂજ્ય, અગ્નિ સરળા, પુરોધે

વૈદર્ભના, હોમી ઘૂતાદિ શુકે,

૧૬ સંબંધી=સાળો. ૧૭ રમણીમને=સુંદરીઓના ચિત્તમાં.

૧૮ મધુપર્ક=સસરાના ઘેર જમણે આવે લારે તેને પાવામાં આવતું પંચામૃત. તેમાં દહીં, માખણ, સાકર અને પાણી હોય છે. દુકૂલજોડી=રેશમી વસ્ત્રની જોડ. ૧૯ વિનીત દાસ=અંતઃપુરના નમ્ર સેવકો.

૨૦ પુરોધે=પુરાહિત. ઘૂતાદિ=ઘી. જલ, તલ વગેરે. શુકે=અગ્નિમાં.

ખનાવીને સાક્ષી વિવાહકરે

સંબંધ સાંધ્યો વર ને વધૂનો.

૨૦

સ્વહસ્તથી હસ્ત ગ્રહી વધૂને

તે રાજકુમાર પુરો પ્રકાશ્યો,

અશોકવેલીતાણી ટીશી લાધે

સ્વપક્ષે આમ્નતરુ શું શોભે !

૨૧

રોમાંચ કાંડે વરના થયો ત્યાં

સ્વદેથી અંગુલિ વધૂની ભીંજી,

તે જોડીમાં તત્ક્ષણ આત્મવૃત્તિ

સમાન જોંચાઈ શું કામનાથી !

૨૨

તે જોડના કર્ણસુધી પ્રસાર્યાં

ને મેળ થાતાંજ નિવારી પાછાં,

અન્યોન્યમાં લુપ્થ થએલ નેત્રો

સંકોચ પામે શરમાઈ મીઠો.

૨૩

પ્રદક્ષિણા વહ્નિતણી વધેલા

અર્ચિયાં, જોડ કરીને પ્રકાશ્યાં

મેરુ-સમીપેજ ફરી રહેલાં

અન્યોન્યસંગી દિનરાત જેવાં

૨૪

૨૨ વરકન્યાના પ્રથમ સમાગમમાં વરને કાંડે રોમાંચ, ને કન્યાના મુખે તથા આંગળીએ સ્વેદ થાય છે. આત્મવૃત્તિ=સાત્વિક દાંપ-ત્યભાવ ઉપજે એવી પોતાની (કામદેવની) વૃત્તિ. કામનાથી=કામદેવથી.

વિધાત જેવા ગુરુ યાજ્ઞકેથી

કે'વાયલી, પુષ્ટ નિતાંબવાળી,

અકોર શાં લોચનવાળી હોમે

લજ્જાવતી લાજકણો હુતાશે.

૨૫

હવિ, શમી, ધૃતની વાસવાળો

અગ્નિથી ઉત્પન્ન થયો ધૂમાડો,

કપોલભાગે પ્રસરાવી શિખા

નીલાખ્ખ કણ્ઠે ક્ષણ આય તેના.

૨૬

આંસુ અને મેશની નેત્રપીઠે

યવાંકુરો કણ્ઠતટે વિલાયે,

મૂંઝ્યા પછીથી ધૂમને પડ્યું તું

વધૂતાણું સુંદર મુખ શ્રીકકું.

૨૭

સૌ સ્નાતકોથી, વળી સૌ સગાંથી,

રાજ્જથી, સૌભાગ્યવતી સ્ત્રીઓથી.

કન્યાકુમાર કમથી કપાળે

કુંકુમ, ને અક્ષતથી પૂજાયે.

૨૮

૨૫ ચક્રર=એક જાતનું પક્ષી. લાજકણા=શેકેલી ડાંગરના દાણા.

૨૬ ભુરા રંગનો ધુમાડો ધડીવાર તેના ગોરા ગાંધો ઉપર નીલાખ્ખ જેવો લાગતો હતો. ૨૮ સ્નાતક=વેદવિદ્યા ભણી ઉતરેલા. તે ત્રણ જાતના છે. વિદ્યાર્સ્નાતક, વ્રતસ્નાતક અને વિદ્યાર્સ્નાતક.

- આટોપીને બેનનું લગ્ન એમ
એ લક્ષ્મીવંતો ભૂપ ભોજદીપ.
પ્રત્યેક પૃથ્વીપતિની પૂજાએ
આપેજ આજ્ઞા અધિકારીઓને. ૨૯
- છુપાવી સંતોષથી રોષ ભૂપ
છુપત નકો સર શા પ્રસન્ન,
ભેટોથી વાળી બદલો પૂજનો
વદલની માગી રજા ગયા સા. ૩૦
- તે રાજલોકો કરી પૂર્વ સંધિ
સ્વકાર્યસિદ્ધિની સુવેળ જાણી,
તે ભોગ્યવસ્તુ લઈને જનારા
કુમારકેરો પથ રોટી ઉભા. ૩૧
- રાજ્ય પોતે કંથકૈશિકોનો
પતાવી વિવાહ ભગિનીકેરો,
શક્તિ પ્રમાણે દઈ દાયજો, ને
વળાવવા રાઘવસાથ જાએ. ૩૨
- કુંડિનરાજ ત્રણ રાત્રી માર્ગે
ખ્યાત ત્રિલોકે અજસાય રૈ' ને,
વળાવી પાછો વળી જાય તેને
ત્યૂંચેથી શુ' સોમ અમાસ કેડે ! ૩૩

૩૦ નકો=મગરો, તળીએ મગર છુપાવી ઉપરથી મનોહર દેખાતા સરોવર સમા તે રાજ્યઓ પ્રસન્ન હોવાનો ઉપસક ડોળ કરતા હતા. ૩૧ સંધિ=મુકેત.

સર્વેનું ખેલાં પાણુ કોસકેન્દ્રે
 હરી લીધે દ્રવ્ય હતાજ વૈરી,
 આથી નૃપાણે ન સહી શક્યા સૌ
 સ્થોરત્ન પામે રઘુપુત્ર એ તો. ૩૪
 તે સોજકન્યા લઇ બાથ ત્યારે
 ગર્વિષ્ઠ બૂપે પથમાંહીં ખાતે,
 અલિધી દીધી શ્રી લઇ જનારા
 સુરદ્વિપે વામનને શું રોક્યા ! ૩૫
 રક્ષાર્થે તેની બહુ ઐન્ય સાથે
 આદેશ આપી સ્વસચિવને તે,
 આવી મળ્યો મૂપતિનાં બહોળે
 ઉંચા તરંગે જ્યમ શોણ ગંગે ! ૩૬
 પાળાથી પાળા, રથીથી રથી, ને
 અશ્વે ગઢયા અશ્વસવાર સાથે,
 હસ્તિપતિ હસ્તિપતિની સામે
 સમાનની સાથ સમાન ઝુઝે. ૩૭

૩૪ કોસકેન્દ્ર રઘુએ દિગ્વિજય કરીને દરેકનું ધન લઇ
 લીધું હતું. ૩૫ અલિ=વિરોધનનો પુત્ર અને ઇન્દ્રનો વિજેતા.
 સુરદ્વિપ=દેવોના વેરીજા, અસુરો. અલિએ જ્યારે વામનને
 ત્રણ ડગલાં પૃથ્વી માપી લેવાનું કહ્યું, ત્યારે તેમના વધતા
 પગને દૈત્યોએ ખાખ્યો હતો. ૩૬ શોણ=એ નામની નદી.
 ગંગે=ગંગામાં.

ગર્જિત વાદ્યોમહી ના મુણાચ,
 ને બોલતા ના કુલનામ કાંઈ;
 અન્યોન્ય જાણાકારથી પ્રચિન્ન
 નામો જણાવેજ ધનુષ્યવંત,
 અમ્બોધી ઊડી રજ સુદ્ધર્મે,
 ચક્રે રથોના બ ઘાડો ધેને,
 વિસ્તૃત થાતી ગજકર્ણ હાલે
 તે અંદની થે રવિ આવરે છે,
 મત્સ્યધ્વજે વાયુવટે વધેલાં
 સુખોથી સેનારજ પ્રગ્ન પીતાં,
 મલિન જાણે જળ એ તવીન
 પીતા કીન્ને એહ અરાજ મત્સ્ય ?
 રથો જણાતા રથચક્રનાદે,
 ચલિત ઘટો રણકે ગજેયે;
 સ્વસ્વામીનાં નામ કીધાથી ધાય
 ઘાડી રજે એક ખીજાનું જ્ઞાન,
 ઢાંકી રહી લોચનમાર્ગ સુઝ.
 રેણુકપી તિમિર લ્યાં છવાયે,
 શસ્ત્રક્ષતે હાથી, હથે, વીરોથી
 બાલાકે થયો રક્તપ્રવાહ જન્મી.

૩૮

૩૯

૪૦

૪૧

૪૨

૪૦ મત્સ્યધ્વજે=માજાનાં ચિહ્નવાળી ધનુષ્યો. ૪૧ ચલિત=જુગતા.
 ૪૨ બાલાકે=ગાદસૂર્ય. રક્તપ્રવાહ=લોહીની નદી. શસ્ત્રોના ધાથી
 હાથી, અથ જને યોદ્ધાના શરીરનાંયા નીકળતો લોહીનો પ્રવાહ
 ગાળસૂર્ય સમો દેખાય છે.

રુદિરથી તે રજ ભૂ તજીને
 ઉડી રહી તે પર વાયુ વાયે,
 અંગારરૂપે રહી અગ્નિથી એ
 પૂર્વે ઊઠેલા ધૂમ શી હીપે છે. ૪૩
 સાર્યાની સૂચ્છાં મટતાં રહીઓ
 લહી સૂતોને, ફરી વાળી અધોઃ
 કારેલ જેઆયકી પૂર્વ તંને
 હણી રહ્યા છે ધ્વજ ધારી ધ્યાને. ૪૪
 હેલાય સાગેં પણ શત્રુખાણે
 બાણો લઘુહસ્ત ધનુર્ધરાનાં,
 પહોંચી જાયે ખૂબ નિજ વેગે
 પૂર્વાર્ધનાળાંજ ફળાંથી લક્ષ્યે. ૪૫
 યુદ્ધે ગળેના, શિર મહાવતોનાં
 અસ્ત્રારાખાણાં અતિ તીક્ષ્ણ ચક્રે,
 કાખ્યા છતાં બાજવતણા નખાયે
 દેશે ભરાઈ પડતાંજ મોડે. ૪૬

૪૩ નીચેનું રાતું લોહી અગ્નિ જેવું. અને ઉપર
 ઉડતી માળી ધૂળ ધૂમાડા જેવી લાગે છે. ૪૪ લહી સૂતોને=
 સારથિઓને કપકા આપીને. ધ્વજ ધારી ધ્યાને=ધ્વજની
 નિશાની લક્ષમાં રાખીને. ૪૫ લઘુહસ્ત=કુશળ હાથવાળા. પૂર્વાર્ધ=
 બાણનો ભાલોડીઆવાળો અર્ધભાગ. ફળાં=પાનાં. ૪૬ માંસખાંવા
 ભમતાં બાજપક્ષીઓ ભોંયપર પડતાં માથાંને વાળમાં નહોત ભરાવી
 અથવા ઉપાડી જતાં, અને તે મોડેથી નીચે પડતાં.

જે પૂર્વ મારે ફરી તે ન મારે
સામા પ્રહારે અસમર્થ તેને.

મૂર્ચ્છિત થાતો અરિ અશ્વકાંધે

મૂર્ચ્છા વળે તેનીજ એમ કહે.

૧૭

તે વર્મધારી મરણેચ્છુઓમાં

મ્યાનોથી ખેંચ્યાં ખડગો પડ્યાથી.

દંતુશળે ઊઠી રહેલ અગ્નિ,

બહીતા ગળે સૂંઢળે શમાવે.

૪૮

શરોથી છેદ્યાં શિર એ ફળે!

મુગુટરૂપી જહીં શ્રેષ્ઠ પાત્ર,

રુધિરરૂપી મદની નદી શું,

તે સુદ્ધભૂમિ ભૂમિ મૃત્યુની શું !

૪૯

એ પાસ ચૂંચ્યો બહુપક્ષીઓથી

તેઓથી તોએ ઝૂંટી માંસલોભી,

શિયાળવી હાથ તનેજ વાળે

કેયૂરકેરી અણી તાળુમાંહે.

૫૦

માથું કપાતાં ખડગેથી ક્રોધ

થૈ સુર સઘ સુરયાનમાંથી,

૪૮ વર્મધારી = અખતરવાળા. હાથીઓના દંતુશળ ઉપર તરવારો પડતાં તેમાંથી તણુખા ઊઠી લાય લાગતી. તેને હાથીઓ પોતાની સૂંઢમાંથી જળ કાઢી બુઝાવતા. ૪૯ મૃત્યુની = વમરાજની. પાન ભૂમિ-દારાનું, પીઠું. ૫૦ શિયાળના તાળવામાં હાથે પહેરેલા કેયૂર-ભૂષણની અણીવાગની, ત્યારેજ તે છોડતી.

સુરત્રી સુહાવીજ વામલાંગે

જુએ કબંધો નિજ નાચતા તે.

અન્યોન્યકેરા સૂત મારીને કે.

થયા સૂતો, ને રથીએજ તેએ.

અર્ધો જતાં એ લડતા ગદાથી,

ગદા જતાં એ લડતા બુનથી.

પ્રહાર કીધેથી પરસ્પરે તો

જતો રહેતો જીવ સાથ એનો,

ને અપ્સરા એકવડે ચહવાતાં

સુરત્વલાવે પણ કલેશ થાતો.

૫૩

તે બેઉ સેનાજ પરસ્પરેથી

વિના ક્રમેથી જયહાર પામી,

બેઉ દિશાના પવને વધેલી

એ ભર્મિ શું હોય સમુદ્રકેરી !

૫૪

શત્રુથી ભાંગ્યું તહીં સન્ય, વીર

ગયો અરિસૈન્યપ્રતિ કુમાર;

વાયુ નિવારી શકતોજ ધૂમ

વહિજ જાયે જહીં હોય તૃણ,

૫૫

૫૧ કબંધ=માથા વિનાનાં ધડ. ૫૩ એક અપ્સરા બે જાણને ચહાતી, ત્યારે દેવ થયા છતાં પણ તેમનામાં કલેશ થતો. ૫૪ વિના ક્રમે=કાંઈ ઠેકાણા વિનાની. ૫૫ વાયુ ધુમાડાને બેંચી જવા છતાં અગ્નિ તો તૃણ તરફ વધતોજ જાય છે.

લાથાની સાથે ધનુ, બર્મવાળો
 અજોડ એ વીર તથે અઢેલો,
 નૃપો નિવારે, શું મહાવરાહિ
 વાળ્યાં નિધિનાં પૂર કલ્પચાતે. ૫૬
 ડાળો ન, કે ના જમણેાય સુન્દે
 લાથામુખે હાથ જતો જાણારે
 ખેચેલ ચોદાતાળી કહું સુધી
 દોરી જણે શું શર શત્રુખાતી ! ૫૭
 રાધે ડસેલા અતિ રક્ત ચોખડ.
 ને ઉંચી રેખાવતી બ્રૂ ધનંતઃ
 ભાલે વિહારેલ ભરેલ 'હું' થી
 તેણે ભૂમિ છાઈ અરિશિરોચ્છી. ૫૮
 સેનાથી સર્વે જહીં મુખ્ય હસતી,
 શસ્ત્રોથી સર્વે વળી વર્ગભેદીઃ
 અર્ધ પ્રયત્નોથકી જૂપતિ તે
 તૂટી પડયા તે પર સર્વ સુન્દે. ૫૯
 છવાઈ જાતાં રથ શત્રુખાણે
 દેવજાતણા અગ્રવડે હીસે એ,
 ઘેરાયલા ધુમ્મસથી પ્રભાત
 કિંચિત્ પ્રકાશી રવિનાથી જેમ. ૬૦

૫૭ જણે=જનમાવે. ૫૮ 'હું'=હુંકારભરેલાં, અભિમાની.
 ૫૯ વર્મભેદી=અખતરને ભેદી નાખે તેવાં. ૬૦ ચોડાકેય સૂર્યનો
 પ્રકાશ થયા વિના ધુમ્મસમાં ફૂંચેલું પ્રભાત દેખાતું નથી.

- કુમાર રૂઢો, કુસમાસ્ત્ર જોવો
સ્વપ્નેથી જાગ્યો અધિરાજનાથો,
મૂપો પ્રતિ અસ્ત્ર ખૂટે નહોતું
પિયંબદેથી ઊંઘ લાવનાઈં. ૬૧
- જોયે નહિ તેથી ધનુષ કાઢ્ય,
ને એક કાંઠે ચરી જાય ટોપ,
જઠેલી દેહો ધ્વજનાજ સ્થાંભે
ઘેરાયું મૂપોતણું મૈન્ય ઊંઘે. ૬૨
- તેણે, પ્રિયજો રસ જ્યાં પીધેલો
તે નિમ્ન જોઈને મૂઢી શંખ ફૂંક્યો,
તેથી સ્વપ્નાદુષ્ટ, એકવીર
દીસે પીતો શું યશ મૂર્તિમંત ! ૬૩
- પાછા ફરેલા સૂણી શંખનાદ
જોયો સ્વયોદ્ધ અજ શત્રુહીણ,
ઊંઘી ગયેલાં રવિઅમ્બજનધ્ય
પ્રકાશવંતુ જ્યમ ચંદ્રણિ ૬૪
- તેણે લખ્યા રક્તભર્યા શરાયે
પૃથ્વીપતિજોની ધનની માંહે,

૬૧કુસુમાસ્ત્ર=કુસુમ એજ જેનાં અસ્ત્રછે એવો, કામદેવ. અધિરાજ-
નાથો=રાજાધિરાજનો પુત્ર, અજ, ૬૨ તેથી=તે આણુ મૂકવાથી.
૬૫ રાઘવ શબ્દ વાપરી ચલુના દ્વિજિજ્ઞાની પણ વાદ
આપી છે.

- “ હર્યો તમારો યશ રાઘવે તો
કૃપાથી ના જિંદગી ” એક શબ્દો. ૬૫
- છેડે ધનુના મૂકી એક હાથ
ઉપાડતાં ટોપ છુટયાજ કેશ,
લાગ્યાં શ્રમેથી જલણિંદુ ભાલે
બહીતી પ્રિયાપાસ જઈ કહે તો. ૬૬
- “ દર્ભિ ! તું મારી રજતથી જોને
જેનાં હરે શસ્ત્ર શિશુ રિંપુ તે,
તેઓની આવી રણશૂરતાથી
ઈચ્છાતી હાથે મુજ તું પડેલી. ૬૭
- શત્રુથી જન્મી ભીતિથીજ તેનું
છદ્દં ધએલું મુખ તુર્ત શોભ્યું,
ઉર્ધ્વાસની બાબ મળ્યાથી પામે
પ્રસન્નતા દર્પણ જેમ પોતે, ૬૮
- રાજ થતાં લાજવડે ન પોતે,
કિંતુ વળાણે સખીથી પિયુને;
મૂમિ નવા મેઘજળે સીંચેલી
મયૂરીશબ્દે જયમ મેઘવૃન્દ. ૬૯

૬૭ સતી સ્ત્રી પરપુરુષનું મુખ જુએ નહિ, તેથી ‘મારી રજતથી’ કહ્યું છે, ૬૯ સખીથી=સખીની મારફતે. મેઘવૃન્દ=મેઘસમૂહને.

માલિની

શિરપર પગ થાપી ભૂપનાં એમ હામો

અજ અદ્વિતને તે લેખ નિર્દોષ જાતો,

રથતુરગરજોથી જે લુખા વાળવાળી

સમરવિજયની શ્રી તેજ મૂર્તિ બની'તી. ૭૦

પ્રથમથી લક્ષી સર્વે ભૂપ પાછા ફરેલ

વિજયી અજ વધાવી યોગ્ય જાયાસહિત,

અજપર સહુ નાખી ભાર શાંતિ ચહે તે

નહિ નૃપ રવિજાયા પુત્ર પાકે ગૃહે રે.' ૭૧

૭૦ અદ્વિત=કાંઈપણ દ્વેષ-ખોડ વિનાની. રથતુરગરજ=રથના ઘોડાથી ઉડતી ધૂળ. સમરવિજય=યુદ્ધની જીત. ૭૧ ભૂપ=રથ. પુત્ર પાકે= પુત્ર ઉમરસાચક થાય ત્યારે.

આકાશ-સર્ગ.

— અજરારાજનો વિશાપ. —

વેતાલીયછંદ.

પછી મંગળ લગ્નસૂત્રને
ધરતા એ અજમેજ પાર્થિવે,
વસુધા પણ હાથ ઝોંપી છે,
બીજી શું ઇન્દુમતી ન હોય તે ! ૧

કરી પાપ અતિ નૃપાત્મને
મથતા મેળાવવાજ રાજ્ય તે,
મળી આવ્યુંજ તે લીધું અને
રઘુઆનાર્થા, ન હોગલાલને. ૨

અભિષેક વસિષ્ઠના જળે
અજની સાથ ધરિત્રો પામીને,
અતિ શુભ સુવાસ કાઢીને
જણવે શું કૃતકૃત્યતાજ એ ! ૩

૧ લગ્નસૂત્ર=કંકણદોરા. પાર્થિવે=રઘુરાજાએ. ૨ નૃપાત્મને=રાજ-
પુત્રો. ૩ જમીન ઉપર પાણી પડતાં તેમાંથી સહરી સુગંધ નીકળે
છે. કૃતકૃત્યતા=સફળતા.

અરિઓથી અસહ થાય તે
 વિધિ ક્રીધેથી અથર્વજ્ઞાનીએ,
 શુભ સંગમ વાયુઅગ્નિનો
 મળતાં બ્રહ્મમહીજ અસ્ત્ર તો. ૪
 નૃપ નૂતનને ગણે જનો
 રજુ રાજ્ય શું કરી હુતા થયો !
 નહિ તાતની માત્ર લક્ષ્મીને
 પણ પામ્યો સઘના ગુણોય તે. ૫
 અતિ શોભી રહેજ એકએ
 શુભવંતાં ઉભયે મળ્યાએકે,
 અજથી શુભ રાજ્ય તાતનું,
 વિનયે યૌવન એકનું નવું. ૬
 અજ જોગવતો મહા બહી
 બળથી બીક ધરાવશે ત્રહી.
 પરણી નવી રાણીના સમી
 કરી કૃપા નવી લાખી મેદિની. ૭
 “નૃપનો હુંજ એક માનીતો,”
 ગણુતા એમજ સર્વ લોક તો;
 ઉદ્ધિ જયમ સો નદીમહી
 ન કહી એની વિમાનના થતી. ૮

૪ અથર્વજ્ઞાની=વમિષ્ઠ. બ્રહ્મ=બ્રહ્મતેજ. અસ્ત્ર=ક્ષાત્રતેજ.
 ઉભયે=બન્નેય, અજથી રાજ્ય અને વિનયથી યૌવન. ૮ વિમાનના=
 તિરસ્કાર. પ્રમુદનો સેંકડો સરિતાઓ પ્રત્યે સમભાવ હોય છે તેમ.

- ન થતાં અતિ સખત કે મૃદુ
 ધ્રુવે વાયુ ધરાતણાં તરુ,
 ત્યમ તે લઈ માર્ગ મધ્યમ
 ન હણે કિન્તુ નમાવતો નૃપ. ૯
- રધુ ત્યાં સ્થિર જોઈને પછી
 સચિવોમાં સુતને સ્વખોધથી,
 વિષયોય વિનાશી સ્વર્ગના,
 ગણી એવું તજતોજ કામના. ૧૦
- દઈ લક્ષ્મી ગુણી સ્વપુત્રને
 વય થાતાંજ દીક્ષીપવંશજો,
 કળજે કરી સર્વ વાસના
 મુનિઓનું પદ એહ પામતા. ૧૧
- વનવાસ ચહી રહેલ એ
 રધુને પાઘથી શોભતા શિરે,
 સુત પાય પરે નમી વદ્યો
 “મુજને ત્યાગી ન જાવ આપ તો.” ૧૨
- સુત-વત્સલ તે રધુ કરે
 અભિલાષા રડતાની પૂછુ તે,
 નહિ સર્પ ફરી ત્વચા જ્યમ
 તજી લક્ષ્મી ધરતો ન તે ત્યમ. ૧૩

૧૦ સ્વખોધ=આત્મજ્ઞાન, સ્વર્ગનાં સુખ પણ ક્ષણિક માની તેની ઇચ્છાને તજી દીધી. મતલબ કે મોક્ષ માટે કટિબદ્ધ થયો. ૧૩ સુત—વત્સલ=પુત્રપર અપાર પ્રેમવાળો.

- રહી અંત્યજ આશ્રમે ખરે
 પુરની ખહાર કુટીર ખાંધીને,
 અવિકારીજ ઇન્દ્રિયે બની
 તહીં સેવાય સુતચી શી શ્રીથી. ૧૪
- થઈ શાંત જતાં રઘુ નૃપ
 ઉગતા નૃપન બ્રૂપથી કુલ,
 નભની સરખામણી ધરે
 શશી જ્યાં અસ્ત અને રવિ ઉગે. ૧૫
- મુનિ, બ્રૂપનું ચિહ્ન ધારતા
 રઘુ, ને રાઘવને જુએ પ્રજા;
 પૃથિવી પર અંશ ધર્મના
 ન શું મુક્તિઉદયાર્થ આવિયા ! ૧૬
- ન જત્યા જતવા જતો નૃપો
 અજ લ સાથ નીતિજ મંત્રિઓ,
 રઘુ અક્ષય ધામ પામવા
 વસતો સત્ય સમીપ યોગીના. ૧૭
- જનકાર્ય વિલોકવા નવો
 નૃપ, ધર્માસનને સ્વીકારતો;
 ધરવાજ સમાધિ નિર્જને
 રઘુ જોસે કુશના પૂતાસને. ૧૮

૧૪ અંત્ય=ચોથો—સંન્યાસાશ્રમ. સુતચી=પુત્રવધૂ. ૧૮
 ધર્માસન=ન્યાયાસન. નિર્જને=એકાંતે. પૂતાસન=પવિત્ર આસન.

વશ એક સમીપના કરે

નૃપને, શક્તિ અને સ્વસંપદે,
પ્રણિધાનથકી બીજો કરે

તનુના આશ્રિત પંચ પ્રાણુને. ૧૯

કરતો ભૂમિમાં નવો નૃપ

રિપુનાં કારણ સર્વ ભસ્મવત્,
નિજકાળ દહે બીજો વળી

મર્થાને જ્ઞાન સરૂપ અગ્નિથી. ૨૦

ખટ ગુણુતણું ફળો લહી

અજ તેમાંહી રહ્યો રચીપચી,

રધુ થૈ સમલોષ્ટકાંચન

જીતતો સત્વરજાદિ સૌ ગુણ. ૨૧

ન નવો ફળના ઉદે વિના

સ્થિરકર્મી અટકેજ કર્મથી,

નહિ યોગવિધિથકી બુનો

સ્થિરધિ દર્શન ઇશના સુધી. ૨૨

અરિમાં સહુ ઇદ્રિયે, તથા

નિજના સ્વાર્થ વિષેજ જાગતા,

૧૯ શક્તિ=કાશ, દંડ અને બળ. પ્રણિધાન=સમાધિમાં
અભ્યાસ. પંચપ્રાણુ=વ્યાન, ઉદ્દાન, પ્રાણ, અપાન, અને
સમાન. ૨૧ ખટગુણુ=સંધિ, વિભક્ત, યાન, દ્વિધ અને
આસન. આ છ ગુણુ રાજનીતિનાં અંગ છે. ૨૨ સ્થિરકર્મી=
કર્મકરવામાં દૃઢ. સ્થિરધિ=દૃઢ બુદ્ધિવાળો.

- ચઠતી વળી સુકિતમાં મચ્યા
 ઉભયે સિદ્ધિજ યેઉ પામતા. ૨૩
- પછી જેમ જાણે કહ્યું હતું
 સમઢર્શી જીવી કે સમો રધુ,
 તમથી પર પામીયો પદ
 નિવિવરીતું સમાધિથી નૃપ. ૨૪
- સૂણી “ દેહ તજ્યો પિતાજીએ ”
 બહુએ વાર રહીજ રાધવે,
 યતિઓ સહ મૃત્યુની કિયા
 કરી અગ્નિવિષ્ણુ અગ્નિદેહીઓ. ૨૫
- કરી તાતની ઉત્તરકિયા
 પિતૃલક્ષિયથી રીત જાણતે,
 નહિ તેહ રીતે મરી જતા
 તનયો પાસથી પિંડ માગતા. ૨૬
- નહિ શોચ્યજ મોક્ષગામી તે
 અજ સૂણી પરમાર્થજ્ઞાનીથી,
 થઈ શાંત, ધનુ ચઢાવીને
 કરતો શાસન નિજનું જગે. ૨૭

૨૪ સમઢર્શી=સર્વ પ્રાણી ઉપર સરખી નજરે જોનાર. સમો=સમય, વર્ષ. તમ=માયા, અવિદ્યા. ૨૫ યતિના મૃતદેહને અગ્નિસંસ્કાર કરતા નથી, પણ દાટે છે. ૨૬ તેહરીતે=સંન્યાસી થઈને—સંન્યાસીનું શ્રાદ્ધ કરવાની શાસ્ત્રમાં મના છે. ૨૭ પરમાર્થજ્ઞાની=તત્ત્વજ્ઞાની.

મહી, ઇન્દુમતી સમી સતી
 પતિ પામી અજ શો પરાક્રમી,
 બહુ રત્ન જાણેજ આગલી
 વીરસૂત્ર જનમાવતી બીજી. ૨૮

દશસોકરની પ્રભા સમો
 યશથી દિશ દશેય જાણીતો,
 રથની પૂરવે મૂકી દશ
 દશશિર્ષાગિપિતા ગણે જન. ૨૯

ઋષિ, દેવ, અને સ્વપિતૃનું
 શ્રુતિ, યજ્ઞ, સુતથી મહીપતિ,
 ઋણુ ફેડીજ શોભતો અતિ
 પરિવેષેથી છુટેલ શું રવિ ! ૩૦

દુઃખીનું દુઃખ ટાળવા બળ
 બહુ વિદ્યા પૂજવા સુપંડિત,
 ધનમાત્ર નહિ નૃપાળનું
 પણ્ય શુભે। પરકારણે સફળ. ૩૧

૨૮ આગલી=મહી, પૃથ્વી. વીરસૂત્ર=વીરપુત્ર. બીજી=ઈન્દુમતી. ૨૯
 દશસો=હજાર. કર=કિરણ. દશસોકર=સૂર્ય. દશશિર્ષ=રાવણ.
 દશશિર્ષારિ=રામ. દશશિર્ષારિપિતા=દશરથ. ૩૦ ઋમનુજ્ય ત્રણ ઋણુ લઈ
 જન્મે છે, ઋપિનું ઋણુ સદ્વિદ્યાથી, દેવઋણુ યજ્ઞથી, અને
 પિતૃઋણુ પુત્રથી વળાય છે.

જનપાલક તે ગયો કહા

કરવા દેવીની સાથ પુત્રવાન,

પુરના વનમાં, શયીમહ

સુરનો પાલક નંદને જ્યમ.

૩૨

તાડી દક્ષિણ વારિધિતીરે

સ્થળ ગોઠણું વસેલ શિવની—

સમીપે બીનને બળાવવા

રવિમાર્ગે મુનિ જાય નારદ.

૩૩

સુરપુષ્પવડે ચૂંથેલ જે

બીન શિરેજ ધરેલી માળને,

હરી લે બગવાન વાયુ તે

શુભ સુવાસની વાસનાથી શું !

૩૪

ફૂલ પૂંડ પડ્યા ભૂંગોથકી

મુનિવીણાજ છવાયલી હતી,

દીસતી બુલમે અનિલના

રડતી અંજનયુક્ત આંસુથી !

૩૫

ન ગણે ઋતુવેલની શ્રીને

અતિશે ગંધ અને મધુવડે,

સુરમાળજ તે નૃપાળની

મહિષીના સ્તન ઉપરે પડી.

૩૬

૩૩. બીન=વીણા. રવિમાર્ગે=સૂર્ય ઉત્તરમાંથી દક્ષિણમાં જાય છે, તે આકાશ માર્ગે. ૩૫ ભૂંગો=અમરા. મુનિવીણા=નારદની મહત્તી નામની વીણા. ૩૬ ઋતુવેલ=વસંતવેલી. શ્રી=શોભા.

પળ એક શુભ સ્તનોત્પત્તિ
 સખીને નીરખી જહાવરી ધારી,
 નયનો મીંચતી નૃપપ્રિયા
 હરતાં રાહુચી ચંદ્ર ચંદ્રિકા ? ૩૭
 હીણચેતન થયા વપુચક્રી
 પડતી તે પતિનેય સાડતી,
 ઢળતાં ટપકાંજ તેલનાં
 દીપશિખા ધરણી ઢળે ન કાં ? ૩૮
 પતિપત્નીતણાં પરિજનો
 રડતાં ત્યાં મૂઝી મુખ છુદું તો,
 વિહગો સરમાં રહ્યાં સહુ
 રડતાં ભાગ દુઃખે પડાવી શું ! ૩૯
 વીજણાદિથી નૃપમૂચ્છન્દા
 વળી ગૈ, તોય રહીજ એમ એ;
 સદુપાય સમર્થ થાય જો
 કંઈ બાકી રહ્યું હોય આશુ તો. ૪૦
 પછી જીવ જતાં દશા થઈ
 ફરી સાંધ્યા સરખી વીણા સમી,
 વનિતા પરિચિત ગોદમાં
 ગ્રહી પ્રેમી ધરતો નૃપાળ એ. ૪૧

૩૭ ચંદ્રને રાહુ ગળા બાજ છે. ૪૧ ફરી સાંધ્યા સરખી
 =ત્રેણું ફરી સમું કરવા જેવી.

નિજ ગોઠ ધરી પ્રિયાથકી
 વિષ્ણુ ચૈતન્યવતી મહીપતિ;
 હીસતો, ધરતો મલિન શું
 મૃગરેખા પરભાતમાં વિધુ ! ૪૨
 રડતો તહીં છાતીફાટ એ
 તણને ધીરજ સર્વ મૂળની,
 મૃદુતા લંબવ્યાથે લોહુંચે
 ધરતું, વાતજ શી મનુષ્યની ? ૪૩
 કુસુમો પણ દેહ લાગતાં
 જીવ લેવાજ સમર્થ જો થતાં,
 અરે ! કંઈ વસ્તુ તો ખીજ
 વિધિ ઘાતીની સમર્થ ના થતી ? ૪૪
 અથવા મૃદુ વસ્તુ મારવા
 મૃદુ ચીજે યમદેવ ઇચ્છતા,
 નલિની હિમ લાગતાં મરે
 મુજ દૃષ્ટાંત પહેલું એ ખરે. ૪૫
 યદિ માળ જીવિત આ હણે
 હૃદયે નાખું હણે ન કાં મને?

૪૨ વિધુ=ચંદ્ર. મૃગરેખા=ચંદ્રમાંનું મૃગનું ચિહ્ન. ૪૩
 મૂળની=સ્વાભાવિક. ૪૪ વિધિઘાતી=મારવા તૈયાર થએલ હૈવ.
 ૪૫ નલિની=પદ્મના છોડ,—એ હિમથી મરી જાય છે, એ
 મારું પહેલું ઉદાહરણ છે, ખીજું પુષ્પ લાગતાં ઇન્દુમતી મરી
 ગઇ એ.

વિષ તે કદી થાય પીયૂષ
 ઇશ-ઇચ્છાથી, સુધા બને વિષ. ૪૬
 અથવા મુજ ભાગ્ય કારણે
 વીજનો વહ્નિજ કલિપયો વિધે,
 નહિ એથી તરુ હણાયું આ
 હણી નાખી તરુએ સઢી લતા. ૪૭
 કરતી નહિ તું અનાદર
 અપરાધી બહુ હોઈ હું છતાં,
 ક્યમ તત્કણ બોલવા સમો
 જન આ દોષવિહીન ના ગણે, ૪૮
 શઠ ને કપટી સુહાસિનિ!
 ગણતી પ્રેમમદ્દી અને મદ્દી,
 ન ગઈ લઈ તેથી તું રજા
 પરલોકે આહાંલો, ન આવવા. ૪૯
 પ્રથમ પ્રિય સાથ જે ગયું
 ફરી પાછું ક્યમ આવ્યું તે વિના,
 હતજીવન મારું છે સંહિ
 અતિ ભારે નિઃશ્વૃત વેદના. ૫૦

૪૬ પીયૂષ=અમૃત. સુધા=અમૃત. ૪૭ વિધે=વિધાતાએ.
 ૪૮ આ નિર્દોષ માણસને કેમ બોલવા જેવો ગણતી નથી ?
 ૫૦ રાજા પ્રથમ રાણીની સાથે મૃચ્છિકા થયો હતો. પછી તેનું
 એતન પાછું આવ્યું હતું, તેને ઉદ્દેશીને કહ્યું છે.

તુજ મુખ હજી ધરે કણુ!
 રતિલીલાથી થયેલ રવેદના,
 પણ પામી તું અસ્ત જાતથી
 ધિક્ક હા ? અસ્થિરતા હવેતણી. ૫૧

મનથીય નહિ અશ્રુમ મેં
 ક્યું પૂરું તુજ, કાં મને તને ?
 ધરતીપતિ નામ માત્રથી
 અનિ હંધી પ્રીતિ મારી તું-પ્રતિ. ૫૨

કુસુમેત્રી લારેલ વાંકડા
 મરેા શા તુજ કેશ કંપવી,
 કરભોરુ ! કરે જાનિલ આ
 મનને શંકિત, કે 'તું જીવતી'. ૫૩

હનવા તવ યોગ્ય છે પ્રિયા
 પળમાં જાગી વિષાદ માહરો,
 નયમ હિમગિરિશુક્રતાણું
 તમ તેજે નિશમાંદી ઓપધિ. ૫૪

ફરકાવી લટો શમાવી આ
 સહુ વાતો, હમતું મને મુખ,

૫૩ કરભોરુ=કરભ એટલે હાથીનું બચ્ચું. ઊરુ=
 સાથળ—હાથીની સૂંઠ જેવી સાથળવાળી ૫૪ તવ=તો. હિમાલયમાં
 આવી ઓપધિ થાય છે એમ કહેવાય છે.

નિશમાંહી અન્નેડ પદ્મ શું !

મીચી જાતું રવ જાંગને કરી. ૫૫

શશીને ફરી રાત્રિ પામતી

દયિતા પામતી ચક્રવાકને.

ત્યમ તે સહતાં વિન્નેગને

ન દહે કાં સુજને ગઈ સદા ? ૫૬

નવપલ્લવ પાથર્યા છતાં

કુમળું તુજ શરીર દુઃખતું,

સહી તે શકશેજ કેમ આ

વદ વામોરુ ! ગિતામહી સૂરું ? ૫૭

સખી ખેલ્લી રહસ્યનીજ આ

શમતાં કેવિ, સુશાંત મેળતા;

ન ફરી ઊઠવા સતેલી નં

તુજ સાથે મરતી ન ના હીસે. ૫૮

મધુરો સુર કેાકિલાવિને.

મદથી ધીમી ગતિજ હંચીએ;

હરણીમહી લોલ દષ્ટિ, ને

પવને ધ્રુજતી વેલીમાં લીલા. ૫૯

૫૫ સાંજ પડતાં પદ્મ બ્રમરને પોતામાં લઈ પિડાઈ જાય છે.
 ૫૬ દયિતા=ચક્રવાકની દયિતા ચક્રવાકી, લાપને લઈને રાત્રે
 તેનો વિયોગ થાય છે. ૫૭ વામોરુ=સુંદર સાયળવાળી. ૫૮ મરતી
 નથી દેખાતી, એમ નહિ મરીજ ગઈ એવો અર્થ છે, એવડો
 નકાર હકાર જતાવે છે.

સુરલોક જતાં જતાંય તેં

સુજ માટે ગુણ આ મૂક્યા ખરે,
વિરહે તુજ આ અતિ દુઃખી

મનને આપી શકે ન આશરો. ૬૦

રચી રાખીય તેંજ જોડણી

સહકાર પ્રિયગુની આ સહી,
ન કરી શુભ લક્ષ્મી તેમનું

જતી તે ના વટતું તને જરી. ૬૧

પુરી દોહદ જોડનીજ તેં

ધરશે કુસુમ આ અશોક તે,
કયમ આપણ તુજ કેશનું

પકડું હું અંતિમ અંજલિ વિધે ? ૬૨

ઝણકાર નુપૂરનો સ્મરી,

પરને દુર્લભ પાલ લાગવો,

કુસુમાશ્રુથી શું અશોક આ !

કરતો શોક સુગાત્રી તાચરો. ૬૩

તુજ વાચ સમાં સુવાસી આ

બકુલે અધી જૂથેલી મેઝલા,

૫૬-૬૦મને ધીરજ રહે એટલા માટે તેં તારા ગુણો જુદી જુદી વસ્તુઓમાં મૂક્યા છે; પણ મને તે આશરો આપતા નથી. ૬૧

સહકાર=આશ્રો. પ્રિયગુ=એ નામની વેલ. ૬૩ નુપૂર=ઝાંઝર. સુગાત્રી=મારા અવવલો-વાળી. ગર્ભિણીનાં ઝાંઝરવાળા પગ વાગવાથી અશોક વગેરેને કસમથે પણ પુણ્ય આવે છે.

મુજસાથ અધુરી રાખીને

સૂતી તું કિત્તરકંઠિ ! શીદને ?

૬૪

સખીઓ સુખદુઃખભાગી આ

સુત આ એકમનોજ ચંદ્રમા,

પ્રીતિવાન્ અનન્ય હું છતાં

તુજ આ કાર્યવિષેજ ના દયા.

૬૫

ધીરતા ગઈ, ને ગઈ કીડા,

ગયું ગાને, ઋતુમાંહી ના મળ;

ગયું ભૂષણનું પ્રયોજન

મુજ શય્યા પરિશૂન્ય આજથી.

૬૬

ગૃહિણી સખી-ગુપ્ત મંત્રિણી

પ્રિય શિળ્યા સુકલામહી વળી,

કરુણાથી વિહીન મૃત્યુએ

હરી તુંને. હયુ' શું ન માફ કે.'

૬૭

મહિરાક્ષિ ! મુખેથી મેં દીધું

રસવાળું મધુ પી પછીથી તું,

કયમ પી શકશે જલાંજલિ

મળતી મેલી જ અશ્રુથી તહીં ?

૬૮

વિલવોય છતાં તુંના વિના

અજનું સુખ ગણાય આટલું,

૬૪ કિત્તરકંઠિ=કિત્તરના જેવા કંઠવાળી. ૬૫ એકમ=પડવો—
લક્ષણાથી ખીજનો ચંદ્રમા સમજવો. ૬૮ મહિરાક્ષી=મહિરા
પીવાથી લાલ લોચનવાળી. મધુ=મદ્ય. તહીં=પરલોકમાં.

ન તણાઉં હું બીજી લાલચે
 મુજ સવેં સુખ તુજ આશરે. ૬૬
 રડતો ત્યમ એહ રાજવી
 કરુણાલાવવડે પ્રિયાપ્રતિ,
 પૃથિવીપરનાં તરુચને
 રસ-અશ્રુ વરસાવતાં કરે. ૭૦
 પછી ભૂપતિ અંકથી બળે
 લઇને, સુંદરીને સ્વખંધુએ;
 સજવી સહુ અંત્યભૂષણે.
 અગુરુ ચંદન અગ્નિમાં મૂકી. ૭૧
 “ પ્રમદા સહુ શોકથી મૂએ
 નૃપ શાણે ” અપવાદથી ડરી,
 ન દીધું સ્વશરીર અગ્નિને
 સ્ત્રીની સાથે ન જીવિત આશથી. ૭૨
 દશ દિન પછીથી જ્ઞાનીએ
 ગુણથી ગ્રેષ રહેલ પત્નીની,
 કરી સૌ બહુ વલવે વિધિ
 પુરની ખઠારજ બાગમાં રહી. ૭૩
 રજની વીતતાં શશી સમે
 અજ તેના વિણ પુર પેસતો,

૭૧ સુવાસણી સ્ત્રીને અગ્નિસંસ્કાર કરતાં સર્વ શણગાર
 સજવવામાં આવે છે. ૭૨ અપવાદ=લોકનિંદા.

પુરની વધૂના મુખાશ્રુમાં
 નિજનો શોક સહુ શું પેળતો ! ૭૪
 પછી દીક્ષિત યજ્ઞમાં થયા
 ગુરુએ આશ્રમમાં સમાધિથી,
 દુઃખથી નૃપને લહી મૂઢ
 ઉપદેશ્યો નિજ શિષ્ય મોકલી. ૭૫
 અધુરો કંતુ હોઇ મુનિ, હ્યાં
 દુઃખનું કારણ જાણવા છતાં,
 નહિ જાતથી આવી એ શક્યા
 પથચૂક્યા તમને ચઢાવવા. ૭૬
 મુનિની મુજમાં વસે ગુણી !
 લઘુ સંદેશવતી સરસ્વતી,
 સૂણીને સહુ શક્તિશાળી ! તે
 ઉરમાંહે ધરવા તું યોગ્ય છે. ૭૭
 નિજ જ્ઞાનરૂપી અખાદિત
 નયણે ઇશ્વરના ત્રણે જગે,
 ગુરુ જાણી શકે વળી ત્રણે
 થયલું જે, થતું, ને થવાનું તે. ૭૮
 તપતા તપ તીવ્ર પૂરવે
 તૃણગિન્દુથી ખીતા પુરંદરે,

૭૫ આ શિષ્યનું નામ વામદેવ હતું. ૭૭ લઘુ=લુંકા.
 ગુણી=ગુણવાન. ૭૮ પુરંદર=ધન્ધ્ર.

તપ તાપસનુંજ તોડવા

હરિણી મોકલી'તી સુરાંગના.

૭૬

શમતીરવિનાશી ભર્મિ શી !

રીસથી શાપી દીધી વિલાસિની,

તપભંગ થતાં તપસ્વીએ

“ ભૂમિમાં તું સ્ત્રી થઇશ ” એ રીતે, ૮૦

ભગવાન્ ! પરતંત્ર આ અમે

સુજ આ દોષ કરે! ક્ષમા તમે,

ત્યમ જોલતીને કહ્યું વળી

“ ભૂમિ રે' સ્વઃસુમ જોડે' ત્યાં સુધી. ” ૮૧

કથકૈશિકવંશ જન્મીને

તુજ રાણી રહી ચિરકાળ એ,

નજરે પડતાં જતી રહી

કુસુમો કારણ શાપમુક્તિનું.

૮૨

ખસ, મૃત્યુની ચિંતનાવડે

દુઃખ ઉભું જીવનારનું ખરે,

વસુધા તમથી પળાય આ.

વસુધાથીજ નૃપો વધૂવતા.

૮૩

ઉદ્યે અભિમાન સૌ તજ્યું

સ્વખળે શાસ્ત્રનું જ્ઞાન મેળવ્યું;

૮૦ શમતીરવિનાશી=શમરૂપી કાંઠો, તેનો નાશ કરનાર.

૮૧ સ્વઃસુમ=સ્વર્ગનાં ફૂલ, શાપની મુક્તિના કારણરૂપ કુસુમ.

મનમાં પરિતાપ ઉઠતે

ધીરતાથી ફરી તું પ્રકાશને ! ૮૪

રડતાં ફરી ક્યાંથી આપને

મળશે ? પાછળ શું મૂઆથી તે ?

પરલોક ગયા જીવાત્મની

નિજકર્મોથી ગતિ જુદી જુદી. ૮૫

તજ શોક મનેથી પત્નીને

કર સંતોષ જલાંજલિવડે,

સ્વજનો ચિર અશ્રુ સારીને

‘ મૃતને જાણી રહ્યા જનો ’ કહે. ૮૬

મરવું જીવનો સ્વભાવ છે,

જીવવું સુઝ વિકાર સૌ ગણે,

ક્ષણ એકજ જીવતો રહે

યદિ જંતુ બહુ લાલશાળી તે. ૮૭

ગણુતા પ્રિયનાશને ખરે

મૂઠબુદ્ધિ શર વાગતું હૃદે,

સ્થિર બુદ્ધિ જ તેહને લહે

“ પ્રિયનો મૌક્ષ થતાં શું નીકળે. ” ૮૮

સ્વશરીર અને શરીરીનો

વળી સંયોગ વિયોગ સાંભળ્યો,

૮૭ જીવ=દેહી, દેહને ધારણ કરનાર.

પછી ખહારની વસ્તુથી દહે
 વદ તું વિરહ કેમ જાનીને ? ૮૯
 નહિ કુદ્ર જનો શું યોગ્ય તું
 યમીમાં ઉત્તમ ! શોક ધારવા,
 તરુ, ને ગિરિમાંહી ફેર શો
 પવને ઉભય કંપતાંય તો ? ૯૦
 તોટક.

વહી 'વારૂ' ઉદારમતિ ગુરુની
 ગ્રહી વાણી રજા મુનિને જ દીધી;
 પણ દુઃખી ઉરે જરી ના ઠરી, એ
 ફરી પાછી ગદ્ય ગુરુની શું કને ! ૯૧

પ્રહર્ષિણી.

સાચા ને પ્રિયવદતા નૃપે પરાણે
 ગાળ્યાં આઠ વરસ પુત્ર હોઈ નાનો
 પ્રિયાના રૂપ સરીખી છબી નિહાળી,
 ને સ્વપ્ને ક્ષણિક સુયોગના સુખેથી. ૯૨

વસંતતિલકા.

ભેદું બળેથી ઉર તેનુંજ શોકશલ્યે
 અંજીરનું મૂળ શું મહેલનું ધાણું ફાડે !
 તે મૃત્યુહેતુ ગણી વેદથીયે અસાધ્ય
 પ્રિયાની પાછળ જવા ઝટ લાભ રહાય. ૯૩

૯૦ કુદ્ર=પામર. યમી=સંયમી. ૯૩ શોકશલ્ય=શોકરૂપી બાણ.

સારી રીતે વિનીત, ને વળી વર્મધારી
 કુમારને વિધિવડે જનકાર્ય સોંપી,
 રાગે ભર્યું, તનરૂપી તજવાજ ગેહ
 ભૂપે કર્યો દૃઢ મને જળઅન્ન ત્યાગ, ૯૪
 મંદાકાન્તા.

તીર્થે, ગંગાસરયૂ નદીનાં જ્યાંહી પાણી મળે ત્યાં
 ત્યાગી કાયા અમરપદને પામીને તુર્ત રાજ,
 ખેલાંથીયે બહુ રૂપવતી લેધ સાથે પ્રિયાને
 કીડામ્હેલોમહી ફરી રમ્યો સ્વર્ગઉદ્યાનમાં એ. ૯૫

૯૪ વર્મધારી=અપ્તર ધારણ કરતો. ગેહ=ઘર. ૯૫ સ્વર્ગઉદ્યાન=નંદનવન.

નવમો-સર્ગ.

— યસંતકલ્પ અને દશરથનું મૃગયાવર્ણન. —

હૃતવિલંબિત.

પછીથી ઉત્તર કોસલ ભૂપને

જીતી સહુ, જીતી ઇન્દ્રિય નિયમે,

દશરથે કર્યું રાજ્ય મહારથી

નિયમીઓ, યમીઓમહી અગ્રણી. ૧

કુળથી ઉતરી આવતું રાજ્ય જે

વિધિથી પાળી રહ્યો મહીપાળ તે,

શિવકુમાર સમા બળશાળીનું

શુભશુભે શુભ શુભવતું થયું. ૨

અવસરે ફળ કર્મનું આપવે

સમજીઓ મનુવંશી ધનેશ એ,

૧ નિયમીઓ = દુષ્ટોને નિયમમાં રાખનાર રાજાઓ.

યમીઓ = મન્દ્રિયોને કાયદામાં રાખનાર મુનિઓ. ૩ સમજીઓ = સમજી

પુરુષો. 'કહે' ક્રિયાપદનો કર્તા છે. બલભેદક = બલ નામના દૈત્યને ભેદનાર ઇન્દ્ર.

મહીપ, ને બલભેદક બેઉને

હઠ મને શ્રમને હણુતા કહે.

૩

સુરસમા અજસુત નૃપાળના

પગ મૂકે નહિ વ્યાધિય દેશમાં,

અરિવડે અપમાનની વાત કાં ?

વસુધરા સુધરા બનતી સદા.

૪

દશ દિશા છતનાર રધુવડે

શ્રી બહુ પોષણ પામી, પછી અજે;

થઈજ તેવી ફરી નૃપ મેળવી

સબળના બળનાથી વસુમતી.

૫

સમપણે, વસુવૃષ્ટિ કર્યાથી, ને

નિયમમાં જન દુષ્ટજ રાખી તે

અનુસર્યો યમરાજ, કુબેરને

વળી વરુણ અરુણપતિ રૂપે.

૬

ન મૃગચારસ, ને વળી ઘત ના,

શશીછળી ધરી શોભતું મઘ વા;

ઉદયકાળ મથંત ન લોભવે

નવયુવા નવ યુવક નૃપને.

૭

૪ વસુધરા=દ્રવ્યને ધારણ કરનાર પૃથ્વી. સુધરા=સારી શોભીતી, ફળદાયી ધરા, પૃથ્વી. ૫ સબળ=બળવાન દશરથ. વસુમતી=ધરતીમાતા. ૬ સમપણે યમને, ધન વરસાવીને કુબેરને, દુઃખોતું નિયમન કરી વરુણને અને રૂપે અરુણપતિ-સૂર્યને અનુસર્યો. ૭ નવયુવા=નવજાતના નવવાળા સ્ત્રીઓ.

પ્રભુ છતાં, નહિ દીન સુરેશને
 નહિ અસત્ય કદી હસતાંય તે,
 નહિ રિપુપ્રતિ શેષ ભરેલ ત્યાં
 ઉભીએ રથીએ વચનો કહ્યાં. ૮
 ઉદય, અસ્ત વળી રઘુવંશીથી
 ઉભયને વરતા વસુધાપતિ,
 નૃપ થતો અનુકારી નૃપો પ્રતિ
 મુહૂર્ત, ને હૃદહીણ, રિપુ ભણી. ૯
 ધનુ અઢાવી નિષિવતી મેદિની
 જીતી નૃપે રથ એક લઘ બધી,
 અદુજ શીઘ્ર હયોવતુ સૈન્ય તો
 ગજવતુ, ગજવે જય એહનો. ૧૦
 અવનિને છુપી બેઠકના રથે
 ધનુ ધરી જીતનાર જયેચ્છુની
 વિજયભેરી અસુદ્ર વગાડતા
 ઘનરવે, નરવાહનની સમા. ૧૧
 લણી'તી પાંખ સહુ ગિરિઓતણી
 સુર—ધ્રુવે પવિની શત ધારથી,
 ગજવતા ધનુથી રિપુઓતણી
 દશરથે શરવૃષ્ટિ કરી હણી. ૧૨

૧૦ હયોવતુ = અશ્વોવાળું, ગજવતુ = હાથીવાળું. ૧૧
 નરવાહન = કુખેર.

નખની કાંતિ મળ્યાથી વિભૂષિત
 મુકુટનાં મણિકિર્ણ અડાડીજ
 શત નૃપો નમતા નૃપના પગે
 શું સુર સો સુરસોમતણા પદે ! ૧૩
 સચિવ બાળકુમાર નમાવતા
 ન ભૂપણો અલકે રિપુપત્નીના,
 કરી કૃપા તહીં વારિધિતીરથી
 પુરી જતો રીઝતાં અલકા સમી. ૧૪
 ધવળ છત્ર ધરે શિર એક એ
 ધજ છતાં પણ દ્વાદશ મંડળે,
 સરી જતી લહી લક્ષ્મીજ છિદ્રથી
 અનલ શો નરસોમજ ચેતતો. ૧૫
 નૃપતિ તેહ કકુત્સ્થકુલે થયા,
 પુરુષ આત્મજૂને સુપતિત્રના,
 તણય, અન્ય મહીપતિને ખરે
 સકમલા કમલા શું સ્વીકારશે ? ૧૬

૧૩ સુરસોમ=સુરોમાં સોમ જેવો, ઇન્દ્ર. ૧૪ કુંવરોના
 પિતાઓ લગાઇમાં મરાયાથી સચિવો તેમને નમી પડવાનું શીખવતા.
 અલક=વાળ. પતિ મરી જવાથી સ્ત્રીઓ ભૂપણો સજતી નથી. અલકા
 =કુમેરનું નગર. તેના જેવી અયોધ્યાપુરી. ૧૫ દ્વાદશમંડળ=ચાર
 જાતના માંડલિકો કહ્યા છે. તેમાં ધજ એટલે શ્રેષ્ઠ. અનલ=અગ્નિ.
 ૧૬ આત્મજૂ=વિષ્ણુ. સકમલા=હાથમાં કમળવાળી. કમલા
 =લક્ષ્મી દેવી.

ગિરિતાણી નદીઓ જયમ નિધિને
 રિપુ સમક્ષ શરો વરસંતને,
 મગધ, કોમલ, કેકયરાજની
 કુંવરીઓ વરીઓ પ્રત પાળતી. ૧૭

પ્રિયતમા ત્રણ મેળવી દીપતો
 અરિ હણે શુભયોગજ જાણતો,
 ત્રણ સુશક્તિ લઈ જન પાળવા
 ભૂ ઉપરે ઉપરેથી શું ઈન્દ્ર ના ! ૧૮

યમ રણાંગણમાંહી સુરેન્દ્રનો
 મદદગાર બહુજ નૃપેન્દ્ર તો,
 દશરથ ભય ટાળી સુરસ્ત્રીનો
 નિજ શરે જશ રે' જ ગવાડેલો. ૧૯

સુજળજે ધન દિશનું લાવીને
 કંતુનિમિત્ત મુકુટ ઉતારીને,
 કનકયૂપથી તીર મુહાવિયા
 તમ—સુને તમસા—સરયૂતણા. ૨૦

અજ્ઞિન, દંડ, તથા કુશમેખલા,
 મૃગનું શીંગ, તથા નિયમી ગિરા;
 ધરી રહ્યા તનુમાં કંતુદીક્ષિત
 વસી વધુ શિવ—ધૂર્જટિ દીપતા. ૨૧

૧૭ પ્રત=પતિપ્રત. ૧૮ ઉપરેથી=સ્વર્ગેથી. ૨૦ તમ-સુને=તમોગુણથી
 રહિત દશરથે. ૨૧ અજ્ઞિન=કાળા મૃગનું ચામડું. દંડ=ઉમરાના
 ઝાડની લાકડી. ગિરા=વાણી, શિવ-ધૂર્જટિ સમાનાર્થ છે. યમ
 કરનારમાં શિવનો વાસ હોય છે.

અવલૃથે શુચિ ઇન્દ્રિયસંયગી,
 સુરવિષેય કુયેગ્ય લુરાજવી
 શિર ઉંચું નહિ કયાંય નઆવતે!
 વનમુચી નમુચિરિપુના વિના. ૨૨
 રથ અઝોડ લઈ, બાહી સર્વદા
 ધનુષરી નહીં. આગળ ઇન્દ્રનાર
 રવિલાણી ઉઠી રાણ નિવારતો
 રઘિરથી ધીરથીજ અસુરના. ૨૩
 યમ, કુબેર, વરુણ સુરેશ શા
 પૂજિત ભૂત પરાક્રમી સેવવા.
 ઋતુ વસંત લઈ કુસુમો નવાં
 પદરતી સરતી અધણેજ ત્યાં. ૨૪
 ધનદની દિશને જીતવા ગાહી
 અરુણ ફેરવતો રથ આરથિ;
 હિમ મટાડી પ્રભાત રવિ કરે,
 વિમલ, આમલયાચલને તજે. ૨૫
 નવીન પલ્લવ, પુષ્પનું ખીલવું,
 પછીથી ટોકિલ, ભૂંગનું યૂંજવું;

૨૨ અવલૃથે=સોળ ઋષિઓ વડે યજ્ઞ પહેલાં કરાવાતું
 સ્નાન. વનમુચી=વન એટલે પાણી વરસાવનાર ઇન્દ્ર, નમુચિ
 નામના અસુરનો રિપુ તે ઇન્દ્ર. ૨૫ ધનદ=કુબેર. શિશિર પુરી
 થઈ વસંત આવે છે ત્યારે સૂર્ય દક્ષિણમાંથી ઉત્તરમાં જવાની
 શરૂઆત કરે છે.

કમથી એમ વસંત પ્રવેશતી	
તરુવતી ઉરવીઝડી ઉતરી.	૨૬
નીતિ અને શુભથી ઘડી ભૂપની	
સદુપયોગી શ્રીને જયમ યાચકો,	
ત્યમ વસંતથી ઘુષ્ટ સરોતણી	
કમલિની અલિ, નીરખગો ભરે.	૨૭
ઋતુતણાં ન જ કેવલ કુસુમ	
તરુ અશોકતણાં સમરદીપક,	
છળીકીને કુમળી ટીશીયો કરે	
મદવતી, હચિના થ્રુતિ જે ધરે.	૨૮
ઉપવને ઉપજતી મધુશ્રીથી	
નવીન રેખાસખી ફૂલપાંદડી.	
મધુનું દાન કર્યાથી મધુદન્તા	
કુરવકા રવહારણને રચ્યો.	૨૯
સુસુખીના સુખના મધુથી બની	
અમણુણો સુખનોની સુવાસથી;	
મધુપની મધુલાલચુ પંક્તિથી	
બકુલ બાકુલ બ્યાકુલ થયાં અતિ.	૩૦

૨૬ ઉરવી=ઉર્વી, પૃથ્વી. ૨૭ અલિ=ભમરો. નીરખગો=જળપક્ષીઓ. ૨૮ સમરદીપક=કાનઉત્તેજનાર. અશોકનાં કુમળાં પાન કાતે પહેરવામાં આવતાં. ૨૯ મધુશ્રી=વસંતલક્ષ્મી. મધુપ=ભમરા, કુરવક નાચનાં વૃક્ષ ભમરાઓના શૃંગરવાતું કારણ અને છે. ૩૦ બની=ઉપજેલી. મધુની પીચકારી મારવાથી બકુલ કુસુમિત થાય છે.

- શિશિર વિરમતાં મધુલક્ષ્મીએ
 દીપી ઉઠે કળાનાં જ્યથ કિંશુકે,
 નખતણેા ક્ષત શું પિયુ ઉપરે
 પ્રમદધારી મદાંધમતિ કરે. ૩૧
- ન અધરે ક્ષત ધારી શકે પ્રિયા,
 જઘનથી દૂર ડીધીજ મેળલા,
 નહિ અશેષ કરે, પણ ઓછું તે
 રવિ, કળાવિકળાવધી શીત્યને. ૩૨
- મલયવાયુથી પાન જરી હરે
 અલિનયેા શીખવા મથતી શું તે !
 મન હમે સહકારલતા બની
 સકલિકા, કલિકામજયીનુંયે. ૩૩
- વિરલ મુગ્ધ વધૂની કયા સમ
 પ્રથમ કોકિલથી મિત દ્રજિત,
 સુરભિયુક્ત કૂલોથી ભર્યાં વને
 દૂજન તો જનતા સહ સાંભળે. ૩૪
- ભ્રમરનો સ્વર એ મધુ ગીતડાં,
 વળી સુકોમળ કુસુમ દંત શાં;

૩૧ કિંશુક=ખાખરાનું ઝાડ. ૩૨ પહેલું અને બીજું
 અરણ્ય શીત્યનાં વિશેષણવાક્ય છે. સર્વ કિરણોથી પણ સૂર્ય
 ઠંડીનેા સમૂળગેા નાશ તો કરી શક્તો નથી, પણ કંઈક ઓછો
 કરે છે. સકલિકા=કળીઓવાળી. કલિકામજયી=કલિ+કામ+જયી.
 કલેશ અને કાષ્ટદેવને હાતનાર તપસ્વીઓ.

- કુમળી ટીશી જાડીં કરે શું તથા
 ઉપવને પવને ધૂજતી લતા. ૩૫
- પ્રવીણ મોડી લીલા પ્રગટાવે
 મધુરી વાસથી કેસરથી વધે,
 મદનમિત્ર મધુ રસયુક્ત જે
 યુવનિઓ પનિઓ મધ પીતી તે. ૩૬
- રણકતી રશના હીલી ધારતી
 સિમતથી સુંદર મુખવતી સ્ત્રી શી !
 લીપતી પદ્મ ગિલ્યે ઘરવાવડી
 જલવતાં લવતાં વિહંગોદયદી. ૩૭
- શયી ઉગ્યાથી શીકું મુખકું ધરી
 મધુથી ગાંડિત કૃશ બહુ થતી,
 પ્રિયસમાગમ સુખ ન પામતી
 પિંચુવતી યુવનિસમ યામિની. ૩૮
- હિમ મટયાયદી શુભ પ્રભાવતાં
 સુરતનો સહુ થાક સમાવતાં,
 કિરણથી મકરધ્વજ દેવનો
 રમરસાળા રમરસાળ સજ્જવતો. ૩૯

૩૬ કેસર-મધુજનાં પુષ્પ. મદનમિત્ર=કામદેવનો મિત્ર.
 રસયુક્ત=સ્વાદીય. ૩૭ જલવતાં=જળમાં રહેનાર, લવતાં=
 કિતકિલાટ કરતાં. ૩૮ કૃશ=ટુંકી; યામિની=રાત્રીઓ. હવે
 રાત્રી ટુંકી થઇ દિવસો લાંબા થાય છે. ૩૯ મકરધ્વજ=
 માછલાના ચિહ્નવાળા ધ્વજવાળો, કામદેવ. રમરસાળા=કામદેવનો
 મિત્ર. રમરસાળ કામોદ્દિપન કરનાર વસ્ત્રો.

રુચિર તેજ સમાન હુતાગ્નિનું
કનક કુંડળ શું ન વનશ્રીનું !
યુવતિઓ કુસુમો ધરતી હતી
સ્વઅલકે દલકેસર શું વળી.

૪૦

રુચિર કજ્જલણિંદુ સમાન એ
બ્રમર કુસુમપંકિત પરે પડે,
અહુ ન શોભતી એમ વનસ્થલી
ન તિલકે, તિલકે પ્રભદા સખી.

૪૧

મધુની વાસ ભરી, સિંગતકાન્નિયો,
કુંપળ શા અધરે અડી શોભતી;
કુસુમના રૂપથી નવમલિકા
શું તરુની તરુણી દમતી મન !

૪૨

અરુણથી ચઢતા અતિ અંશુકે
શ્રવણમાં સ્થળ પામી યવાંકુરે,
ફૂજતી કોસ્લિનાથી, વિલાસી હા !
સ્મરખલે અખલેશ સહુ થતા.

૪૩

૪૦ સ્વઅલકે=પોતાના માથાના વાળમાં; દલકેસર=કેસરની પાંદડી.
૪૧ તિલક=એ નામનું વૃક્ષ. તિલકે અહુ ન શોભતી એમ નહિ
શોભતીજ હતી. તિલક એટલે ચાંદલાથી સ્ત્રી શોભે તેમ. વનમુખિને
પ્રભદા સાથે સરખાવી છે. ૪૩ અંશુક=રેશમી વસ્ત્ર; સ્મરખલ=કામ-
દેવનું લક્ષર. અખલેશ=અખલાના ઇશ.

શુચિ કણે બહુ પુષ્ટ બની રહી
 ભ્રમરના સમૂહથી લગી પડી,
 તિલકમંજરી શોભી રહી ઘણી
 શું અલકે ચળકે લટ મોતીની ! ૪૪
 ધ્વજ સમી ધનુધારી મનોજના
 વળી સળી સુગચ્છાં ઋતુશ્રીના,
 ભ્રમરવૃથ પરાગ પૂંઠે પળે
 ઉપવને પવનેથી ઉડેલી તે. ૪૫
 ભજતી નૃપાન દોલ ઋતુસયો,
 પટુ છતાં પ્રિયકંઠને ભેટવા;
 કરતી ખાટની સાંકળ ઝાલતાં
 ભુજલના જલતા શી વધૂજનો. ૪૬
 તણજ માન લીયો, બસ કલેશથી,
 ગઈ યુવા ફરી આવતી તો નથી;
 શિખવતાં નકો એમજ કોકિલે
 રમરમતિ રમતી વધૂ ધારીને. ૪૭
 પછી બહુવિધ ઉત્સવ ઋતુનો
 બહુ વિલાસવતી સહ માણતો;

૪૪ સંકેત તિલકવૃક્ષની માંજરોપર ભ્રમરા છવાયાથી
 મંજરીનો કંઈક કંઈક દેખાતો ભાગ માથામાં પહેરેલી મોતીની
 સેરા જેવો લાગે છે. ૪૫ મનોજ=મનમાંથી જન્મતો, કામદેવ.
 પુષ્પની પરાગને કામદેવની ધ્વજ ધારી છે. ૪૬ જલતા=જળનો
 ભાવ, દ્વાયને દીવા કરતી હતી એવો ભાવ છે. ૪૭ રમરમતિ=રમર
 એટલે કામદેવની ભાવના.

મધુરિપુ, મધુ મન્મથના સમી
 પ્રીતિ કરે મૃગયા પર ભૂપ તો. ૪૮
 શિષ્ય મળે ચક્ષુ લક્ષ્યજ પાડવે,
 ચલિતને ભય, કંપ જણાય છે;
 શ્રમજયે વપુ તે હલકું કરે
 સચિવને વચને વન જાય તે. ૪૯
 વન જવા વનવેશ રૂઠો ધરી
 વિપુલ કંઠ વિંપ ધનુ ભેરવી;
 હયખરાથી ઉડેલી રજા વડે
 નૃસવિતા સવિતા પણ આવરે. ૫૦
 વનની માળવડે ગ્રહી કેશને,
 તરુપલાશ સમું ધરી વર્મને;
 હયગતિથકી કુંડળા ઝૂલતે
 મૃગવને મૃગરાજ સમો દીપે. ૫૧
 ધરી શરોર કુંળી વનવેલમાં
 ભ્રમરમાં નયનાં મૂકીને રૂડાં,
 પથમહી વનદેવી વિલોકતાં
 સુનયનો નયના પ્રીતિપાત્રનાં. ૫૨
 ભષક લેઈ ગયા જહીં વાઘરી,
 નહિ દવાગ્નિ, ન ચોર જહીં વળી,

૪૮ મધુરિપુ=મધુદૈત્યના શત્રુ વિષ્ણુ; મધુ=ઋતુરાજ
 વસંત. મન્મથ=કામદેવ, ૫૦ નૃસવિતા=નરોમાં સવિતા—
 સૂર્યજેવો, દશરથ. ૫૨ નય=ન્યાયનીતિ. તેનો પ્રીતિપાત્ર દશરથ.

તુરગ ચોગ્ય સમી. જલભૂમિ જ્યાં,
 વન ગયે! મૃગ, રોઝ, ખગે ભયાં. ૫૩
 પદ્મીથી બાહરવે સુરચાપ શું
 કનક શી પીળી વીજની દોરીનું,
 ધનુ સુસજ્જ અર્જુન વિણબાધિ એ
 નરવરે કરી રોપ સિંહો પરે. ૫૪

વસંતતિલકા.

આલે અગાડી જહીં ગર્વથી કાગિયાર,
 ને જ્યાં ઘડી ઘડી કરી સ્તનપાન બાળ;
 ખોટી કરે હરિણીને, કુશ ચાતતું જે,
 તેવું મૃગોનું જૂથ તેની અગાડી આવે. ૫૫
 પૂઠે પટેલ નૃપ વેગી હુયે ચઢેલ
 ભાથેથી લે, શર જહીં વીખરાઈ જૂથ;
 કાળું કરે વનજ વ્યાકુળ આર્દ્ર આંખે,
 વાયે ઉડયાં કમળપત્ર સમૂહ પેઠે. ૫૬
 જોઈ ઉભી મૃગલી દેહ ધરીય વચ્ચે
 ડીધેલ લક્ષ્ય મૃગની, હરિ શા બક્ષીએ;

૫૩ ભવક=ભસનાર, કુતરા. રાજના જતા પહેલાં શિકારીઓ
 વનને નિર્ભય કરી શિકારની ગોઠવણ કરી રાખે છે. ૫૪ આદિ.
 વ્યાધિ અને ઉપાધિ એ ત્રણ વ્યથાઓ વર્ણવી છે. આદિ એ
 માનસિક વ્યથા છે. ૫૫ કાગિયાર=નરમૃગ; આકુલ વ્યાકુલ થએલી
 કાળી કીકડીઓથી આખું વન જાણે કાળું ન થયું હોય! ૫૬
 હરિ=કનક.

કાગીપણેથી બનીને દીલમાં ક્યાળ,
 ખેંચેલું કણ્ઠસુધીં તોય નિવાયું આણ. ૫૭
 ત્રાસે કરી બહુજ અંચલ નેત્રથી જે
 સંભારી દે પ્રિય વધૂનાણી નેત્રચેષ્ટા,
 તેવાં બીજાં મગપરે શર છોડતાની
 કણ્ઠાંત ખેંચી વછુટે દૃઢ તોય મૂડી. ૫૮
 ઊઠેલ શીત સરના કચરામહીથી
 જલતા વગાડજીવને પકડશેજ પંથ,
 જે દીર્ઘ આર્દ્ર પગલાંથી તો જળાંતો,
 ને મોથ વાસકનદીથી જે છવાયો. ૫૯
 કાયા નમાવી હયથી જરી વિંધતાની
 સામા ધસેજ હણવા કરી યાગ ઉંચી
 એના શરોથી નિજને સહસા વિંધાતા
 જાણે નહિ સુવર તે તરુ સાથ ચોંટયા. ૬૦
 સામા ધસ્યા વનમહિષતણા કપાળે
 ખેંચી બળે મહીપ એ શર એક મારે,
 વીંધી વધુ ન ખરડી પુંખને રુધિરે
 તેને હણી પ્રથમ પાડી, પછી પડે તે. ૬૧
 ગેંડાતણાં શિર લઘુ લણ્ઠી શીંગડાંએ
 ભૂપે કર્યાં બહુજ મૂડી સુતીફળખાણો,

૫૮ મોથ નામનું વાસ હુક્કરને બહુ લાવે છે. ૬૨
 લઘુ=હલકાઃ ગર્વબંજનન=ગર્વતોડનાર; શંગો=શીંગડાં. હંચાં શીંગડાં
 ન સહેતો, કિંતુ નિંદગીય ન સહેતો એમ નહિ.

તે ગર્વભાજન મહીપ નહિ સહિયો

શૂંગો ઉચાં અસ્તિભાં, નહિ જિંદગી તો, ૬૨
વાએ ઉડયા સરજના તરુઆજ જેવા

શુદ્રાચી કૃદી ધક્કના બહુ વાયને હા !

અજપાચી હરન લયુચી શ્રાપુત્રા કરે છે

શુખા ભરી શરવડે શરપાત્ર શા એ. ૬૩

શાહિની,

કુંજે સૂતા સિંહને જ્ઞાન દે છે

જ્યાટકારે ઘોર ઘોષ કરીને,

કુંટયો મૃગે વીચીની રાજશાહ

તેજ્યે એ તેથી અસૂયા કરીજ ૬૪

પ્રહર્ષિણી,

કાકૃત્સ્થે ગજકુલના મહાન વૈરી

ને મોતી દુટિલ નખે ધરંત મારી,

પોતાને રણમહી સેવતા ગજેનું

દેવું તો શરવકી શું વળાયું માન્યું ! ૬૫

૬૩ શરજતરુ=પરગવાનું ઝાડ; શરપાત્ર=આથો. વાઘનાં મોં
ખાણુથી ભરી કાઢતો. ૬૪ અસૂયા=વૈરસ્પી અદેખાઈ; મૃગે=
પશુઓમાં. ૬૫ લાચીઓનાં ગડસ્થળ ચીરતાં સિંહના નખમાં
મોતી ભરાઈ રહે છે. મોતી પાકવાનાં નીચેનાં આદર્ય સ્થાન
પ્રસિદ્ધ છે. (૧) ઉત્તમ લાચી, (૨) મેઘજળ, (૩) જંગલી કુશ્મર,
(૪) શંખના, (૫) માછલીઓ, (૬) ફણાવાળા સર્પ, (૭)
કાકુમાળી, અને (૮) વાંસ.

અૌપચ્છંદસિક.

અમરી ફરતો ચલાવી વાજી

કદી ખેંચી લલ ગાણુ કાન સુધી,

નૃપની જ્યમ તેમનીય સદ્ય

નૃપ ઘોળી અમરીથી શાંત થાય. ૬૬

માલિની.

લલિત ધરી કલાપો જે કલાપી ઉડંતા

હયની સમીપ તોયે એમનં તાકતો ના,

સ્મરણુજ થતું એને ચિત્રમાળે ગૂંથેલા

રતિમહી વીજરાયા કેશનું ત્યાં પ્રિયાના. ૬૭

રથોદ્ધતા.

ભૂપના મુખપરે પરિશ્રમે

સ્વેદનાં બહુ ઠરેલ ગિન્દુને,

ચૂમતો પવન હિમવંત તે

ખીલવે કમળપત્રનેજ જે. ૬૮

સુમંગલી.

વિસરી સહુ નિજ ખીનાંજ કાર્યને,

સચિવો પરે ધરી ધુરા ધરાધિપે;

પ્રતિદિન સેવી ખૂશ થ્યા નૃપાળને

મૃગયા મૂકે ન શું વિદગ્ધકામિની. ૬૯

૬૬ વાજી=અશ્વ. અમરી ગાયત્રી અમરીઓ લઈ લે છે, નૃપોનાં
છત્રચામરાદિ લઈ લે છે તેમ. ૬૯ વિદગ્ધકામિની=ચતુર
વિલાસવતી સ્ત્રી.

પુષ્પિતાગ્રા.

લલિત કુસુમથી રચેલી મેજે

ગળતી મહોષધિના પ્રતીપ જ્યાંહે,

તહીં નરપતિ યામિની વિતાડે

પરિજનવિણુ કહીંક એકલો તે.

૭૦

સ્વર સૂણી શુભ વાદના સરીખો

નૃપતિ કરી-જૂથ-કર્ણ-તાલ કેરો,

મધુગીત વિહંગોતણાં, સવારે

ઊડી રમતો ગીતડે શું જાંઘિને એ !

૭૧

ઔપચંદ્રસિકં.

પછી તે પથ રુરનો બ્રહ્મીને

વનમાં સેવકથી જુદો પડીને,

અમથી પ્રીણુ ઓકતા હયેથી

તમસા પહોંચી ગયો તપસ્વીસેવી.

૭૨

સ્વાગતા.

કુંભપૂરણુ સમા બહુ મોટા

શખ્દ નીરમકી થાય નદીના.

બૂપ ગર્જન ગળેનું ગણી તે

શખ્દવેધી શર એક વછોડે.

૭૩

૭૧ કરીજૂથ કર્ણતાલ=હાથીઓના જૂથ તાલ દેતા હોય તેમ
કાન હાલાવે છે; ૭૨ રુર=મુગતી એક ખત. તપસ્વીઓથી
સેવાતી તમસા નદીએ પહોંચ્યો. આવા પવિત્ર સ્થળે રાજ્યએ
શિકાર ન ખેલવો જોઈએ.

વૈતાલીય.

નૃપને પ્રતિષિદ્ધ તોય જે
કરતો સર્ગ ઉથાપીનેજ તે,
વિપથે પણ પાય સૂકતા
બની સુનોય રજેથી આંધળા. ૭૪

મત્તમચર.

‘ હા પિતા ’ એવું રડવું સૂણી સુઝાઈ
તેનું છાનું કારણ વેત્રોમહી શોધી,
બાણે વિધ્યો નેઈ સુનિયુત્ર ઘડાશું
રાજા પોતે બાણથી હૃદયે શું વિંધાયો. ૭૫
વસંતતિલકા.

અશ્વેથી ઉતરી વિશુદ્ધ કુલેજ જન્મ્યા
ભૂપે પૂછ્યું કુલ, ઘડાનીપરે પડેલા,
તેણે કહ્યું “ દ્રિજ ન, કિન્તુ તપસ્વીપુત્ર ”
ભાંગ્યા તૂટ્યા વચનથી નૃપનેજ એમ. ૭૬
તેના કહ્યાથી શર જેથી લીધા વિના, એ
મામાપ આંધ સમીપે લઈ નય તેને,
તે બેઠને સ્થિતિ થઈ સુત એકની તે,
ને ભૂલ નિજથી થએલ નિવેદી નૃપે. ૭૭
તે હંપતી બહુ રડી શિશુઘાતી પાસે
ઉંડા ખુંચેલ શરને ઉરથી કઢાવે,

૭૪ વિપથે=આડે રસ્તે. રજે=તણ ગુણુમાંનો બીજો ગુણુ.
૭૫ વેત્રો=નેતરના છોડ. ઘડાશું=ઘડા સાથેનો. ભૂત્યો=સેવકો

- તેના પત્ની હવે જતાં વૃધ શાપ દે છે
 અશ્વરૂપી જાળ કરે લઈ ભૂપતિને. ૭૮
- “ પાશીશ તું મરણ મુતતણાજ શોકે
 ઉઠેલી વચે મુજ સહુ, ” કહ્યું એમ જ્યારે,
 પાંચે દગાઉ હસતાં વિષધારી જેવા
 તેને કહે પ્રથમથી અપરાધી રાજા. ૭૯
- મીઠી ન મુત્રમુખપદની કાંતિ એં તે,
 આ શાપ છે તમ કૃપાથી ભર્યો અને તે,
 ખેડેલ બાળી ઘરતી પણ કાળકપૂર્ણ—
 અગ્નિ રસાય કરતો ખીજ ઉગવાજ. ૮૦
- “ આવો હું નિર્દય છું વધ્ય તમેથી મુનિ !
 શું હું કરું ? ” નરપતિ પૂછતોજ ત્યાંહી;
 માણે મુનિવર ચિત્તા નૃપતિની પાસે
 પત્ની સહિત મૃત પુત્રકને જવાને. ૮૧
- સૂત્રોકને તરત ભૂપ મુનિની આણ
 પૂરી કરાવી વળતો ભયથી ભરેલ,
 દારી ઉઠે મરણ-કારણ-શાપ ચિત્તે
 દારે શું ઉઠ્યિ ઉરે વડવાગ્નિને રે ! ૮૨

૭૮ વૃધ=વૃદ્ધ તપસ્વી. ૮૨ વડવાગ્નિ નામનો અગ્નિ સમુદ્રમાં
 પડી તેને મદદ આપે છે.

દશમો-સર્ગ.

— શ્રી રામાવતાર —

અનુબંધ

- પાકારિ સમ તેજસ્વી, સચ્ચદ્ર પૃથ્વીપાળનાં
વર્ષો વીતી ગયાં કંઈક, ઓછાં દશ હજારથો. ૧
- પિતૃની ઋણસુકિતનું ન પાસ્યો તોય સાધન,
સુતનામરૂપી જ્યોતિ શોકતિમિર ટાળતું. ૨
- હેતુસાધ્ય પ્રજા વિના ચિર કાળ રહ્યો નૃપ,
મથ્યા પૂર્વે પયોદિ શો. ન રત્નો પ્રગટાવતો. ૩
- હોઈને સૌ વિજીતાત્મા ઋણ્યશૃંગાદિ યાગિકે,
આરંભાવીજ પુત્રેષ્ટિ પુત્રકામી નૃપાળને, ૪

૧ પાકારિ=પાક નામના દૈત્યનો અરિ, ઇન્દ્ર. પાકનો બીજો અર્થ અજ્ઞાન થાય છે. ૪ પુત્રેષ્ટિ=પુત્રોત્પત્તિ માટે કરવામાં આવતો યજ્ઞ. ઋણ્યશૃંગાદિ=ઋણ્યશૃંગ, સુવર, વામદેવ, જાયાસિ, કાશ્યપ અને પુરોહિત વસિષ્ઠ. ઋણ્યશૃંગ મૃગલીને પેટે કપાળમાં શીંગડા સાથે જનમ્યા હતા. તે દશરથની પાશ્વપુત્રી શાન્તા સાથે પરણ્યા હતા.

ખીડેલા રાવણે દેવો હરિની પાસ તે સમે

ગયા તાપે તપ્યા પાથે છાયાવૃક્ષ લગ્ને જ્યમ. ૫

સમુદ્ર ખેંચનાં દેવો જગ્યા'તા આદિ પુરુષ,

અનિલજ ખરે ખેલું ભાવિ સિદ્ધિનું ચિહ્ન છે. ૬

દેવાળે નિરજ્યા વિષય વિરાજ્યા શેષ ઉપરે,

કળાએના સણિતેજે ગળકળતી કાય જેહની, ૭

પદ્મે ખેડેલ પદ્માના ખોળે રોજેલ પાયને,

મેખલા હુકૂલે ઢાંકી ચાંપતી કુમળા કરે. ૮

ખીડેલા પદ્મ શાં નેત્રો, હુકૂલ બાલ સૂર્ય શું,

શદ્દના દિવસો જેવા, જેવાતા રહેજ યોગીથી. ૯

શ્રીવત્સ રંગતો તેજે લીલાદર્પણ લક્ષ્મીનું,

નિધના સાર શો છે તે, કૌસ્તુભ દીર્ઘ છાતીએ. ૧૦

દિવ્ય આભૂષણોવાળા શાખા સમાન બાહુથી,

નિધિ સદ્યે ખીણું જાણે નીકળ્યું પરિજ્ઞતક ! ૧૧

દૈત્યસ્ત્રીના કપાલોનો મહરાગ નિવારતાં,

સજીવ આયુધો જેની જશગાથા રહ્યાં ભણી. ૧૨

૮ મેખલાના કંઠણ સ્પર્શથી પગને થતી ઇચ્છા નિવારવા તે ઉપર હુકૂલ ઢાંક્યું હતું. ૧૦ શ્રીવત્સ=વિષ્ણુની છાતી-માંનું ચિહ્ન. લીલાદર્પણ=શૃંગાર સજ્જાનું ચાટણું. ૧૩ ગરુડની મા વિનતાને તેની અપર મા કદુ દાસી જેમ રાખતી હતી. તેને દાસીપણમાંથી છોડાવવા કદુને જોઇતું અમૃત સ્વર્ગમાંથી લાવી આપવાનું ગરુડે માથે લીધું. અમૃત લઇને પાછા વળતાં તેને ઈન્દ્ર સાથે ભારે લડાઇ થઈ. તે વખતે ઈન્દ્રે વજ્રથી તેને મખત થાયલ કર્યો. તે વજ્રના ધા ગરુડના શરીરપર હતા.

વિરોધ શેષનો ત્યાગી, શોભતો વજ્રધાનથી,
 વિનીત, અંજલિશુક્ર, ગરુડ સેવકો જડી. ૧૩
 યોગનિદ્રા શમે, શુદ્ધ, પવિત્ર દષ્ટિથી કરે,
 “સૂર્યઉઠ્યા સુખે ?” કે’તા ભૂગ્વાદિઋષિર્ષે દૃષ્ટા. ૧૪
 પછી સુરો, અસુરોના સંહારીના પગે પડી,
 અગમ્ય અવધાનિથી સ્તુત્યને સ્તવતા તડી. ૧૫
 ખેડાં સર્જા, પછી પાળો, વિશ્વ સંહારતા વળી,
 ત્રણે સ્થિતિવિધે સ્થિર, નસોળે આપને પ્રભુ ! ૧૬
 એકરસ છતાં દિવ્ય પાણી ભિન્ન રસો ધરે,
 દેશે દેશે, તથા ગુણે અવિદારી તરો રહો. ૧૭
 માપો ભોડ, મપાઓ ના, માગો ના, માગ્યું આપતા,
 જીતાઓ ના, છતાં છૂટો, અદ્યેષ્ટ, હેતુ દષ્ટના. ૧૮
 હૃદે રહ્યા છતાં દૂર, નિષ્કામ, તપસી અને
 દયાળુ, નિત્યસતોષી; અવિકારી, અનાદિ છો. ૧૯
 સર્વજ્ઞ હોઈ અજ્ઞાત, સર્વથેનિ અથેનિજ્ઞ;

સૌના સ્વામી છતાં છૂટા, એક આપ સહુ રૂપે. ૨૦
 સ્તવાતા સમ સામોથી, સત્ત નિધિ જળે સૂતા,

સત્ત જથેતિસુખે ભાસો આધાર સત્ત કોકના. ૨૧

વિનીત=નમ્ર. ૧૪ ભૂગ્વાદિ=ભગુ, પુલસ્ત્ય, પુલહ, કૃતુ,
 અગ્નિરસ, મરીચ, દક્ષ, અત્રિ, જાતે વસિષ્ઠ આ આદિ
 બ્રહ્માના માનસપુત્ર. ૨૧ રથન્તર, ગુહ્યસામ. વામદેવ્ય,
 વૈરુપ, પાદમાન, વૈરાટ અને ચાન્દ્રમસા આ સાત સામ છે.
 દ્વીરોદ્ધ. ઇવણ્ણોદ્ધ, દધ્યોદ્ધ, ધૃતોદ્ધ, સ્વાતોદ્ધ, સુરોદ્ધ, તથા
 ઇન્દ્રોદ્ધ આ સાત સમુદ્ર વાયુપુરાણમાં વર્ણવેલા છે.

આરે વર્ણોત્પન્નં જ્ઞાન, આરે શુભોય કાળના,
 આરે વર્ણુતણા લોકો, આપથી સૌ અનુકુંભ ! ૨૨
 અભ્યાસે ચિત્ત રોડીને હૃતપદ્મવાસી આપનાં,
 ન્યોતિ સ્વરૂપ શોધે છે, યોગીઓ સુક્ષ્મકારણે. ૨૩
 અજન્મના થે હશે જન્મના વિષ્ટા વિના હજો રિપુ,
 હાંધે છે. જાગના તેમજ કો જાણે આપને ખરે ? ૨૪
 શબ્દાદે વિષયો લેવા, તપ તીવ્ર તપો તપો,
 પ્રજ્ઞ પાળે, છતાં કટા, સર્વ વાતે સમર્થ છે. ૨૫
 વિદ્યા હોવા છતાં શાસ્ત્ર, પંથો સિદ્ધિતણા સહુ
 સમાપ્ત આપમાં, જેમ ગંધાનાં નીર આખરે. ૨૬
 આપમાં પાવના ચિત્ત. આપને કમ્પ આપના,
 ને વિચિત્ર જનકેરી સુક્ષ્મનો માર્ગ આપ છે. ૨૭
 પ્રત્યક્ષ પંચબૃહત્માં સહિમા પ્રમખ્ય ના,
 વેદો. ને અનુમાનોથી સિદ્ધ, આપની શી કથા ? ૨૮
 કેવળ સમરણે આપ પવિત્ર જનન કરે,
 આપમાં બીજી વૃત્તિઓ કળાદાયી બનેજ તો. ૨૯
 અનુતિથી ન પુરા થાતા અગમ્ય આપના શુભો,
 નિશ્ચિના રતનની પેઠે, ને તેજ તરણિયું શુ ! ૩૦

કાલી, ક્રાલી, વૃક્ષા, લોહિતા, મનોજવા, સ્ફુર્તિગિની અને વિશ્વ-
 રૂપા આ સાત અગ્નિની ન્યોતિ છે. શૂદ્ર, બ્રુવર્ણોક, સ્વર, મહ,
 જન, તપ અને સસ્યોક આ સાત શોક છે. ૨૩ હૃતપદ્મવાસી=હૃદ-
 યકમગમાં રહેલા. ૨૮ પ્રયત્ન=ઈન્દ્રિયોને ગમ્ય. ૨૯ બીજી વૃત્તિઓ=
 દર્શન સાંખ્યાદિ વગેરે. ૩૦ તરણિયું=સુખ.

પ્રાપ્તવ્ય પ્રાપ્ત ના ક્રીધું આપે એવું કશું નથી
 જન્મ, ને કર્મનો હેતુ લોકકલ્યાણ એક છે. ૩૧
 આપનો મહિમા ગાઇ વાણી ગંધ ગ્રંથ જતી.
 યાકથી કે અશક્તિથી; ગુણો પુરા થતાં નહિ. ૩૨
 ક્રીધા પ્રસન્ન એ રીતે દેવોએ વિષ્ણુને તહીં,
 સત્ય કે'લું'તું દેવોનું, ન સ્તુતિ પરમાત્મની. ૩૩
 પ્રીતિથી પૂછતા પ્રશ્નો શ્રેમના તેમને સુરો,
 વિના પ્રલય દૈત્યાબ્ધિ ઉલ્લાસે તે ક્રોડે ભય. ૩૪
 પછી કાંઠે અડયા ગિરિ—ગગનરે ગાજતા સ્વરે,
 વદ્યા વિષ્ણુ, તિરસ્કારી શોષને ઉદ્ધતિણા. ૩૫
 તે પુરાણ કવિકેરી વર્ણુસ્થાને વદાયહી,
 થઈ સંસ્કારથી સુક્ત કૃતકૃત્ય અરણ્યની. ૩૬
 વિષ્ણુના વદને ઊઠી, હંતકાંતિથી શોભતી,
 પાયેથી નીકળી બાહી ગંગા જાણે ઉંચી ઉઠી ! ૩૭
 જાણું છું હું હયાં દૈત્યે તમારાં ગળ કીર્તિને,

૩૪ દૈત્યાબ્ધિ=દૈત્યરૂપી સાગર. પ્રલય વિના પણ સાગર
 માઝા મૂકે છે, તે ભય તેમણે કહ્યો. ૩૬ વર્ણુસ્થાન=કંઠ, તાલુ-
 વગેરે પાંચ સ્થાન. ૩૭ શંકરના સંગીતથી પ્રસન્ન થયલા
 પુરુષોત્તમના શરીરમાંથી પ્રથમ ગંગાના પ્રાદુર્ભાવ થયેલો,
 તેણે એકગ્રીવના રૂપથી મોહ પામ્યાં. આથી લક્ષ્મી રોપે
 હારાતાં તેનાથી અથવા ગંગા વિષ્ણુના હાથ પગમાં છુપાઈ ગયાં.
 પછી દેવોએ વિષ્ણુ અને લક્ષ્મીના અતિશય ક્રૂરાવાદના કયાં ત્યારે
 વિષ્ણુએ ગંગાને પોતાના પગના નખમાંથી બહાર કાઢી. ત્યારથી
 ને વિષ્ણુવદી પણ કહેવાય છે.

- શરીરીનો તમોશુણ્ય યથા સત્ત્વરજ્ઞેશુણ્ય. ૩૮
 વળી જાણું ત્રણે લોકો પામે સંતાપ દૈત્યથી,
 પ્રમાદે ઉપજ્યા પાપે સાધુચિત્ત યથા તપે. ૩૯
 આપણા એક આ કાર્યે મંદ્રે યાચવું ના ઘટે,
 અગ્નિનો ખુશીથી વાયુ સારથ જનતો ખરે ! ૪૦
 સ્વખર્જી નહિ કાપેલું દશમું શિર રાક્ષસે,
 રે'વા દીધું કપાવાને મારા ચક્રની ધારથી. ૪૧
 બ્રહ્માના વરને લીધે દુરાત્માનું ચઢી જવું,
 સહું છે મેં હજુસુધી, ચંદન જ્યમ સર્પનું. ૪૨
 તપે રીઝાવી બ્રહ્માને માગેલું તેહ રાક્ષસે,
 “ અદ્ય દેવે મરાઉં ના, ” મર્ત્યોને કાંઈ ના ગણી. ૪૩
 તો હું દાશરથિ થને કરીશ તીક્ષ્ણ બાણથી,
 કાપી શિરો, સરોજો શાં રણભૂમિતણી પૂજા. ૪૪

૩૮ શરીરી=પ્રાણીઓ. ૩૯ પ્રમાદ=ગદગત. તપે=દુઃખી થાય. ૪૧ પૂર્વે ગોકર્ણમાં રાવણે દસહજાર વર્ષ સુધી ઉચ્ચ તપ કરેલું, અને દર હજાર વર્ષે પોતાનું માથું બ્રહ્માને અર્પણ કરેલું. દમમા હજારે તેણે દસમું માથું કાપવા માંડ્યું ત્યારે બ્રહ્માએ પ્રસન્ન થઈ તેને વર માગવા કહ્યું. રાવણે દેવો વગેરેનો મરાઉં ના એવો વર માગ્યો. વધારામાં બ્રહ્માએ તેનાં નવ માથાં પાછાં આપ્યાં. અને મનગમતું ગમે તે રૂપ ધવરાની શક્તિ આપી. (જુઓ રામાયણ ઉત્તરકાંડ અધ્યાય દસમો.) ૪૩ શ્રીમદ્ભાગવતમાં નીચે પ્રમાણે આક દેવની ગણતરી કરેલી છે. વિષ્ણુ, પિતૃ, અસુર, ગંધર્વ, યક્ષરાક્ષસ, ભૂતપ્રેતપિશાચ, સિદ્ધચારણ વિદ્યાધર અને કિન્નર. મર્ત્ય=મનુષ્ય.

વિધિથી યાજ્ઞિકે દીધો પામશો ભાગ દેવતા !

માયાવી અસુરોનાથી અજોટથો શત્રુ દેરથી. ૪૫

વિમાને ફરતા દેવો ! પુણ્યાત્મા વ્યોમમાર્ગમાં,
મેથે તત્પર છુપાવા પુણ્યકલાયને તજો. ૪૬

શાપ હેઠવાથી પૌલસ્ત્યે જોગ્યા કેશ બળે નહિ,
વેણી તે સ્વર્ગજાંદીની છોડાવી શકશો તમે. ૪૭

રાવણરૂપી દુકાળે સુકાયા દેવઅન્નને,
વાણીરૂપી અમી વધી દુષ્ણમેદ અહોપ રવા. ૪૮

સુરકાર્યમહી લાગ્યા વિષણુને અંશથી અંગે,
અનુસર્યાજ મન્દ્રાદિ વૃક્ષો પુષ્પ શું ત શુભે ! ૪૯

પછી પૃથ્વીપતિની જ્યાં પુત્રેષ્ટિ પૂર્ણ થાય ત્યાં,
પુરુષ અગ્નિથી ઉઠ્યો અકિન પ્રાપ્તિએ કરી. ૫૦

પાયસાન્નતાણું હૈમ—પાત્ર ધારી જીલ્લેવડે,
પ્રવેશ વિષણુને થાતાં તેનાથી ઉચ્ચકાનું ના. ૫૧

પ્રાન્નપત્યે દીધેલું તે નરેશે અન્નને ગ્રહી,
નિધિનાર સમી સુધા ગ્રહીતી જંગ વાસવે. ૫૨

૪૭ દેવતા ઉપર સ્વારી કરી જતાં અકપાર રાવણુ
દૈવાસપર સ્વબ્રાતા કુભેરના પુત્ર નલકુબેરની પ્રિયા રંભાને
સતાવેલી. તેથી તેને નલકુબેરે શાપ દીધો હતો, કે જો તું હવે
પછી કોઇ પણ સ્ત્રીની મરજી નિના ગત્રાત્કાર કરીશ તો તારા
માથાના સાત કંકડા થઇ જશે. (ઉત્તરકાંડ અધ્યાય ૩૧ મો
બુઝો.) પૌલસ્ત્ય=પૃથસ્ત્યનો. પુત્ર. રાવણુ. ૪૮ અનુસર્યા=
સુગ્રીવાદિરૂપે વાનરયોગિમાં જન્મ્યા. ૫૧ પાયસાન્ન=દૂધપાક.
હૈમપાત્ર=સુવર્ણનું વાસણુ. ૫૨ સુધા=અમૃત. વાસવ=ઇન્દ્ર. સમુદ્ર-
મંથનમાંથી છેલ્લું અમૃત તોડળ્યું હતું.

આથી તે ભૂપના ગુણો અસામાન્ય જણાય છે.

તેથી તેમાં ચહે લેવા જન્મ ત્રિલોકના પ્રભુ. ૫૩

વિષ્ણુતેજ ચરુ નામે વહેંચ્યું જે પત્નીમાં નૃપે,

દિનસ્વામી વહેંચે શું સ્વતેજ વ્યોમપૃથ્વીમાં. ૫૪

કૌસલ્યા દત્તી રાણીતી, કેકેયી પ્રિય ભૂપને,

તેથી માન્યું, સુમિત્રાને નૃપે કે. બેઉ આપજો. ૫૫

સર્વજ્ઞ સૂપ સ્વામીની ચિત્તજ બેઉ પત્નીએ,

ચરુનો ગાડધો ભાગ સુમિત્રાને દીધો પ્રીતે. ૫૬

પ્રીતિવાળી'તી સુમિત્રા સપત્ની બેઉ ઉપરે,

ભમરી હોય છે હસ્તીગદધારા પરે જ્યમ. ૫૭

દેવાંશી ગર્ભને ધારે રાણીઓ લોકકારણે.

અમૃત નામનાં કિર્ણો ધારે શું ગર્ભ વારિનો. ૫૮

એક સાથે ધરી ગર્ભ કંઈક શ્રીકૃષ્ણ તે દીસે;

માંહી ક્ષણે થવા લાગ્યે, ધાન્યની સંપત્તિ સમી. ૫૯

શંખ, ચક્ર, ગદા, ખર્ગ, શાર્ગ્ગ ધારેલ વામણ

પુરુષો રક્ષતા દેજે, પોતાને સ્વપ્નમાં સહી. ૬૦

પ્રસારી શંખ આકાશે શોભતી હેમકાંતિથી,

મેઘોને જેંચતો વેગે તેમને તાક્ષ્ય લે જતો. ૬૧

૫૪ દિનસ્વામી=સૂર્ય. ૬૦ પાંચજન્ય નામનો શંખ,
સુદર્શન નામનું ચક્ર, કૌમુદિની નામની ગદા, નંદક નામનું
ખટ્વગ અને શીંગડાનું બનાવેલું ધનુષ્ય આ વિષ્ણુ ભગવાનનાં
શસ્ત્રોનાં નામ છે. ૬૧ તાક્ષ્ય=ગરુડ.

ચિહ્ન કૌસ્તુભનુધારી સ્તન વચ્ચે રહેલ તે.

પદ્મનો વીંઝણો હસ્તે લેઈ શ્રી સેવતી હતી. ૬૨

અને સ્નાન કરી દિવ્ય ગંગામાં સ્નાત મુનિઓ,

રહસ્ય વેદનું ગાતા પોતાને પૂજતા વળી. ૬૩

તેવાં સ્વપ્નો સૂણી રાજા રાણીથી રાજા થઈ બહુ,

જગદ્ગુરુનું પિતૃત્વ પામી શ્રેષ્ઠ ગણે સ્વને. ૬૪

એકરૂપ છતાં વિપુલ રાણીકૃપે અતુર્નિધિ.

વસ્ત્રા વિભાગી આત્માને અંદ્રગિંઝ જળે જ્યમ. ૬૫

ભૂપતિની મહારાણી પ્રમુતિ સમયે પછી,

પામી પુત્ર તમોહારી, રાત્રે જ્યોતિ શું ઔપધિ ! ૬૬

રમણીય શરીરેયા પ્રેરાઈ એક ગુરુએ.

ક્ષેમકારી જગે તેનું રામ નામ પડાવીયું. ૬૭

રઘુકુળપ્રદીપે એ અદ્વિતીય રૂપે કરી.

શય્યાગૃહે રહ્યા દીપે ઝાંખા પાડી દીધા દીસે. ૬૮

શય્યામાં રામ આવ્યાથી, માતા કૃશોદરી દીપે,

ગંગા શરદમાં સૂકા કાંઠે અઝઝજલિથી શું ! ૬૯

૬૩ શતપથ બ્રાહ્મણમાં કસ્યપ, અત્રિ, ભરદ્વાજ, વિશ્વામિત્ર, ગૌતમ, જમદગ્નિ, અને વસિષ્ઠ એ સાત બ્રહ્મર્ષિઓ જણાવ્યા છે. ૬૬

તમોહારી=અંધકારનો નાશ કરનાર. તૃણજ્યોતિ નામની લતા રાત્રે પ્રકાશ ફેંકે છે, એવી પ્રસિદ્ધિ છે. ૬૭ ગુરુ=વડીલ, પિતા. ૬૯

અઝઝજલિ=અંજલિમાં આપવાનાં કમળ. આ ઉપમાથી પવિત્રતા તથા સ્વચ્છતા દર્શાવી છે.

દ્રેષ્ટેથીથી થયો પુત્ર નામે ભરત સર્શીલ,
 શોભાવે માતને પોતે વિવેક જેમ લક્ષ્મીને. ૭૦
 લક્ષ્મણ શત્રુધન જોડે સમિત્રાથી થયા સુતો,
 જેમ સારી શીળી વિદ્યા આપે વિજ્ઞાનવિતથ. ૭૧
 નિર્વિદ્ય દુનિયા સર્વે થે શુભો પ્રગટાવીને,
 વિષ્ણુ પોતે મુક્તિ લાતાં સર્ગ શું તેની પાછળો! ૭૨
 ત્રાસ્યા દેવેથી દેવો જ્યાં, તે દિશાઓ રત્ને લીણ,
 ચાર રૂપે હરિ જન્મ્યે વાયુથી શ્વાસ લેતો શું! ૭૩
 નિર્ધૂમ થઈને અગ્નિ પ્રકાશીને પ્રભાકર,
 પીડયા રાવણે ખેડે દુઃખસુકત થયા દીસે. ૭૪
 દશાનન કિરીટોથી તત્ક્ષણ રાક્ષસશ્રીનાં,
 મહીપરે મણિરુપે પડયાંજ અશ્રુભિન્દુઓ. ૭૫
 સપુત્ર નૃપના પુત્ર—જન્મે સુયોગ વાઘનો,
 આજંભ તો કર્યો ખેડેલો દેવદુન્દુભિએ નલે ૭૬
 સંતાનકેતણી વૃષ્ટિ ભૂપના ભુવને થઈ,
 સુમંગલ વિધિકેરી એજ ખેડેલી ક્રિયા બની. ૭૭
 પામી સંસ્કાર કુમારો પીતા ધાત્રીતણું દ્વંધ,
 ખેડેલાં જન્મ્યા પિતાકેરા હૃદય સાથે વધી રહ્યા. ૭૮

૭૩ દેવો=દિગ્પાલ દેવતાઓ. પૂર્વનો સુધન્વાન, દક્ષિણનો
 શંખપાદ, પશ્ચિમનો ક્રેતુપાદ, અને ઉત્તર દિશાનો દિરણ્વરોમણ. ૭૪
 નિર્ધૂમ=ચુમાડા પિતાનો. પ્રભાકર=સૂર્ય. ૭૫ દશાનન=રાવણ.
 ૭૮ ગાર પ્રકારના સંસ્કાર વર્ણવ્યા છે. ગર્ભાધાન, પુંસવન,

સ્વભાવે નમ્ર તેઓનો વિનય નીતિ ગિખચે,
 વધ્યો, કુદરતી તેજ અગ્નિનું હવિથી જન્મ. ૭૬
 અન્યોન્ય પ્રીતિવાળાઓ નિર્દોષ રઘુકુળને,
 શોભાવે પૂર્ણ રીતે એ, નંદનને શું કતુઓ ! ૮૦
 ચારે સમ પ્રીતિ હાવે જેમ બે સમલક્ષ્મણે,
 તેમ ભરતશત્રુઘ્ને પ્રેમે જોડી રચી હતી. ૮૧
 બે, બેનો તેમનો સંપ કહીય તુટ્યો નહિ,
 વાયુ ને અગ્નિની જેમ, ચંદ્ર ને અખિલ શું વળી. ૮૨
 પ્રજનાથો પ્રજાચિત્ત હરે તેજ-વિચેકથી,
 શ્રીખાન્તે હરતા જેમ શ્યામ અગ્રોચી દિવસો. ૮૩
 ચાર રૂપે વહેંચાઈ પ્રજનાથની આ પ્રજા,
 અવતાર સમી સાક્ષાત્ ધર્માર્થ કામમોક્ષતા. ૮૪
 પિતૃભક્તો પિતાને તે આપે આનંદ શુભૃથી,
 ઇશને ચાર દિશાના રત્નોથી શું મહાભૂવો ! ૮૫
 માલિની.

સુરગજ સમ દાંતે ભાંગતા દૈત્યખડ્ગ,
 નય સમ ફગાયાથી ચાર સુકિતથી સિદ્ધ;
 ધુર સમ ભુજ દીર્ઘે વિષ્ણુ શું વિષ્ણુઅંશી,
 પતિ પૃથિવીપતિને ચાર પુત્રોથી શોભે. ૮૬

સીમન્તોન્નયન, વ્રતકર્મ, નામકરણ, નિષ્કામણ, અન્તપ્રાશન,
 ચૂડાકરણ, ઉપનયન, કેશાન્ત, સમાવર્તન અને વિવાહ. પિતાનો
 હર્ષ પુત્રી જન્મ્યા પહેલાં જન્મ્યો હતો. ૮૩ પ્રજનાથો=ચાર કુમાર.
 ૮૪ પ્રજા=સંતાન. ૮૬. સુરગજ=ઐરાવત, તેને ચાર દાંત છે.

અર્ચાગાર્હો—સર્ગ
— સ્ત્રીના વિવાહ—વર્ણન —

રસાદ્રતા

મેળિકે મહીપ પાસ આવીને

કાકપક્ષ ધરતા શ્રી રામને,

યશવિદ્ય હરવાજ યાચિયા

વીરનાં વરસ તો ગણાય ના.

૧

મેળવેલ મહીપે મુસીગતે

રામલક્ષ્મણ દીધા તપસ્વીને,

પ્રાણુવાચકતાપ્તીય યાચના.

કોદિ તે રઘુકુળે હણાય ના.

૨

ભૂપ, શાસન સુતો જવા સમે.

દેજ ત્યાં પથ સજ્જવવા પુરે,

શીઘ્ર લે અનિલ-મિત્ર સાથ તો

પુષ્પસાથ જલ છાંટતા ઘનો.

૩

ઘન્વી બેઠે પિતૃશાસને રહી

તાતના અરણુમાં નગ્યા તહીં,

૧ કૌશિક=વિશ્વામિત્ર, કાકપક્ષ=કાનછેરીયાં.

ભૂપનાંય વનમાં જતા પડે
 ચક્રબોમહીથી આંસુડાં ખરે, ૪
 તાતનાં નયનઅશ્રથી ઉભે
 ભીંજવી કંઈક કાકપક્ષ તે,
 લોકદ્વષ્ટિ કરી માર્ગતોરણ
 મુનિને અનુસરે સુધન્વીઓ. ૫
 માત્ર લક્ષ્મણની સાથ રામને
 લે જવા મુનિ ચાંદથી, એ નૃપે;
 સૈન્ય ના, પણ દીધી શુભાશિષ્યા
 રક્ષી એ શક્તી એમનેજ તો. ૬
 માતના ચરણ ચૂમી મુનિને
 માર્ગ એ ઘડીજ ગેઉ બંધુઓ,
 દીસતા રવિની સાથ ચાલતા
 માસ શું મધુ અને વિશાખના ! ૭
 ઊર્મિ શા ચપલ ભુજની ગતિ
 શૈશવે કરી બહુજ શોભતી,
 ઉદ્ધભિદ્ય નદીનું વૃષામુખે
 નામની સરીખ ખેલવું શું તે ! ૮
 માર્ગમાં મુનિથી ખેડ્યે શીખ્યા
 તે બલાતિબલ મંત્ર નામના,

૫ લોકદ્વષ્ટિ=જેવા મળેલા લોકોની નજરને. ૭ મધુ=ચૈત્ર.
 ૮ ઉદ્ધભિદ્ય=આ નામની બે નદીઓ. વૃષામુખે=ચોમાસાની
 શરૂઆતમાં. ૯ બલાતિબલ=બલ અને અતિબલ નામના મંત્રો
 છે. તે શીખવાથી ભૂખ તરફ ડાગતાં નથી. મણિભુમિ=કાંટા

આકતા ન, મણિભૂમિમાં જવા
 યોગ્ય ના, જનની શું ફરી રહ્યા ! ૯
 પૂર્વવાત સૂણતા પુરાવિદ—
 પિતૃ—મિત્રથી સળંધુ રાઘવ,
 શું તણાય ચઢનાર વાહને
 પાકનો શ્રમ ન જાણતાંય તે. ૧૦
 તેમને સરવરા રસામ્બુથી,
 પદ્મીઆ મધુર ફૂજનો કરી;
 વાયુઓ સુરભિ પુષ્પરેણુથી,
 સેવતા કરી ઘનોય છાંયડી. ૧૧
 પદ્મથી રુચિર પાણીથી, તથા
 આકહારી તરુ જોઈતેય ના,
 તેટલા મુનિ રીઝેજ, જેટલા.
 દર્શને ઉભયના બહુ રુડા. ૧૨
 શંભુથી બળી ગએલના વને
 ખેડાંચી. રામ કર લે ધનબ્યને,
 કામના પ્રતિનિધિ થતા તહીં
 રમ્ય અંગથકી, કાર્યથી નહિ. ૧૩

કાંકરાવાળી જમીન, જનની શું=માતાઓની પાસે. તેવી ભૂમિમાંય
 મંત્રોના બળે માતા પાસે ફરતા હોય તેમ ફરતા હતા. ૧૦
 પૂર્વવાત=પૌરાણિક આખ્યાયિકાઓ. પુરાવિદ= પુરાણના
 જાણકાર. ૧૧ રસામ્બુ=મીઠું જળ. સુરભિ=સુવાસિત. ૧૩
 શંભુથી બળી ગએલ=કામદેવ. વને=તપોવને. રામ સુંદરતાથી
 કામદેવ જેવા લાગતા હતા. પણ નાના હોવાથી તેના જેવું
 કાર્ય કરવા અશક્ત હતા.

માર્ગમાં ઉજડ તાડકાયકી,
 કૌશિકે કહી, કથાજ શાપની,
 તે સ્થળે ધનુની દોરી સહેલથી
 તે સજે ભૂમિ અડાડીને આણી. ૧૪
 જપાતણે સૂણી નિનાદ તેમની
 તાડકા બહુ જિહામણી બની,
 કુંડળા ધરી ઝુલંત મુંડનાં
 વાદળી શી બગસાથ આવી ત્યાં. ૧૫
 વેગથી પથતરુ ધ્રુવવતી.
 પ્રેતવસ્ત્ર ધરી, રાંડ પાડતી;
 વાઝડી સમ મસાણથી ઉડી
 રામની ઉપર રાક્ષસી ઘસી. ૧૬
 તે ઉગામી ભુજદંડ આવતી
 મેખલા પુરુષ-અંત્રની ધરી,
 જોઈ તેહ કરુણા રમાવધે
 બાણની સહ તણય રાઘવે. ૧૭
 શેલના શું ધન તાડકાઉરે
 છિદ્ર જેહ કયું રામના શરે,

૧૪ તાડકા=સુકેતુ રાક્ષસની પુત્રી. તેને અગત્યનો
 શાપ થયો હતો. સજે=ચઢાવે. ૧૬ વાઝડી=વાયુની ઝડી. ૧૭
 ભુજદંડ=ભુજરૂપી દંડ. પુરુષ-અંત્ર=પુરુષનાં આંતરડાં. રમાવધ
 =સ્ત્રીહત્યા. ૧૮ ધન=કંઠણ. દૈત્યદેશ=રાક્ષસોનો મુલક. આ પહેલાં
 યમદેવ પણ દૈત્યોના દેશમાં જવા હિંમત કરતા નહિ, પણ હવે
 રામના બાણે તેમને માર્ગ કરી આપ્યો.

દૈત્યદેશમહી ના જનાર તે
 'મૃત્યુદેવતાણ્' બારે થાય તે. ૧૮
 બાણથી પડી જતાં ઉરે વીંધી
 માત્ર ના ધરતીને અરણ્યની,
 ધૂળવી દીધીય રાવણશ્રીને
 કીધી જે સ્થિર જીતી ત્રિલોકને. ૧૯
 રામ—કામ—શરથી ઘવાયલી
 તે અસહ્ય હૃદયે નિશાચરી,
 ગંધી—રક્ત—સુખડે ભીંન્નયલી
 જીવિતેશ ગૃહના ભણી ગઈ. ૨૦
 દૈત્યઘાતી પછી અસ્ત્ર મંત્રથી
 વિક્રમે ખૂશ થયા મુનિથકી,
 તાડકારિપુ લીએ. શું સૂર્યથી
 સૂર્યકાન્ત રુચિ કાષ્ટદાહક ! ૨૧
 તે પછી મુનિકનેથી સાંભળ્યા
 વામનાશ્રમ વિષે પહોંચીયા,

૨૦ આમાં રામને કામદેવની, રામના બાણને કામબાણની,
 તાડકાને અભિસારિકાની. ગંધાતા લોહીને સુગંધી વિલેપનની અને
 ચમરાજને રાક્ષસીના પ્રિયતમની ઉપમા આપી છે. નિશાચરી = (૧)
 રાક્ષસી (૨) અભિસારિકા. જીવિતેશ = (૧) ચમદેવ. (૨) પ્રિયતમ.
 ૨૧ તાડકારિપુ = રામચંદ્ર. સૂર્યકાન્ત = એ નામનો મણિ. રુચિ = તેજ.

યાદ ના હતુંજ કંઈ પૂર્વનું
 ઉંચું દીલ થયું તોય રામનું. ૨૨
 શિષ્યવર્ગ સજ્જતો પૂજા જહીં
 પલ્લવાંજલિ રચે તર જહીં,
 દર્શનોત્સુક મૃગો વર્ણી, તર્ણી
 નિજ આશ્રમ પહોંચતા ગુનિ. ૨૩
 તત્ર દોક્ષિત તપસ્વીને શરે
 વિદ્યથી નૃપકુમાર આગ્ય,
 અધકારથી જનોનું કિરણે
 સૂર્યચંદ્ર ઉગી શું અનુકર્મે ? ૨૪
 અંધુછવ સમ રક્તખિંદુએ
 વેદિ દ્વિપિત થઈ નિહાળીને,
 યાજકો ભયથી કર્મ ત્યાગતા
 ને ખદીર—શરવા પડી જતા. ૨૫
 ત્યાં ઉંચે, તરત લક્ષ્મણાશ્રમ
 આણુયાત્રથી ઉપાડનાં શરૂ
 દૈત્યસૈન્ય નભમાં બુચે, જહીં
 ગીધપાંખપવન ધજા ઉડી, ૨૬

૨૨ પૂર્વનું=પૂર્વ જન્મનું. ૨૫ અંધુછવ=એ નામનાં મોટાં લાલ-
 રંગનાં ફૂલ. ખદીર—શરવા=ખેરના લાકડાના થી હોમવાના ચાટવા.
 ૨૬ ગીધપાંખ—પવન=ગીધોની પાંખોના ફટકાટથી વેગી અનેલા
 વાયુથી દૈત્યસે ॥ પર ગીધોનું લામનું એ એનું અસંગળ મૂચવે છે.

જેહ બે અધિપ યજ્ઞશત્રુના
 તેમને કીધ નિશાન, અન્ય ના,
 વિષધારી સાહ જેહ આખડે
 તે ગરુડ જળસાપશું લડે ? ૨૭
 અસ્ત્ર ઉગ્રગતિ અસ્ત્રજાણુ તે
 આપમાં પવનદેવતું ધરે,
 રૌલ શા ગુરુ છતાંય દૈત્યને
 પકવપત્ર શું ઉડાડતા શરે. ૨૮
 જે સુખાહુ કરી દૈત્ય કો બીજો
 આંહી ત્યાંહી રૂપ લે ફરી રહ્યો,
 તેહના કરી શરેયા કુરચા
 કુશળે વનખગે ધરી દીધા. ૨૯
 આમ યજ્ઞ હુઃખ કાપનારહું
 યુદ્ધમાં બળ વખાણતા પુરું,
 યાજ્ઞિકો કંતુતણી ક્રિયા કમે
 મોની કુલપતિની પુરી કરે. ૩૦
 કાકેપક્ષ ગુલતા પ્રણામથી
 બંધુને, અવભૂથે શુચિ મુનિ;
 આશિષો દધ પછીથી ભેટતા

૨૭ અધિપ=અગ્રેસર, સુખાહુ અને મારિય. વિષધારી=ઝેરી સાપ.
 ૨૮ ઉગ્રગતિ=મહાવેગવાળું. અસ્ત્રજાણુ=અસ્ત્રને જાણનાર, રામ.
 ગુરુ=ભારે. દૈત્ય=તાડકાપુત્ર મારિય. ૨૯ રૂપ લે=માયાથી ભાતભાતનાં
 રૂપ ધારણ કરીને. કુશળ=પ્રવીણ, (રામ.) વનખગે વનનાં
 સમડી, ગીધ વગેરે પક્ષીઓને.

- હંસતથી કુશવડે થવાયલા. ૩૧
- યજ્ઞકાજ મિથિલેશ મિથિલા
નોતર્યા યમી મુનિ તહીં ગયાં,
તેહના ધનુષ્યના કુતડલે—
ધ્યાનધારો કુવંચેય લેઈને, ૩૨
- તે ત્રણે પથ વિષેજ સાંજના
રમ્ય આશ્રમતરુ—તળે વસ્યા;
જ્યાંહી દીર્ઘ તપસીની પત્નીને
રાખી'તી ક્ષણજ એક વાસવે. ૩૩
- દીર્ઘકાજ પછી જે શિલા ઝની
તેહ ઋષિવધૂ રૂપ દેરથી
પામતી, ફળજ એ પ્રસાદીનું
રામ પાદ-રજ પાપ કાપતી. ૩૪
- રાઘવેા સહુત આવીયા સૂણી
મિથિલાપતિ જતો મુનિપ્રતિ,
અર્થકામ સહ મૂર્તિ ધારા એ
ધર્મની સમીપ અધ્ય લેઈને ! ૩૫
- તેમને જનકપુરવાસીનાં
ચક્ષુથી નિરખી ચિત્ત માનતાં,

૩૧ અવભૂથે શુચિ=યજ્ઞાન્તે સ્નાનથી પવિત્ર થએલા. ૩૨
મિથિલાપતિ, જનક. ૩૩ દીર્ઘ તપસી=ગૌતમમુનિ. ૩૪
ઋષિપત્ની, અહલ્યા. રૂપ=મૂળસ્વરૂપ.

વિઘ્નરૂપ મટકુંચ, ભૂમિ શું
 સ્વર્ગમાંથી ઉતર્યા પુનર્વસુ ! ૩૬
 ચૂપકેરી વિધિ સૌ પુરી થયે
 જોગથી કુશિકવંશ-વધકે,
 મિથિલા-મહીપને નિવેદીયું
 “ રામ ઉત્સુક નિહાળવા ધનુ.” ૩૭
 શુદ્ધવંશી શિશુનું તનુ રૂઢું
 જોઈને, સ્વધનુ પાછું આકરે,
 ભૂપ થાય મનમાં બહુ દુઃખી
 પુત્રીકાજ મૂલની સ્થિતિચક્રી. ૩૮
 તે વઘો મુનિ ! મહાગજોથી જે
 કાર્ય દુષ્કર અતીવ તે વિષે,
 સંગતિ દર્શશ હું ન હસ્તિના
 બાળના અક્ષણ સાહસે કદા. ૩૯
 લાજ પામી બહુએ નરેશ્વરો
 બાપ ! આ ધનુથી આપધારીઓ,
 ધિક્ષ ! કહી ભુજ પછાડતા ગયા
 જ્યાવડે કઠિણ જ્યાં હતી ત્વચા. ૪૦

૩૬ પુનર્વસુ=એ નામના બે તારાની જોડલી. ત્યાંના લોકોનાં ચિત્ત
 મટકાને પણ વિદન સમજતાં. ૩૭ યજ્ઞારંભે ચૂપ રોપવાની ક્રિયા
 કરવામાં આવે છે. જોગથી=જોગ મેળવીને. ૩૮ પુત્રીકાજ=કન્યાના
 બદલામાં લેવાના ધનુભંગરૂપી મૂલ્યની જે સ્થિતિમ્મ પોતે હતો
 તેથી. ૪૦ જ્યાં=જે ભુખ્યો પર.

સાંભળો બળથી કે' સુનીશ આ
 વાણીથીજ ખસ બોલવુંય વા,
 આપને ધનુષશક્તિ દાખશે.
 એહ, વજ્ર જ્યમ ગિરિના વિષે. ૪૧
 આમ આ સુનિમુખેથી વીર્ણને
 કાકપક્ષક ધરંત રામનું,
 માન્યું, ઈન્દ્રક્રીટ માત્ર અગ્નિમાં
 શક્તિ દાહતાણી શું બૂપે ખરે ? ૪૨
 મૈદિલે હુકમ પાડ્યો પછી
 લાવવા ધનુષ પાર્શ્વદોષપ્રતિ,
 આપ તેજમય શું સન્નવવા
 ઈન્દ્ર મેઘમૂથને કહી રહ્યા ! ૪૩
 સુપ્ત શેષ સમ તે જિહ્વામાણું
 જોઈ રામ કરમાં લીચો ધનુ,
 નાસતા કંતુકુરંગ ઉપરે
 છોડ્યું જેથી શરને પિનાક્રીએ. ૪૪
 વિસ્મયે ઠરી ગયેલ નેત્રથી
 પેખતાં સહુ સલા સહેલથી,

૪૧ આને (રામને) તના બળવડે જ સાંભળો; અથવા તેના બળનું વર્ણન કરવાની જરૂર નથી. વજ્ર નાનું હોવા છતાંય મહા-ગિરિઓના પણ ચુરા કરી નાખે છે. તેમ રામની બાબતમાંય છે.
 ૪૨ ઈન્દ્રક્રીટ=ઈન્દ્રગોપ નામનો લાલ રંગનો ક્રીટો.

ખેંચી જયા ગિરિસમા ધનુષ્યની,
 શું સ્મરે મૃદુલ પુષ્પચાપની ! ૪૫
 ખેંચતાં ધણુષ રામના ણળે
 વજ્ર શું કહિત તૂટીને સ્વરે,
 ક્ષત્રશત્રુ ક્રુધને નિવેદીયું
 ક્ષત્રિકુલ દરીથી ઉઠે ધયું ! ૪૬
 શક્તિ જોઇ પછી ભીષ્મ આપમાં
 વીર્યવિત્ત જનકે વખાણી ત્યાં,
 રાગને યજ્ઞનળ શ્રીરૂપિણી
 વાણીથી સ્વતનયા ખરે દીધી. ૪૭
 સત્યવાદી ઝટ મિથિલા-નૃપે
 યજ્ઞજાતી તનયા શ્રીરામને,
 તેજવંત મુનિની સમીપમાં
 આપી દીધ પછી અગ્નિસાક્ષિએ. ૪૮
 ગોકલે જનક પૂજ્ય ગોરને
 કોમલેશ ભાણી આ કહાવીને,
 “ આપ આ નિમિકુલેથી દુહિતા
 લે કરો ગ્રહણ ભાવિસેવના. ” ૪૯

૪૪ ક્રતુકુરંગ=યજ્ઞનો મૃગ. ૪૫ સ્મરે=કામદેવે. મૃદુલ=નાળુક.
 પુષ્પચાપ=પુષ્પોથીરચેલું ધનુષ્ય. કામદેવતું ધનુષ્ય ફૂલતું બનાવેલું
 હોઈ લોહીનું ટીપું પાડયા સિવાય તે પ્રાણીઓનાં કાળજાં કારી
 ખાય છે. ૪૬ ક્ષત્રશત્રુ=પરશુરામ. ક્રુધ=ક્રોધી. ૪૦ વીર્યવિત્ત=અળશમાં
 કન્યાપ્રિય. યજ્ઞનળ=યજ્ઞમાંથી નીકળેલી, (અયોનિન) શ્રીરૂપિણી =
 ત્રક્ષી જેવી. ૪૨ તે=મિથિલાપુરી.

યોગ્ય પુત્રવધૂ ઇચ્છતાકને

ખેંચીયો મધુરભાષી ત્રિપ્ર તે,

કલ્પવૃક્ષકર્ણરૂપ કામના

પાકી જાય ઝટ સંતની શું ના ? ૫૦

વિધિથી કરી પૂજા સુવિપ્રની

સૂણીને વચન તેહનાં યમી,

ઇન્દ્રમિત્ર નૃપ તેહ નીકળ્યો

સૈન્યની રજથી સૂર્ય ઢાંકતો. ૫૧

ખેંચીયો જનકપુરી ઘેરતો

સૈન્યથી ઉપવને પીછી દ્રુમો,

તે સહેતી પ્રીતિગાંઠ તેહની

પત્ની જેમ પ્રીતિબાથ પિયુની. ૫૨

રીતિથી ઉભય ભૂપતિ મળ્યા

જે હતા વરુણ ઇન્દ્રના સમા,

કન્યકા-તનયલગ્નની ક્રિયા

નિજનામ ઘટતી કરાવતા. ૫૩

પૃથ્વીપુત્રી વરતા રઘુપતિ

લક્ષ્મણે ભગિની ઉર્મિલા વરી,

વીર્યવાન અનુજેય તેમના

થે કુશધ્વજસુતા રૂઢી વર્યા. ૫૪

૫૪ પૃથ્વીમાંથી ઉત્પન્ન થએલી. ઉર્મિલા=જનકની પીછ પુત્રી.
અનુજે=લઘુબંધુઓ, ભરત અને શત્રુઘ્ન. કુશધ્વજસુતા=જનકના
નાના ભાઈની દીકરીઓ માણવી અને શ્રુતકીર્તિ.

કુંવરો ત્રણ ચતુર્થ સાથથી
 શોભતા નવીન પત્ની મેળવી,
 સિદ્ધિચક્ત્ર બનતા ભૂપાળના
 સાસદાન વળી દંડભેદ શા ! ૫૫
 કુંવરી સદ્ગુણ કુંવરે બને
 કુંવરો સદ્ગુણ કુંવરીથી, ને,
 યોગ એ વર અને વધૂતણો
 પ્રત્યય પ્રકૃતિનો દીસે થયો ! ૫૬
 એમ એ પ્રીતિવતો ભૂમિપતિ
 ચાર પુત્ર પરણાવીને તહીં,
 ત્રિપ્રયાણ પછી ત્રિથિલેશને
 દૈ રજા સ્વપુરીના પથે પળે. ૫૭
 વાચુઓ બીઠી ઉંઘા ધૂણાવતા
 માર્ગમાં તરુસમા ધ્વજો કદા,
 મૈન્દ્રને બહુ પીડે મહીપના
 તોડી તીર નદીઘોઘ શું ધરા ! ૫૮
 તે પછી દિનમણિ જણાય તો
 ભીષ્મ મંડળવડે ગ્રહાયલો,
 વૈનતેયથી મૂએલ સર્પના
 શિરથી મણિ પડેલ હોય ના ! ૫૯

૫૫ ચતુર્થ સાથ ત્રણ એટલે ચાર. ૫૬ પ્રત્યયપ્રકૃતિ
 શબ્દ અને તેને લાગતા વિભક્તિ વગેરેના પ્રત્યય. ૫૭ પ્રીતિવતો
 =પ્રેમવાળો ત્રિપ્રયાણ=ત્રણ મંજલ. ૫૮ દિનમણિ=સૂર્ય. ભીષ્મમંડળ
 =ભયંકર=કાળું કુંડાળું. વૈનતેય=વિનતાનો પુત્ર, ગરુડ. ગરુડે મારી
 નાખેલા કાળા સાપના કુંડાળામાં તેનોજ મણિ પડ્યો હોય તેમ.

બાજપાંખની જહીં ભુરી લટો
 સાંધ્ય-મેઘ—રુધિરે ભીનાં પટો,
 અંગના સમ રજસ્વલા દિશા
 યોગ્ય એ નહિ જણાય દેખાતા. ૬૦
 જે દિશે રવિ જતો તહીં રહી
 ઘોર સાદ કરી કાવડી રહી.
 ક્રીધી પિતૃવિધિ ક્ષાત્રરુધિરે
 તેહ ભોગવભાળી શું સાદ દે ! ૬૧
 તે બધા અપશુકન જોઈને
 શાન્તિકાજ ભૂમિનાથ ગુરુને
 પૂછતો ગુરુ તહીં ઘટાડતા
 “ અંતમાં શુભ થશે ” કહી વ્યથા. ૬૨
 તેજરાશિ ઉડી તુત સૈન્યની
 આગળે તહીં જણાય આવીને,
 લૂછતા નયન સૈનિકોતણી
 દૃષ્ટિએ પુરુષઆકૃતિ પડી. ૬૩
 પિતૃઅંશી ઉપવિત ચિત્તને,
 માતૃવંશી ધનુ ઉગ્ર ધારીને;

૬૦ દિશાઓને રજસ્વલા સ્ત્રીસાથે સરખાવી છે. લટો=વાળનાં
 ગુંચળાં. પટો=ચરો. ૬૧ કાવડી=ચરડી શિયાળા. પિતૃવિધિ=પિતૃ-
 ઓનાં શ્રાદ્ધ.

અંદ્રસાથ રવિના સમાન, ને
 અંદનદ્રુમ ભુજંગ સાથ શું ? ૬૪
 ક્રોધથી કઠિન, માર્ગ ચૂકતા,
 બાપનો હુકમ માની જેમણે,
 ધ્રુજતી જનનીશિર છેદીને
 પહેલી જીતી'તી ધૃણા, પછી જીને. ૬૫
 દક્ષિણ શ્રવાણમાં પહેરી જે
 અક્ષમાળા રૂઢી શોભતા ખરે,
 ક્ષત્રિનાશરૂપ એકવીસની
 આગળેથી ગણના શું એ ધરી ! ૬૬
 પિતૃનાશરૂપી યજ્ઞેલ મન્યુએ
 ક્ષત્રનાશશીલને વરેલ જે,
 તેલ ભાર્ગવમુનિ વિલોકીને
 બાલપુત્રપિતૃ દુઃખી થયો ઉરે. ૬૭
 'રામ' નામ સરણું સ્વપુત્રનું,
 ને વળી ભીષણ તેહ શત્રુનું;
 ભૂપને ગમતું ને ગિહામણું
 રતન હોય જ્યમ હારસપાતું ! ૬૮

૬૪ પરશુરામના બાપ બ્રાહ્મણ હતા અને મા ક્ષત્રિયાણી હતી.
 ૬૫ ધૃણા દયા. માને મારતાં જેને દયા ન આવી તેને પૃથ્વી જીતી
 ક્ષત્રિઓને મારતાં દયા ક્યાંથી ક્યાંથી આવે ? ૬૬ અક્ષમાળા=
 રુદ્રાક્ષની માળા આગળેથી=પહેલેથી. ૬૭ મન્યુ=ક્રોધ. બાલપુત્રપિતૃ=
 નાના બાળકોનો પિતા, દશરથ.

“ અર્ધ્ય, અર્ધ્ય ” વદતા નૃપાળને
 ના ગાણી તહીં ઉભેલ રામને,
 ક્ષત્રકોપથી ધીખેલ અગ્નિની
 આગ જેવી નજરેથી તે જુઓ. ૬૬
 મૂકીને મુઠી ધનુષ્ય ઉપર
 અંગુલિની મઢી બાણ લેખને,
 યુદ્ધને ચઢી રહેલ તે કહે
 આવતા ન ખડી અગાડી રામને. ૭૦
 ક્ષત્રીવંશ અપકારી માહયરો
 તેહને દણી દણી હું જાનન ઝ્યો,
 શૌર્ય સૂણી તુજ રોપથી ભર્યો,
 સુપ્ત સર્પ સ્તમ દંડતાડને. ૭૧
 ના નમ્યું નૃપતિ કોઠી પૂરવે
 તે મિથિલપતિઆપ ભાંગ્યું તેં.
 સૂણી તેહ મુજવીર્ય શૃંગને
 છેદી નાખ્યું હું ગાણુંજ છું તમે. ૭૨
 ‘ રામ ’ શબ્દ વદતાંજ આ જગે
 આજ સુધી દરશાવતો મને,

૬૮ સ્વપુત્રમાં અને સ્વશત્રુમાં બન્નેમાં ‘ રામ ’ નામ
 તો હતુંજ. પણ એક ગમે તેવું હતું અને બીજું અણગમતું
 હતું. જેમ હારમાંનું રત્ન ગમે પણ સર્પના માથામાંના મણિ
 ભયંકર લાગે છે તેમ. ૬ ‘ અર્ધ્ય, અર્ધ્ય. ’=પૂજા કરો,
 પૂજા કરો. ૭૧ સુપ્ત=અતેસો. દંડતાડને=ત્રાકડી મારવાથી.

હાલમાં ઉદય પામશે થતાં
 મુજને ફરી જઈ લગાવતો. ૭૩
 કૌંચમાંય ન નમેલા અગ્નને
 ધારનાર મુજ રિપુ છે તમે;
 ધેનુવત્સ હરવાથી હેહયો,
 ને તું કીર્તિ હરવા મથી રહ્યો. ૭૪
 ક્ષત્રનાશ કરતાય વિક્રમે
 ખૂશ ના થઈ જીત્યા વિના તને,
 અગ્નિકેરી મહતા મનાય છે
 તૃણ જેમ બળવાથી સાગરે. ૭૫
 જાણ, વિષ્ણુબળથી હણાયલું.
 તેથી શિવધનુ તુજથી તૂટ્યું,
 મંદ વાયુય તરુ ઉખેડતો
 જે નદીથી તૂટી જાય મૂળ તો. ૭૬
 તો ધનુષ્ય મુજ આ ચઢાવીને
 જ્યા સહિત શર મૂક ખેંચીને,
 યુદ્ધ ના થતું ભલેજ, એ રીતે
 માનું કે તુજબળે જીત્યો મને. ૭૭
 ખાયલા બહી જઈ અગ્નિ એકતી
 માહ્યરી પરશુકેરી ધારથી,

૭૩ ફરી જઈ=ખીજતે લાગુ પડતાં, ૭૪ કૌંચ=એ નામનો પર્વત.
 હેહયો=મહાસ્રજીવના વંશજો. ૭૫ અગ્નિ કાઢતે બાળે તેમાં તેની
 કાંઈ મહત્તા નથી: સાગરને બાળે સારેજ તે ખરો.

માગી લે અભય જોડી અંજલિ

જ્યાં વૃથા કહિન જ્યાથી અંશુલિ. ૭૮

આમ જ્યાં કહુંજ ભીષ્મ ભાગવે

જેહનેા અધર કંપતો સિમતે,

રામ તે ઉચિત દેજ ઉત્તર

સાદીને કરવિધે શરાસન. ૭૯

પૂર્વજન્મધનુ હાથમાં જતાં

શોભી રે'તું વયુ તેમનું વધુ,

એકલોય નવમેઘ શોભતો

ઇન્દ્રચાપ સહ શી માણાજ તો. ? ૮૦

જ્યાં અડાડી અણી એક બૂમિમાં

વીર રામ ધનુને અઢાવતા,

રાજરિપુ હીન તેજ થાય ત્યાં

ધૂમશેષ ધૂમકેતુની જયમ. ૮૧

વાધતા, ક્ષીણ થતા પ્રકાશથી

સન્મુખે ઉભય શોભતા ઉભો,

જોઈ રે'તી જનતા જ સાંજરે

પુનમે શશીરવિ સમાનને ! ૮૨

સ્વપ્રતિ સ્ખલિતવીર્ય મુનિને,

ને અમોઘ શર નિજ જોઈને;

૭૮ શરાસન=ધનુષ્ય. ૮૦ પૂર્વજન્મ=નારાયણાવતાર. ૮૧

રાજરિપુ=પુરશુરામ. ધૂમશેષ=ધૂમાડોજ આક્રી રહ્યો હોય તેવો.

ધૂમકેતુ=અગ્નિ. ૮૨ ઉભો=ઉભા રહીને.

શંભુપુત્રસમ એ દૃપામૃદ
 રાઘવે પરશુરામને કહ્યું. ૮૩
 ગિપ્ર તેથી અપરાધી આપને
 હું ગદ્ગદ ન દાણી ઘાતકી બની;
 આપની ગતિ હણું હું આ શરે
 કે કહો કેતુછતેલ લોકને ? ૮૪
 કપિ કે' સ્વરૂપથી ન આપને
 જાણું પુરુષ પુરાણ એમ ના,
 ભૂમિમાંડી અવતારી આપના
 તેજને નીરખવાજ ખીજવ્યા. ૮૫
 ભરમસાત કરી પિતૃરિપુને
 સાગરો સહ ધરા સુપાત્રને
 આપનાર મુજ હાર આપથી
 ધાય એ ગાણું છું યોગ્ય હું નથી. ૮૬
 તો ગતિ મુજ તમેજ હે પ્રભો !
 તીર્થમાં ભ્રમણકાજ સાચવો,
 સ્વર્ગમાર્ગ યદિ આપ કાપશે.
 પીડશે નહિજ નિઃસ્પૃહી મને. ૮૭
 'વારૂ' એમ વદી એ સ્વીકારતા
 પૂર્વાદિશ શર તે વછોડતા,

૮૩ સ્ખલિતવીર્ગ=જેવું તેજ હરાઈ ગયું છે તેવા. અમોઘ=અક્ષર.

૮૪ કેતુછતેલ=યજ્ઞોથી મેળવેલ. ૮૭ નિઃસ્પૃહી=સ્વર્ગના ભોગોની કામના વિનાનો.

પુણ્યશાળી પરશુપતિતણે
સ્વર્ગમાર્ગ સમૂળોય કાપીયો. ૮૮

રામ જે ચરણ તે તપસ્વીના
‘માપ્રી દો’ કહી કરેથી સ્પર્શતા.
શૌર્યથી જીતી દીધેલ શત્રુને
શૂરવીર નમી કીર્તિ ચેળવે. ૮૯

માતૃપક્ષતાણું રાજસીપણું
ટાળી; દીધું શમ પિતૃપક્ષનું,
સ્વર્ગાંહાનિરૂપ દ’ડ જે દીધો
માનું તે હું ઉપકાર આપનો. ૯૦

‘દેવકાર્ય કરનાર આપને
વિદ્ય હો ન કદી ક્યાંયથી ’ અને
‘જાઉં છું’ વચન આ સુણાવતા
રામને, મુનિ અલોપ થૈ ગયા. ૯૧

વસંતતિલકા

મુનિ જતાં, વિજયી રામજીને સહર્ષે
ભેટી પિતા ફરીથી જન્મ ધરેલ માને,
તે સુખલાલ દુઃખની ક્ષણ કેડ પાર્યો
દાવાગ્નિ દગ્ધ તરુની પર વૃષ્ટિ જેવો. ૯૨

૯૦ શમ=શાંતિ. ૯૨ દાવાગ્નિદગ્ધ=દવના અગ્નિથી ખળી
ગએલ. મૈથિલીદર્શનાથી=સીતાને જેવાની હોંસવાળા.

માલિની

પછી પથમહી રૂડા તંબુઓ ત્યાં તણાવી
 રજની ઠંઈક ગાળી શંભુ શો શુભ ભૂપ
 નિજપુરીમહી પેઠો, મૈથિલીદર્શનાર્થી
 રમણીકમળનેને શોભતા ગોખ જ્યાંહી. ૯૩

૯૩ રમણી-કમળનેને=સુંદરીઓનાં કમળ જેવાં નેત્રોથી.

બારમે—સર્ગ

રાવણવંશ

અનુક્રમ

ભોગવી વિષય—સ્નેહ દશાનો અંત પામતો.

નિર્વાણ પાસ આવ્યો તે, પ્રભાતે શું દીપશિખા ! ૧

આવી કર્ણભૂએ તેને દો શ્રી શ્રીરામને ત્યમ,

કેંકેથીભીતિથી જાણે કે' પલિતમિથે જરા. ૨

રાજ્યાભિષેકની વાતો પૌરગ્રિય શ્રી રામના,

આહ્વાદ સર્વને આપે. નહી શું બાગવૃક્ષને ! ૩

તે અભિષેકસામગ્રી કેંકેથી ફર થે જાહુ,

શોકે ઉનાં નૃપાશ્રુથી દૂષિત કરતી હતી. ૪

ચંદ્રી પતિ મનાવે તો તેણે દીધેલ જે વરો,

કાઢે મોંથી સુરે સિંચી જૂમિ સૂર્યો દરેચી શું ! ૫

૧ વિષય—સ્નેહ=શબ્દાદ્વિ વિષયે, અને દીવામાં આજવાના
ધૃતાદિ પદાર્થ. દશા=વૃદ્ધાવસ્થા. નિર્વાણુ=(૧) મોક્ષ, (૨) ઓલ-
વાઈ જવું તે=દશસ્થ. રામને યુગાતા દીપકની ઉપમા આપી છે.
૨ પલિતમિથે=પળીયાંના રૂપે. ૫ સુરે:ઇન્દ્રે.

વનવાસ દીધો એકે રામને ચૌદ વર્ષનો,
 ને બીજે સુતની શ્રીને ઇચ્છી વૈધવ્ય આપતી. ૬
 પિતાએ દીધી પૃથ્વીને પહેલાં રામ રહી ગયે,
 પછી “ વને તું જા ” એવી આજ્ઞા રાજી થઈ ગયે. ૭
 ધારતા શુભ દુકલો, વલકલો ધારતા વળી,
 રામસુખે વૃક્ષે લોકો વિસ્મે થે એક લાવને. ૮
 સીતાલક્ષ્મણની સાથે પિતૃસત્ય ન લોપતા,
 દંડકારણ્યમાં પેઠા, ને સર્વ સંતના મને. ૯
 રાજ્ય દુઃખી વિગોળે સ્વકર્મશાપને સ્મરી,
 શરીરત્યાગથી માત્ર પ્રાયશ્ચિત્ત થતું ગણે. ૧૦
 કુમારો દૂર જતાં, તે રાજ્ય, સ્વર્ગે જતાં નૃપ,
 છિદ્રને શોધવે શૂરા શત્રુને લોગ્ય થે પડ્યું. ૧૧
 પછી અનાથ લોકોએ મોસાળવાસી ભર્તને
 તેડાવ્યા, રાજ્યના મંત્રિ મોકલી અશ્રુ રોકતા. ૧૨
 આવી રીતે પિતા મૂઆ સૂણી કૈકેયીનો સૂત.
 સ્વમાતથી નહિ માત્ર, શ્રીથીયે થયો પરાડ્સુખ. ૧૩
 વનવાસીથી દર્શાવ્યા રામસૌમિત્રિવાસનાં,
 વૃક્ષોને રડતાં જોતો સૈન્ય લેને પૂઠે ગયો. ૧૪

૮ એકલાવ=સરખો લાવ. ૯ સંતનાં મને=પિતૃઆજ્ઞા પાળવાથી
 તે સંતોના મનમાં વસ્યા. ૧૨ અશ્રુરોકતા=રાજનું મૃત્યુ જાનું
 રાખતા. ૧૬ મોટા કુમારો હોય ત્યારે જો નાનો ભાઈ પરણે,
 તો તે પરિવેષા કહેવાય.

- ચિત્રકૂટે વસેલાને તાતમત્યુ નિવેદીને,
 અળોટી સંપત્તિવાળી શ્રીને સ્વીકારવા કહ્યું. ૧૫
- રાજ્યશ્રી ન ગ્રહે જેઠે પોતે જો ભૂમિને ગ્રહે,
 તેા ભરત પરિવેત્તા નિજને માનતો નકી. ૧૬
- સ્વર્ગસ્થ તાતની આજ્ઞા ઉઘાપવા ન ઇચ્છતા,
 રામની પાદુકા માગી કરવા રાજ્યસ્વામિની. ૧૭
- ‘લલે’ કહી વળાવેલા રામે, ના પુરીમાં જતાં,
 નંદિગામે વસી ભતે રાજ્ય આપણુ શું કયું. ૧૮
- બ્રાતે ભક્તિ પૂરી હોઈ રાજ્યતૃષ્ણાથી વિમુખ
 ભરતે માતૃપાપોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કયું હીસે. ૧૯
- સીતા, ને બ્રાતની સાથે શાન્ત રામ કરે વ્રતો.
 વૃદ્ધ ઐશ્વકાકુનાં રાને કંઈ ખર્ચ સુવાનિમાં, ૨૦
- પ્રભાવે છાંય થંભાવી વૃક્ષના આશરે કઢો,
 કંઈ થાકે શું થાકેલા સીતાખેળે સૂતા હતા. ૨૧
- ઐન્દ્રી પક્ષી નખે તેનાં સ્તનો વિદારતો હતો,
 પ્રિયને લોગ્ય ચિત્તોમાં ગતાવી દોષદૃષ્ટિ શું ! ૨૨
- રામાથી જંગતાં રામે કાશાસ્ત્ર મૂક્યું તે પ્રતિ,
 એક આંખ દઈ તેણે નિજ જીવ બચાવિયો. ૨૩
- પાસે હોઈ ભૂમિ, પાછો ભર્ત આઘ્યાની ભીતિથી,
 રામે ઉત્સુક હર્ષાળી ચિત્રકૂટસ્થલી તજી. ૨૪

૨૧ પ્રભાવે=સ્વશક્તિથી. ૨૨ ઐન્દ્રી=મન્દ્રો પુત્ર, કાગડો.
 પ્રિય=વહાલા, રામ. ૨૩ કાશાસ્ત્ર=કાશ ધારાની મળીશ્વી અસ્ત્ર.
 એક આંખ દઈ=અસ્ત્રને પોતાની એક આંખ આપીને.

આનિથ્ય ચાખતા તેઓ ઋપિના આશ્રમે વિષે,
વાર્ષિક રાશિમાં ભાનુ ગેઠે દક્ષિણમાં ગયા. ૨૫

તેની પૂઠે જતી શોભે વિદેહરાજની શુભા,
રોકી ઉંઠેથીએ તોએ શુભરા લક્ષ્મીના સમી. ૨૬

હીધેલી અનસૂયાએ અંગરાગ સુગંધીથી,
સીતાએ વનને કીધું નિર્ભંગ ખેંચી પુષ્પથી. ૨૭

સંધ્યા—અત્ર સમે કાળો વિરાધ દૈત્ય, રામના
માર્ગને રોકતો હલો, રાહુ રોકે શું અંદ્રનો ! ૨૮

જેડ વચ્ચેથી મેચિલી લોકવિધવંસીએ હરી,
આવાણ બાદરવેથી વૃષ્ટિને શું અવગ્રહ ! ૨૯

કાકુત્સ્થે મારીને તેને ભૂમિ અલગાવશે લહી,
અશુચિ ગંધીસોડીથી, દાટી લીધો ભૂમિમહી. ૩૦

પછી પંચવટી પ્લેંચી રામ અગસ્ત્યશાસને,
ચર્યાદાથી વસ્યા, વિંધ્ય પ્રકૃતિમાં વસે જયમ. ૩૧

રાવણુભગિની નાની કામે પીડાતી રામની,
પાસે આવી, પીડાતી શું ગ્રીષ્મે સર્પિણી અંદને ! ૩૨

વરતી વંશને વણી સીતા સમક્ષ રામને,
વધેસો નારીનો કામ પીછાને કાળ ના ખરે ! ૩૩

૨૫ વાર્ષિક રાશિ=વરસાદ સંગંધી નક્ષત્ર. ૨૭ અનસૂયા=અત્રિભુનિની પત્નીનું નામ. અંગરાગ=શરીરે ચોપડવાનો લેપ. નિર્ભંગ=ભંગ-ભરણ વિનાનું. ૨૯ લોકવિધવંસી=લોકનો વિનાશ કરનાર વિરાધ. ૩૧ પ્રકૃતિમાં=પૂર્વ અવસ્થામાં (વધ્યા પહોંચાની દશામાં.)

પત્નીવતો હું હું બાળા ! લઘુ બ્રાતા કને તું જ,
 પુરુષ ઇચ્છતી તેને, રામ એમ જણાવતા. ૩૪
 જ્યેષ્ઠ પાસે ગઈ પહેલી તેજી તેણે સ્વીકારી ના,
 રામ પાસે ફરી આવી, યે કાંઠે જતી શું નદી ! ૩૫
 ક્ષણ સૌમ્ય બનેલી તે સોતા—જ્યેષ્ઠ પીવડ ગઈ,
 વા વિના અગ્નિનાં સ્થિર મોઢાં અંદ્રોહરે જ્યમ. ૩૬
 “ આ ઉપહાસનું સદ્ય ફળ પામ્યા એ અને,
 મૃગી વાઘણની હાંસી કરે તેમ કહ્યુંજ તે. ” ૩૭
 ભીતિથી પતિના અંકે પેસતી મંથિલી પ્રતિ,
 શુર્પણખા કહી એવું નામ તુલ્ય ધરે રૂપ. ૩૮
 પહેલાં કાકિલ શી મીઠી, પછી ઘાર શિઆળ શી,
 વાણીને સાંભળી તેને માયાવી જાણી લક્ષમણે. ૩૯
 પ્રવેશી પર્ણશાળામાં તીવ્રણ તડવાર તાણીને,
 કદ્રૂપીને ફરી પાછો બહુ બિદામણી કરે. ૪૦
 વક્રનખાળી, ને સાંધા ત્રાંસ શા સખત ધારતી,
 અંકુશઅંગુલિથી શું, ય્યેમે જે બહીવરાવતી. ૪૧
 પ્હેંચી તુર્ત જનસ્થાને ખરાદિને જણાવિયો,
 રામે શરુ કર્યો એવો નવો દૈત્યપરાભવ. ૪૨

૩૩ વરતી=વરવા માગતી. વંશને વર્ણી=પોતાના વંશનું
 વર્ણન કરીને. ૩૬ ક્ષણ સૌમ્ય=પગ માત્ર શાંત આકૃતિવાળી.
 ૩૮ શુર્પણખા= શુર્પ+તખા—સુપડા જેવા નખવાળી. ૪૦
 નાકકાન કાપીને તેની ભયંકરતામાં વાધારે કરી. ૪૧ સાંધા=
 આંગળાંતઃ પેદા. અંકુશઅંગુલિ=અંકુશ જેવી તાંકી આંગળી.

રાખી આગળ દૈત્યોએ નાકકાન કપાયલી,
 રામ સામા જનારાને અમંગળ થયુંજ તે. ૪૩
 ઉગામી આવતા શસ્ત્રો દુષ્ટોને જોઇ રાધવે,
 જ્યાંશા આપને સોંપી, અને સીતા સ્વખંધુને. ૪૪
 ભલે રામ હતા એક, ને હજારો અસુર એ,
 કિન્તુ રણે દીઠા રામ તેમણે નિજ જેટલા. ૪૫
 હજારને નિજને દીધા દૂપણુ સમ દૂપણુ,
 સહી શક્યા ન કાકુત્સ્થ સાધુઆચાર રામ એ. ૪૬
 ખર, દૂપણુ, ત્રિશિરા, સાથે લડ્યા શરોથકી,
 ક્રમેથી તે મૂક્યાં તોએ સાથે આપથી શું છટ્યાં ! ૪૭
 દેહને ભેદતાં તીક્ષ્ણ પહેલાં જેવાંજ શુદ્ધ તે,
 બાણોએ તણુનું આયુ પીધું, ને લોહી પક્ષીએ. ૪૮
 રામે શરો વડે કાપ્યા દૈત્યોના મ્હાન સન્યમાં,
 ઉભેલું નહિ દેખાતું ઘડો વિનાજ કેં બીજું. ૪૯
 દૈત્યસેના શરોવર્ષી શ્રીરામને લડાવીને,
 ગીધોની છાંયમાં સૂતી ફરીથી નહિ ઉઠવા. ૫૦
 રામબાણે હણાયેલા તે દૈત્યોકેરી દુષ્કથા,
 માત્ર શુર્પણખા એક રાવણુપ્રતિ લે ગઇ. ૫૧
 બેનનાં અંગ કાપ્યાથી, ને ખંધુવધથી વળી,
 રાવણે માન્યું કે રામે મૂક્યો દશ શિરે પગ. ૫૨

૪૫ નિજ જેટલા=પોતાની સંખ્યા જેટલા, હજારો. ૪૬ દૂપણુ=
 (૧) કલંક, (૨) એ નામનો સેનાનાયક દૈત્ય. ૪૮ પહેલાં=શરીરમાં
 પેડા અગાઉ, ૫૦ શરોવર્ષી=બાણની વૃષ્ટિ કરનાર.

મૃગરૂપ ધરી દૈત્યે છેતરી બેઠે બંધુને,

હરી સીતા, ઘડી ગીધે પ્રયાસે શેકવા છતાં. ૫૩

સીતાને શોધતા બંને બુદ્ધે પાંખો કપાયલા,

પક્ષીને, મિત્રપ્રીતિનું દેવું પ્રાણોથી વાળતો. ૫૪

તેમને રાવણે સીતા હરી એ વાણીથી કહ્યું,

પોતાનું સુમહાન્ કાર્ય ઘાતે જાણવી તે મૂંઝો. ૫૫

તાતાના મૃત્યુનો શોક તેમને થયો ફરી નવો,

અગ્નિસંસ્કારથી માંડી પિતા શું સૌ ક્રિયા કરી. ૫૬

હુણ્યાથી શાપ ધોવાતા કળંધ—ઉપદેશથી.

શ્રી રામે મિત્રતા સાંધી સમદુઃખી કપિનાથી. ૫૭

વધેરી વાલીને વીરે ચિરકાંક્ષિત તે સ્થળે,

સ્થાપ્યો સુગ્રીવને, જેમ આદેશ ધાતુને સ્થળે. ૫૮

સીતાને શોધવા જ્યાં ત્યાં સુગ્રીવે પાડવેલ તે,

વાનરો ભમતા બાણે તરફો વિયોગી રામના ! ૫૯

સંપાતિથી સીતાબાળ મળતાં વેંત મારુતિ,

સમુદ્રને તરી બતાવે સંસારને શું નિઃસ્પૃહી ! ૬૦

૫૩ ગીધે=જટાયુએ, ૫૪ મિત્રપ્રીતિ=મિત્ર—દશરથના વહાલનું.

જટાયુ દશરથના મિત્ર હતો. ૫૫ કાર્ય=યુદ્ધકાર્ય. ઘા=પોતાને

યુદ્ધ વખતે પડેલા ઘાવ. ૫૭ શાપ=છન્દ્રનો શાપ. કળંધ=

માથા વિનાનો દૈત્ય. કપિ=વાનર, સુગ્રીવ. ૫૮ આ શ્લોકનું દર્શાવેલ

સમજવાને સંસ્કૃત વ્યાકરણના જ્ઞાનની થોડી જરૂર છે. આદેશ=

મૃગરૂપને ગદ્યે જેને કાળવચન અને પુરુષદર્શક વ્રત્યય સમાડવામાં

શોધતાં તેમણે હીડી લંકામાં રાક્ષસીમહી
 જનકી, વિપવેલીથી વીંટાઈ શું મહોપધિ ! ૬૧
 નિશાની કપિએ દીધી તેને પતિની વીંટીની,
 આનંદાશ્રુતણું બિન્દુ સમી તે ડંડી લાગતી, ૬૨
 પ્રિયકે'ણે સીતા સુખી કરી અક્ષ હણી છક્યો,
 બંધાઈ ક્ષણ શત્રુથી લંકામાં દહાય મૂકેલો. ૬૩
 કૃતકૃત્ય કપિ આપે નિશાનીરત્ન રામને,
 આઞ્ચુ' હૃદય સીતાનું, જાતે મૂર્તિ' જની શું તે ! ૬૪
 હૃદયે મણિને ચાંપી સ્પર્શથી નેત્ર મીચતા,
 સ્તનસ્પર્શ' વિના પામે પ્રિયાના સ્પર્શનું સુખ. ૬૫
 સૂણી રામ સીતાવાર્તા સીતાનો સંગ ધ્રુવતા,
 લંકા—વીંટેલ અબ્ધિને નાની ખાઈ શું લેખતા. ૬૬
 નહિ માત્ર ભૂમિપૃષ્ઠ કિન્તુ વ્યોમય પીડતું,
 કપિઅન્ય લઈ સાથે શત્રુ સંહારવા ચઢ્યા. ૬૭
 અબ્ધિના તીર આવેલા એને મળ્યો વિભીષણ,
 સ્નેહે શું દૈત્યલક્ષ્મીએ પ્રેર્યો પ્રવેશી બુદ્ધિમાં ! ૬૮

આવે છે તે. જેમકે ગમ્ ધાતુ (જવું) માં પ્રત્યય ગમ્ ને અદક્ષે
 ગચ્છને લગાડતામાં આવે છે. એટલે ગચ્છ આદેશ કહેવાય.
 ૬૦ સંપાતિ=જટાયુનો મોટો ભાઈ. મારુતિ=પવનનો પુત્ર
 હનુમાન. ૬૧ મહોપધિ=મુએલાને જીવાડનારી સંજીવનવૃક્ષી. ૬૩
 અક્ષ=રાવણનો પુત્ર. ૬૪ નિશાનીરત્ન=નિશાની માટે સીતાએ
 આપેલો મણિ,

દૈત્યશ્રી આપવા તેને પ્રતિજ્ઞા રાઘવે કરી,
 આરંભેલી નીતિ ટાણે ધારે છે ફળને ખરે. ૬૬
 ક્ષારસાગરમાં સેતુ બંધાવ્યો વાનરો કને,
 રસાતલેથી શું ઉઠ્યો શેષ સૂવા શ્રીવિષ્ણુને ! ૭૦
 તે વાટે ઉતરી અબ્ધિ લંકાને રામ ઘેરતા,
 હેમદુર્ગ ખીજે જાણે બનાવ્યો વાનરે પીજે. ૭૧
 ઘોર યુદ્ધ થયું તત્ર રાક્ષસોવાનરોતણું,
 રામને રામરિપુના જયઘોષે ધ્રુજ ધરા. ૭૨
 પરિધો પાદપે પાડયાં, શિલાથી મુદ્ગરો દબ્યા.
 નખન્યાસે ન કેં શસ્ત્ર, ગિરિથી હણીયા ગજો. ૭૩
 છેદેલું રામનું માથું જોઈ બ્રાન્ત સીતાજીને,
 ત્રિજટા રાક્ષસીએ, “આ માયા” કહી જીવાડી છે. ૭૪
 ‘ખરે જીવે પતિ મારા’ ધારી શોક તજી દીધો,
 “ખેલાં મૃત્યુ ખરું માની જીવી એથી લજાઉં છું.” ૭૫
 મેઘનાદનું નાગાસ્ત્ર ગરડે આવી છેદતાં,
 પળ એક પીડી બેને સ્વપ્ન જેવું શું લાગતું. ૭૬

૬૬ નીતિ=સામાદિ ઉપાય. ૭૨ રામરિપુ=રાવણ. ૭૩
 પરિધો=ભોગળ. પાદપ=વૃક્ષ. મુદ્ગરો=હથોડા. નખન્યાસ=નખના
 ઉઝરડા. નખન્યાસ આગળ શસ્ત્રોનો કાંઈ હિસાબ નહોતો. ૭૪
 બ્રાન્ત=એ બાન. ત્રિજટા=સીતાપર મમતા રાખતી એક રાક્ષસી.
 વિદ્યુજ્જ્વલ નામના એક અસુરે આવી માયા રચી હતી.

પછીથી લેધું પૌલસ્ત્યે શક્તિથી ઉર બ્રાતનું,
 રામ નહિ હણાતાંએ શોકથી હૃદયન થયા. ૭૭
 લાવેલી મારુનિએ, તે ઔપધિથી સચેત થે,
 લંકાસ્ત્રીના વિલાપોનું ગુરુકાર્ય કરે શરે. ૭૮
 મેઘનાદ તણો નાદ, ને ચાપ ધન્દ્રચાપ શું !
 રાગ્યું બાકી ન કેં તેણે, શરદ્દાલ શું મેઘનાં ! ૭૯
 કપીંદ્રે બેનશો કીધો કુલકર્ણ, શ્રીરામને,
 રંધતો, ટાંકણે ટાંકયા ધાતુવાળા ગિરિ સમો. ૮૦
 અકાલે જગવ્યો બ્રાતે વૃથા ઊંઘાળવા ! તને,
 રામબાણે કહી એવું ઊંઘાડયો ગાઠ ઊંઘમાં ! ૮૧
 પડયા સર્વ બીજા ત્યો કરોજી વાનરો વિષે,
 રણે ઉઠી રજો જાણે દૈત્યરક્તનદીમહી. ૮૨
 નીકળ્યો પછી પૌલસ્ત્ય લડવા મંદિરેયકી,
 અથ રાવણ કે રામ વિષ્ણુ વિશ્વ થશે લહી. ૮૩
 પગપાળા લહી રામ, અને લકેશને રથે;
 રથ ભુરા હયોનો ત્યાં મોકલાવ્યો પુરંદરે. ૮૪

૭૭ પૌલસ્ત્ય=રાવણ, શક્તિ=સાંગ. ૭૮ તે=લક્ષ્મણ.
 લંકાસ્ત્રીના વિલાપો=લંકાની સ્ત્રીઓને રડાવ્યાથી થતાં આક્રંદ.
 ૭૯ મેઘનાદ=રાવણપુત્ર, ધન્દ્રજીત. નાદ=સિંહનાદ. શરદ્દાલ
 જેમ મેઘનો નાદ કે ધનુષ ના રહેવા દે તેમ. ૮૦ કપીંદ્ર=
 સુગ્રીવ. બેનશો=શર્પણખા જેવો. (નાકકાન કાપેલો). ૮૧
 અકાલે=કસમથે. (કાચી ઊંઘમાં.)

વ્યોમગંગોર્મિવાયુથી ધ્રુજતો ધ્વજ જોહનો,
 તે રથે રામ વિરાજ્યા સાહીને હસ્ત સૂતનો. ૮૫
 સન્નવ્ય માતલિએ ત્યાં માહેન્દ્ર વર્મ તેમને,
 જ્યાં થાય શસ્ત્ર શત્રુનાં પામરાં પદ્મપત્ર શાં ! ૮૬
 જોવાથી એક બીજાને પામ્યું વિક્રમલાગ તે,
 રામરાવણનું યુદ્ધ સાક્ષ્ય પામતું હીસે. ૮૭
 બહુ ભુજે, શિરે, જાંઘે એકલો પણ રાવણ,
 ખેલાં જેવો નથી તોયે માતૃવંશે ઉભો હીસે. ૮૮
 વિજેતા લોકપાલોનો. સ્વશિરે શિવ સેવતો,
 કૈલાસ તોળતો શત્રુ રામે વખાણીયો પુરો. ૮૯
 સીતાના સંગની આશા દેતા સ્ફુરત તેમના,
 જમણા હસ્તમાં માયુ કોધથી રાવણે શર. ૯૦
 બાણ ફેંકેલું શ્રીરામે લેલી રાવણનું ઉર,
 પાતાલે પેસતું જાણે વાત કે'વા ભુજંગને. ૯૧
 વાળતા વાક્યને વાક્યે, ને વળી અસ્ત્ર અસ્ત્રથી,
 તે બેનો વિજ્યેત્સાહ વાધતો વાદકો સમો. ૯૨

૮૫ વ્યોમગંગોર્મિવાયુ=આકાશગંગાની લહેરવાળો પવન.
 ૮૬ માહેન્દ્ર=ઈન્દ્રનું. ૮૭ વિક્રમલાગ=પરાક્રમ દાખવવાનું ટાણું.
 ૮૮ ખેલાં જેવો=પ્રાસહોદરથી વીંટળાએલો, (તેનાં આપ્તજનોનો
 વિનાશ થયો હતો.) માતૃવંશ=માતાનાં વંશ. ૮૯ લોક-
 પાલો=ઈન્દ્રાદિ દેવો. સ્વશિરે=પોતાનાં માથાંપડે, રાવણે એકવાર
 કૈલાસને પણ ઉપાડ્યો હતો. ૯૨ વાદકો=વાદી પ્રતિવાદી.

કમેથી નિકમો થાતાં જયશ્રી બેઠી બની,
 સામાન્ય ભીંતના જેવી મત્ત બે હસ્તીઓમહી. ૯૩
 ઘાથી અને પ્રતિઘાથી રાજી થયા સુરાસુરે,
 કરેલી પુષ્પવૃષ્ટિને ન સહે બેઠનાં શરો. ૯૪
 લોઢાકેરા ખીલાવાળી ગદા દૈત્યે રિપુપ્રતિ,
 ફેંકી, શું ચમરાજેથી હરેલી દૂટશાહમલી. ૯૫
 રથે તે ખડોચતા ખેલાં અર્ધચંદ્રમુખાં શરે,
 રામવે કેળ શું કાપી, ને વળી દૈત્યઆશને. ૯૬
 એકચાપધરે આપે ચઢાવી મૂક્યું ત્રિપુને,
 અમોઘ બ્રહ્મનું અસ્ત્ર પ્રિયાશોક સમાવતું. ૯૭
 ઓયોમે તે શતધા ફાટી દેખાતું બળતાં મુખે,
 બચંકર ક્ષણવાળું : શેષનાગનું શું વયુ ! ૯૮
 મંત્રમંત્રિત તે બાણે પાડી નિમેષ અર્ધમાં,
 રાવણુશિરની પંક્તિ, ના કરી વ્રણવેદના. ૯૯
 પડતી દેત્યકાયાના શિરોની પંક્તિ શોભતી,
 મોજાંથી ભિન્ન પાણીમાં બાલમૂર્ચની મૂર્તિશી ! ૧૦૦

૯૩ હાથીઓની સાહમારીમાં તે બેની વચ્ચે અગડમાં એક ભીંત
 રાખવામાં આવે છે. ૯૫ દૂટશાહમલી=ચમરાજની ગદાનું નામ.
 ૯૭ એકચાપધર=અજેડ ધનુર્ધર, રામ. પ્રિયાશોક=વઢાલીનો શોક.
 ૯૮ શતધા=સેંકડો પ્રકારે. ૯૯ વ્રણવેદના=ધાની પીડા. અતિ તીક્ષ્ણતા
 તથા વેગથી રાવણને કપાવાનું દુઃખ થયું નહિ.

શિરો તેનાં પડેલાંએ જોવા છતાં સુરોતણા,
મને વિશ્વાસ ના આપ્યો સંધાશે ફરી એ ભયે. ૧૦૧

માલિની

પછી સુરગજકેરા ગાંડભાગો તજીને
મદ્યકી ભરી પાંખે ભૂંગ પૂઠે પડ્યા તે,
સુરભિ સુમનવૃષ્ટિ સુરલોકે કરેલી
થતી, તરત થવાના ભૂપ દૈત્યારિશિરે. ૧૦૨

વસંતિલકા

દેવોનું કાર્ય કરી તુર્ત ધનુ ઉતારે
તે રામની લઈ રજા સૂત ઇંદ્રનો તે,
પૌલસ્ત્યના શરથકી ધ્વજદંડ આંકયો.
તે લે ઉંચે રથ ગયો બહુ અશ્વવાળો. ૧૦૩

રથુપતિ પણ અગ્નિમાંથી વિશુદ્ધ પ્રિયાને ગ્રહી,
પ્રિયસુલ્લહ વિભીષણે દેખને લક્ષ્મીએ વૈરીની;
રવિસુત લઈ સાથ, ને તેહને, નિજ ભાઈ વળી
સ્વભુજ બળથી લીધ વિમાનમાં ચઢી જાતા પુરી, ૧૦૪

૧૦૧ પહેલાં ઘણીવાર રાવણનાં કપાએલાં માથાં પાછાં ચોંટી
ગએલાં હોવાથી દેવોનાં મન આ વખતે પણ શંકાશીલ હતાં.
સુમનવૃષ્ટિ=પુષ્પવૃષ્ટિ. તરત થવાના ભૂપ=હવે જેનો તુર્ત રાજ્યા-
ભિષેક થવાનો છે તેવા. દૈત્યારિશિરે=દૈત્યના શત્રુ—રામના
માથાપર. ૧૦૩ આંકયો=અંકિત થએલો. ૧૦૪ રવિસુત=
સુગ્રીવ, તેહને=વિભીષણને. વિમાન=કુમેરતું પુષ્પક. પુરી=
અયોધ્યાધુરી.

તેરમો-સર્ગ.

વિમાનમાં લંકાથી અયોધ્યા.

ઉપજતિવૃત્ત

જે શબ્દ એવા ગુણને ધરાવે

તે નિજ ધામે વિહરતં યાને,

ગુણસ કૈ'તા હરિ રામરૂપે

એકાન્ત અઘિ લહીને પ્રિયાને. ૧

વઢેહિ! જે તું મલયાદ્રિ સુધી

સેતુથી ભાંગ્યો પ્રીણવંત અઘિ,

આકાશગંગાથી વિશુદ્ધ શદે^૧

દર્શાવતું તારક બ્યોમ જાણે ! ૨

ઘોડો મખાથી^૨ ગુરુનો કપિલે

રસાતલે ઘાલી દીધોજ ત્યારે,

તે કાજ પૃથ્વી અમ પૂર્વજેએ

ખોદાથી સાચેજ વધેલ આ છે. ૩

૧ શબ્દ ગુણને ધરાવે=શબ્દનું સ્થાન આકાશ છે. નિજધામે= વિષ્ણુનું ધામ, આકાશ. ૨ ભાંગ્યો=ખે ભાગમાં વહેંચાયેલો. તારક=તારાઓ. ૩ ગુરુ=પૂર્વજ, સગર રાજા. સગરનો યજ્ઞઅશ્વ

આમાંથી ભાતુકર ગભાં ધારે,
 આમાંથી વૃદ્ધિ સહુ રત્ન પામે;
 આ પાણીનો ઢાહક અગ્નિ ધારે,
 જન્માવિયો સુખદ ગ્રંદ્ર આણે. ૪
 તે તે દશા પાગી દશે દિશાએ
 પ્રતાપથી સ્થિર થઈ રહું એ,
 વિષ્ણુની પેઠે રૂપ ના કળાતું
 આવુંજ, વા આવડું છેજ આનું. ૫
 નાભિથી ઉગ્યા કમળે ગિરાજ્યા
 ખેલા વિધાતાયત્રી જે સતવાતા,
 તે આદિ પુરુષ યુગાન્તનિદ્રા
 સૌ લોક સંહારી અહીંજ લેતા. ૬
 પાંખો વિહારી હરી ગર્વ લેતાં
 ઇન્દ્ર, ગિરિઓ શતધા અહીંયાં
 શણે રહેતા, જ્યમ શત્રુબીકે
 ખહીતા નૃપો મધ્યમ ધર્મી કોને. ૭

ઇન્દ્રે પાતાળમાં દ્રુપિત્ર મુનિના આશ્રમમાં સંતાડ્યો, ત્યારે તેની
 શોધ વાસ્તે રાજપુત્રોએ પૃથ્વીને ખણી નાખી હતી. એ ખણેલો
 ભાગ તે સાગર કહેવાયો. ૪ સાગરમાંથી મેઘનો ગર્ભ બંધાય
 છે. પાણીનો ઢાહક=પાણીને ખાળનાર વડવાગ્નિ. ૫ તે તે દશા=
 અક્ષોભાદિ અનેક અવસ્થા. (વિષ્ણુના સંબંધમાં સત્વાદિ
 અવસ્થા) ૬ કલ્પાન્તે શ્રી વિષ્ણુ તેમની યોગનિદ્રા સમુદ્રમાં લે છે.
 ૭ મધ્યમ=મંડલેશ્વર. ધર્મી=ધર્મિષ્ઠ.

રસાતલેથી કરી ઉંચી જ્યારે
 આદિ પુરુષે હતી ભૂમિ ત્યારે,
 આતું વધ્યું સ્વસ્થ જળ પ્રલેનું
 એને મુખે ભૂપણ થયું ઘડીનું. ૮
 પ્રિયાપ્રતિ વૃત્તિ અનોખી આની
 છે દક્ષ દાને વીચિઓષ્ટકેરા,
 દીએ મુખે દૃષ્ટ સ્વભાવથી જે
 તે સૌ નદીને નિધિ પી પીવાડે. ૯
 નદીમુખોનું જળ જીવ સાથે
 ખડોળાં મુખેથી લઈ ખીડી દીધે.
 છિદ્રાણુ શિરોથકી આ વહેલો,
 ઉંચા ઉડાડે જળના પ્રવાહો. ૧૦
 માતંગ શા આ મગરો ઉડીને
 બે ભાગ બેઠે નિધિપ્રીણુ જોને !
 તે પાત્રી સંસર્ગ કપોલભાગે
 કણું ઘડી ચામર થાય એને. ૧૧
 જિહ્વંત મહા ઊર્મિથકી ન જુદા
 સર્પો ઉંચા થયા તટવાયુ લેવા,
 રવિકરે ઉજળી કાન્તિવાળા

૮ આદિપુરુષ=વરાહાવતારી વિષ્ણુ ભગવાન. એને=ભૂમિને.
 પૃથ્વીને ઉંચી કરતાં બે પડખે થઈ જતું પાણી ક્ષણવાર
 ભૂપણુ—ધ્રુવનું જેવું લાગતું. ૯ અનોખી=વિચિત્ર. દીએ મુખે.=
 ચુંબનાદિ કરાવવા મોં આગળ ધરવું તે.

- કણ્ણમણિચોથકી ચોળખાતા. ૧૨
 ચોળકોની સ્પર્ધા ધરતા પ્રવાલે,
 પછાડ ખાઇ વીચિવેગથી એ,
 અંદુર ઉંચે મુખ કૈં ભરાતાં
 હુએ સરે શંખવૂથોજ પાછાં. ૧૩
 પાણી પીવાકાજ મથી રહેલા
 આવર્તવેગે ભમતા ઘને આ,
 અત્યંત શોભી ઊડતો પયોધિ,
 મથાય બાણે ફરી મંદરેથી ! ૧૪
 ચો લોહના ચક્ર સમાન, રામા !
 આધે દીસે ક્ષાર—પયોધિ—ધારા,
 તમાલ ને તાલીવનોથી નીલી
 ધારે દીસે કાટની લીટી કાળી. ૧૫
 હે દીધનેત્રી ! તટવાયુ તારા
 મુખે સમર્પે કણુ કેતકીના,
 મિંબાધરે ખ્યાસ ધરાવતો હું
 શૃંગારહાનિ ન સહું લહી શું ! ૧૬
 આ આપણે, રેતીથી ફાટી છીપે
 વરાઇ જ્યાં મોતીની તે નિધિના,
 સોપારી રાજિ કળ નમ્ર કાંઠે
 આન્યાં ઘડીમાંહી વિમાનવેગે, ૧૭

૧૪ મંદર=એ નામનો પર્વત. ૧૫ ચક્ર=ચક્ર. ૧૬ મિંબાધર=પાકા
 ગીસોડા જેવો નીચલો હોદ્દા. ખ્યાસ=ઇતેન્નરી. શૃંગારહાનિ=શણુગાર
 સજ્જવસ્ત્રમાં થતા વિલંગરુપી હાણ. ૧૭ સોપારી રાજિકળ નમ્ર-
 કાંઠે=સોપારીના ઝાડોના ફળોથી લચી રહેલા કાંઠા ઉપર.

તો નાખી દ્રષ્ટિ કરવો ! જોને
 માર્ગે વટાવ્યા મૃગપ્રેક્ષિણિ ! તે,
 આ દૂર થાતા જલના નિધિથી
 વનોની સાથે નીકળે શું ભૂમિ ! ૧૮
 કદી પથે સંચરતું સુરેના,
 કદી ધનોના, કદી પદ્મીઓના;
 જેવોજ મારો અભિલાપ થાયે
 તેવી રીતે દેખ વિમાન જાયે. ૧૯
 અહિન્દ્ર-હસ્તી-મદ-ગંધવાળો,
 ગંગાની દહેરો લખવાથી શીજો;
 આ વ્યોમવાયુ મુખડે તમારે
 ખચોરના સ્વેદકણોજ ચૂમે. ૨૦
 લાંબો કરી ખારીથી કોતુકે તે
 સ્પર્શેલ અંડિ ! ઘન હસ્તથી તે,
 ખેરાવતો ભૂષણ વીજતું શું
 તારે કરે કંકણ કાઢી ખીજું. ૨૧
 હવે જનસ્થાન પિષે ન ચિંતા
 જાણી નવા આશ્રમ ખાંધીને આ,
 સૌ ચીરધારી નિજ કુટીમાંહે,
 રે'તા તજી'તી બહુ કાળથી જે, ૨૨
 આ સ્થાન તે જ્યાં તુજ શોધ સાડ
 જતાં દીકું મેં ભૂમિમાં પડેલું.

૨૨ ચીરધારી=વલ્કલ પહેરનારા ઋષિઓ.

તુપૂર તારા ચરણારવિન્દ—

વિયોગદુઃખે ધરતું શું મૌન !

૨૩

દૈત્યે બીરુ ! જ્યાંથી તને હરેલી

તે માર્ગ આ વલ્લી મને દયાથી,
દર્શાવતી, બોલી નહિ શકયાથી;

નમેલ પર્ણાવતી હાળીઓથી.

૨૪

રપૃહા તજી કુળી કુશે હરિણી

અને જણાવે અણુખણુ તારી,

ગતિ ઉંચાં ઉંચકી પાંપણાળાં,

વિલોચનોને દિશ દક્ષિણામાં.

૨૫

આ છહાર આવે ગિરિ માલ્યકેડું

માથું અગાધી ગગને ગએલું,

મેઘે નવું વાર, અને જહીં મેં

સાર્યાં વિયોગાશ્રુજ એક સાથે.

૨૬

જ્યાં ગંધ ધારે પલખ્યાં સરોની,

અર્ધાં ણીલયાં કેસરનાં કદંબો,

કંલાપીકેરી વળી મીઠી કેકા

અસહ્ય થાતાં ઝુજને તું વિના.

૨૭

હે બીરુ! આલિંગન કંપવાળું

માણેલ પૂર્વે સ્મરતાંજ તારું,

શુદ્ધમહી ખૂબ વધ્યા ઘનોના

જ્યાં મેં પરાણે ગગડાટ વેઠ્યા.

૨૮

૨૩ ધરતું શું મૌન—પગમાં નહિ પહોંચ્યાં અણુખણુ નહિ
થતું. ૨૫ અણુખણુ = અખણી, ગતિનું વિશેષણ. વિલોચનો =
આંખો, ૨૬ માલ્ય = માલ્યવાન પર્વત.

ધારેથી સિંચી છૂની ખાફ લાગે
જ્યાં કંદલો ખીલી નવીન ફોરો,
વિવાહના ધૂમથી રજા તારાં
અથુ સ્મરાવી સુજને પીડતાં. ૨૯

તીરે ઉગ્યાં નેત્રજૂથે છવાયાં
દેખાય ઓ અંચળ સારસો જ્યાં,
તે પાણી પંપાસરનાં શું ખેદે
દિષ્ટિ ખીએ દૂરથી ઉતરીને ! ૩૦

હો વહાલી ! તારાથી જુદા પડેલા
મેં તો દીઠાં આંહી સળોડ જોયાં,
પરસ્પરે પદ્મ—પરાગ દેતાં
સ્પૃહાથી ચક્રી સહ ચક્રકેરાં. ૩૧

તટે ઉગી ચારુ અશોકવેલી
સ્તનો સમા રમ્ય ફૂલે ફુલેલી,
જોઈ “ મળી તું ” ગણી ભેટતાં આ
સૌમિત્રિ રોકે સુજનેજ રોતા. ૩૨

વિમાન વચ્ચે ઝલતી રહેલી
સુવર્ણની ઘંટડી—સાદ સૂણી,

૨૯ ધારે=મેઘધારાવડે. ૨૮ માણેસ=ભોગવેલાં. ગુફામહી
ખૂળ વખ્યા=ગુફાઓમાં મેઘ ગર્જનાઓના પદ્ધા ઊઠવાથી તેની
ભીપણતા ઓર વધે છે. ૨૯ ધારેથી વૃષ્ટિધારાથી. કંદલો=એક
જાતનાં લાલ ફૂલ. ૩૧ ચક્રી અને ચક્ર =ચક્રવાકી, અને ચક્રવાક.

આ તારી સામે શું નભે ઉડીને
ગોદાવરીસારસજૂથ આવે. ૩૩

આ કુમળી કેડ છતાંય તેં જ્યાં
ઘડા ભરી આમ્રતરુ ઉછેર્યાં,
ઉંચામુખા કૃણ્ણમૃગો જહીં તે
ચિરે દીઠી પંચવટી રીઝાવે. ૩૪

ગોદાતીરે ત્યાગી શિકાર આંહી
તેના વીચિવાયુથી ઢાક વામી,
એકાન્ત રાખી શિર તુજ અંકે
સૂતો સ્મરે નેતરના ગૃહે, તે. ૩૫

ભૂભંગમાત્રે પદથી વૃપાના
પાડયો હતો નૃપ નહુપ જેણે,
ને પાણીને શુદ્ધકર્તા મુનિના
પૃથ્વીપરે આશ્રમ આંહી આગ્યો. ૩૬

રૂડા, યશસ્વી મુનિના ત્રણે આ
અગ્નિતણા ધૂમ વિમાન ખેંડ્યા,
તેની સૂંઘી વાસ રજેથી છુટયો
આત્મા બને છે હળવોજ મારો. ૩૭

આ શાત્કર્ણિ મુનિનું કીડાર્થ
માનુનિ ! પંચાપ્સર વારિસ્થાન,

૩૩ ઘંટડી-સાદ્ર=ઘંટારવ. ૩૫ ગોદાતીરે=ગોદાવરીના કાંઠે, ૩૬
વૃષા=ઈંદ્ર. મુનિ=અગસ્ત્ય. ૩૭ રજે=રજેગુણ.

તે શોભતું વીંટણું ધનોથી હરે
મેઘોની મધ્યે શશિગિંબ બાણે ! ૩૮

પૂર્વે કુશાંકુરજ ખાઈ રે'તા
ને મૃગ સાથે વનમાં ફરંતા,
તેને તપોભીરુ શયીપતિએ
પૂર્વે યુવા પાંચ પરીની બળે. ૩૯

જળે છુપ્યા મહેલ વસેલ એના
આ ગ્રાહુ સંગીત—મૃદંગકેસ,
નાદો નભે પુષ્પક—ઉચ્ચમાળા
કરે પ્રતિનાદથી નાદવાળા. ૪૦

કાષ્ઠોવતા ચારજ વહિ વચ્ચે
સપ્તાશ્વ જેવા તપતા લક્ષાટે,
તપસ્વી બીજે તપ આ તપે છે
સૌજન્યથી સૌમ્ય સુતીક્ષ્ણ નામે. ૪૧

શંકા ધરે વાસવ જેથી તેને,
અધીર ઉઘાડી રશના બહાને;
સુરસ્ત્રીના હાસ્યલયો કટાક્ષ,
વિલાસચેષ્ટા છળવા અશક્ત, ૪૨

૩૮ કીડાર્થ=ભોગવિહાર માટે. પંચાપ્સર=એ નામનું જળાશય.
પરી=અપ્સરા. બળે=ફાંસામાં. ૪૧ સપ્તાશ્વ=સાત અશ્વવાળા
સૂર્યનારાયણ. સૌમ્ય=તપ્ર. ૪૨ રશના, કટાક્ષ અને બીજી વિલા-
સચેષ્ટા એને છળી શકતાં નહિ.

એ અક્ષકેરી રૂડી માળવાળો.

થંપાળતો મૃગ, કુશે ઘવાયો,
તે હસ્ત ઉંચો જમણો હલાવે

આ બાબુ સત્કાર મનેજ દેવાં. ૪૩

એ હોધ મૌની શિરને કંઈક

હલાવી, સ્વીકારી પ્રણામ મારાં
વિમાનથી પાછી વળેલ દૃષ્ટિ

સહસ્રરશ્મિ પ્રતિ ફેર માંડે. ૪૪

પવિત્ર આ આશ્રમ શાંતિ દેતો

છે અગ્નિહોત્રી શરભંગકેરો,
સંતોષી તેણે ચિર અગ્નિકાળે

કાયાય હોમી સુપવિત્ર મંત્રે. ૪૫

છાયાથી ભાગંશ્રમને હરંતાં

ઘણાંજ સુસ્લાધ્ય કૃણે ભરેલાં,
સુપુત્ર જેવાં તરુમાંહી એની

અતિથિપૂજા હમણાં ઠરેલી. ૪૬

ધારાકૂંદાડા દરીમાંથી મારે

કીડાતણા કંપ શું મેઘ શૃંગે !
દૃષ્ટિ રૂંધે તે વિષમાંગિ ! મારી,

માતેલ આ સાંઠ શું ચિત્રગિરિ ! ૪૭

૪૭ ધારા કુંદાડા=ધારા-પ્રવાહથી થતો અવાગ. દરીમાં=ગુફા શું
માં, આ બે શબ્દ ગિરિ અને સાંઠ એવને લાગુ પડે છે.

આ શાન્ત ને સ્વચ્છ વહેણવાળી
 દૂરે રહે પાતળી કે' દીસંતી,
 મંદાકિની વીંટી પહાડશિરે,
 ભૂમિગળે મોતીની સેર જાણે ! ૪૮
 તમાલ આ ગિરિની ખાસ રૂડું
 પ્રવાહ સુગંધી લમળ જેતું;
 ચવાંકુરો શા તુજ ગાલ ફિકકે
 રચ્યું હતું ભૂપણ શોભતું મેં. ૪૯
 શિક્ષા વિના પ્રાણી વિવેકી જ્યાંહે
 ને પુષ્પ વિના ફળ વૃક્ષ પામે;
 પ્રભાવ અત્યુત્તમ દાખી રે'તું,
 આ અત્રિવંન તપ સાધવાતું. ૫૦
 સ્નાનાર્થ આંહીજ તપોધનોના
 સપ્તર્ષિહસ્તે કનકાખજ ચૂંટયાં,
 તે શંભુકેરી શિરમાળ જેવી
 ભાગીરથી મહાસતીએ વહાવી. ૫૧
 વીરાસને ધ્યાન ધરી રહેલા
 ઋપિતણી વેદિ વચે રહ્યાં આ.
 વૃક્ષોય વાયુ વિણ શાંત ઉભાં
 સોહાય યોગારૂઢ હોય તેવાં. ૫૨

૪૮ વીંટી=માજીમાજી વીંટાએલી. ૫૦ શિક્ષા=મારપીટ. ૫૧
 સપ્તર્ષિ=સનકાદિ મુનિઓ. કનકાખજ=સુવર્ણકમળો. મહાસતી=અત્રિ-
 પત્ની અનસૂયા. ૫૨ વીરાસન=એક પગને ખીજ પગની જાંઘ
 ઉપર મૂકી ઉભા રહેતું તે.

પ્રાર્થ્યો હતા એક સમે તમે જે
 વિજ્યાત તે આ વડ શ્યામ નામ.
 દ્વિજાર્થી શોભે ઢગ નીલમોનો
 માણેકની સાથજ શુ' ભજેલો ! ૫૩
 કહીં પ્રભાપૂરક ઇન્દ્રનીલે
 ગૂંથેલ મોતીતણી માળ શી તે,
 અન્ય સ્થળે શુભ સરોજમાળા
 નીલાખજ સાથે વચમાં ગૂંથી આ. ૫૪
 કહીં મીઠુંમાનસનાં ખગોની
 પાંક્ત શી કાદંબયત્રી ભજેલી,
 અન્યત્ર કાળાગુરુપત્ર પામ્યે
 ચિત્રી શું ભક્તિ ભૂની ચંદને એ. ૫૫
 કહીં પ્રભા ચંદ્રની કાળી ઘોળી
 છાંયે રહ્યા તિમિરથી બનેલી,
 બીજે શરદ મેઘની શુભ પાંક્તિ
 છિદ્રે સુહાતા નભભાગવાળી. ૫૬
 અને કહીં ભસ્મવિલેપવાળી
 શંભુની કાયા ફણી—ભૂપણાળી,
 જે બાહવી શોભતી હે શુભાંગિ !
 કાલિંદીનીરે જુદી દહેરવાળી. ૫૭

૫૪ પ્રભાપૂરક=તેજોમય. (૫૫) મીઠુંમાનસ=જેને માનસરોવર
 વહાણું છે એવાં. ખગો=પક્ષી, ચેત હંસ. કાદંબ=નીલહંસ.
 પામ્યે=પામવાથી, અંદર ખરી પડવાથી. ભક્તિ=શરીર પર ચીતરાતાં
 તિલકાદિ ચિહ્ન. ૫૭ ફણી=ભૂપણાળી=સર્પનાં આભૂષણવાળી.

આ સંગમે નિધિની પત્નીઓના
 નાહ્યાથી સર્વે પૂત દેહવાળા,
 હોવા છતાં તત્ત્વનાથું ન ભાન
 પામે તનુમંધ ફરી કદી ન. ૫૮

શહેર નિપાદપતિનું આ તે,
 જ્યાં મેં તજીને શિરના મણિને
 બાંધ્યે જટાઓ કંકળ્યા સુમંત્ર
 “કેંકરી ! આશા ફળી તારી” એમ. ૫૯

સ્તનો જાડીં ચક્ષની સુંદરીનાં
 આખે સુવર્ણાજની રેણુ તેનું,
 છે પ્રાભ નામે સર મૂળ, વેદો
 કહે પ્રકૃતિ જ્યમ બુદ્ધિનુંજ. ૬૦

રોપેલ છે યજ્ઞયૂપો તટે જ્યાં,
 તે રાજધાની સમીપે અયોધ્યા
 વાજીમુખે સ્નાનથી શુદ્ધ પાણી
 ઇક્ષ્વાકુઓના નદી આ વહાવે. ૬૧

રેતાળ ખોળે સુખથી રમાડ્યા,
 ને ખૂળ પાછ પય પુન્ટ કીધા;
 તે માતને ઉત્તર કોસલોની
 સામાન્ય જેવી જન માંડે વન્દે. ૬૨

૫૮ નિપાદપતિ=ગૃહરાજ. બાંધ્યે=બાંધી ત્યારે. ૬૧
 વાજીમખ=અશ્વમેધ.

તે પૂજ્ય પિતાથી વિયોગી મારી
 માતા સમી આ સરથૂ, દૂરેથી
 મને અતિ શીતળ વાયુવાળા
 તરંગરૂપી કરથી શું ભેટે ! ૬૩

સુરક્ત સંધ્યા સમ આ અગાદી
 રાતી ઉઠે છે રજ ભૂમિમાંથી,
 ધારે, કલ્પે વાતજ વાયુસુતે
 લૈ સૈન્ય સામે મુજ ભર્ત આવે. ૬૪

તે સંત દેહો મુજને અભેદી
 શ્રી નક્કી પિતૃપણ પાળવાથી,
 ખરાદિ મારી રણથી વળ્યાને
 રક્ષેલી દીધી જ્યમ લક્ષ્મણે તું. ૬૫

કરી ગુરુ આગળ પાય થાલી
 ને રાખી સર્વે ચમૂને પછાડી,
 અમાત્ય જુના સહ ચીરધારી
 લૈ અધ્ય મારી ભણી ભર્ત આવે. ૬૬

તાતે દીધી, ને ગઈ અંક તોયે
 શ્રીને નહિ ભોગવી મુજ ગ્રેમે,
 ને આટલાં વર્ષ અસિની ધારે
 તે સાથ ગાળ્યું વ્રત ઉગ્ર આણે. ૬૬

વસંતતિલકા

શ્રીરામ એમ વદતાં, અધિદેવતાના-

મિથે વિમાન લહી તેમની તેવી ઇચ્છા,
આશ્ચર્યથી ભરત પાછળ લોક છે, તે
આકાશમાર્ગથી ઉતરતું નિહાળે. ૬૮

તે યાનથી તરી નિમીષણથી જતાવ્યે
સેનાનિપુણ કપિરાજકર ગ્રહીને,
સ્ફટિકગદ્ગદ સીડીથીજ રચેલ માર્ગે
શ્રીરામ ભૂમિતલ ઉપર ઉતર્યા છે. ૬૯

ઇક્ષ્વાકુવંશગુરુને નમી નિયમી તે
પૂજ્યગ્રહી ભરતને સહઅંધુ ભેટે,
ને હર્ષનેત્રજળ સાથજ શિર સૂંઘ્યું
જાંધુપ્રીતે તજી દીધો અભિષેક તેનું. ૭૦

ઢાઢી મૂછો મુખ વધ્યે બહુ ફેરવાળા
મંત્રિ જુના મૂળનીચે વડ શા જડાળા,
શ્રીરામને નમી રહ્યા, તવ મોઢી ઢળે

ને મોઢી વાણીથી પૂછી શુભ માન દે તે. ૭૧
આ ઇશ રીંછકપિનો ભીડઅંધુ મારો,
પૌલસ્ત્ય આ રણવિષે રિપુધાતી ખેલો;

એ રીત માનથી રધુભૂષણે કહેતાં
એને નમ્યા ભરત લક્ષ્મણની પહેલાં. ૭૨

૬૭ તે સાથે=રાજલક્ષ્મીની સાથે. ૬૮ અધિદેવતાના
મિથે=વિમાનનું સંચાલન જે અગૌચર દેવી શક્તિથી થતું હતું તે.

વંદાય ત્યાં ભરત લક્ષ્મણુથીજ, એને
 ઉઠાડી પાય પડતા પછી ખૂબ ભેરે,
 એ ઇન્દ્રજીતશરઘાતયદ્રી કઠોર
 છાતીથી છાતી ભીડી પીડ કરંત એને. ૭૩
 ત્યારે શ્રીરામહુકમે કપિસૈન્યનાથો
 બેઠા ગજે ધરી મનુષ્યતાણું શરીરો,
 ત્યાંથી ઝરંત બહુધા મહવારિધારા
 ગિરિ ચઢ્યાનું સુખ એહ અનુભવંતા. ૭૪
 ભૂત્યો સહ પ્રભુ છતાંય નિશાચરોને
 આજ્ઞાથી રાઘવતાણી રથમાંહી બેઠા,
 માયાવી રીતથી રથેલ વિચિત્ર એના
 શોભાતણી રથ કરી શકતા ન સ્વર્ધા. ૭૫
 પાછા શ્રીરામ ચડિયા લઘુ બંધુ સાથે
 ઉડે ધન જહીં યથેચ્છ જતા વિમાને,
 જોવા સમૌ બુધગૃહસ્પતિ સાથ ચંદ્ર
 સંધ્યા સમે ચમકતી વીજળી શું મેઘ ! ૭૬
 ત્યાં વિશ્વના પતિવડે પ્રલયેથી ભૂ શી !
 વર્ષા વીત્યે ઘનથી ચંદ્રની ચંદ્રિકા શી !

૭૫ વિભીષણના માયાવી રથો પણ આ રથોથી હિરતા હતા.
 ૭૬ વિશ્વના પતિ=પરાહાવતારી વિષ્ણુ, અહીં સીમાને પ્રલયાંતર્ગત
 થએલી પૃથ્વી, અને મેઘે આવરી લીધેલી ચંદ્રિકા સાથે સર-
 ખાવી છે.

પૌલસ્ત્યરૂપી પીડથી બચવેલી રામે
 વંદ્યાજ એ ભરત દૈર્ઘ્યવતી સીતાને. ૭૭
 લકેશની વિનનિ છાંડીજ પાળ્યું જેણે
 ભારે મહા વ્રતજ તે ચરણેા સીતાના,
 ને જેહને અનુસર્યું શિર એ જટાળું
 અન્યોન્ય પાવન થયાં મળી સાથ બેઉ. ૭૮
 પ્રહર્ષિણી
 અર્ધો ગાઉ જનની પાછળે જઈને
 શ્રીરામે ધીરી ગતીના વિમાનવાટે,
 શત્રુધને પટથો રચેલ તંબુ છે ત્યાં
 કીધો વાસ અવધકેરી વાટિકામાં, ૭૯

૭૯ અવધ=અયોધ્યાપુરી. પટથી=કપડાથી.

બૌદ્ધ-સર્ગ.

— સીતા પરિત્યાગ —

ઉપજતિવૃત્ત

છેવાથી આધાર તરુલતા શી
પતિવિનાશે પછી શોકકારી
હશા ધરતી નિજ માત બેને
બંધુ જુઓ ઉભય એક સાથે. ૧
શક્તિસુશોભી રિપુવાતી બેને
કમે નમંતા જનની ઉભે તે
અશ્રુથડી અંધ થતાં ન દેખે,
કિન્તુ સુતસ્પર્શસુખે પ્રમાણે. ૨
તે બેઉનાં શીતળ હર્ષ--અશ્રુ
રોકેજ ઉનાં અતિ શોક-બિન્દુ,
રોકે હિમાદ્રિજરણું શું આવી
ગંગા અને સર્જનું ઉજળુ વારિ ! ૩

૨ કમે=પ્રથમ પોતાની માને અને પછી અપરમાને. ૩
શીતળ હર્ષાશ્રુ ઉજળુ દુઃખાશ્રુને અટકાવે તેમ.

દેવ્યાસ્ત્રથી યુત્રતણે શરીરે
 દયાથી તાજાં વ્રણને અડીને,
 સ્ત્રિસ્ત્રીઓને બહુ ધ્રુષ્ટ તોએ
 ન વીરમાતા પદ બેઉ ધ્રુષ્ટે. ૪

અભાગણી હું પતિને પીડતી
 સીતા છું, એહું નિજ નામ બોલી;
 સ્વર્ગે વસેલા ગુરુની સ્ત્રીઓને
 અમાન ભાવે નમતાં વધુ એ. ૫

“ થા ઉભી બાપુ ! લધુ બંધુ સાથે
 આ સ્વામી નિશ્ચે તુજ કર્મપુણ્યે,
 તર્યો મહા સંકટ ” એમ બેઉ
 કહેતી, એને પ્રિય તોય સાચું. ૬

માતાતણે હર્ષજળે શરૂ થયો
 શ્રીરામનો તે અભિષેક પુરો,
 કરાવતા વૃદ્ધ અમાત્ય સૌએ
 તીર્થોથી લાવી જળ હેમકુંભે. ૭

સરોવરો, સાગર, ને સરિતા
 જોને અસુરો, કપિઓથી આણ્યાં,
 પાણી પડ્યાં શિરપરે, જયીના
 શું વિન્ધ્યશિરે જળ મેઘજળ્યાં. ૮

૪ પદ = પદવી. અર્થાત્ તેમને વીરમાતા કહેવાયું ગમતું નથી.
 ૫ સ્વર્ગે...ગુરુ=સ્વર્ગસ્થ સસરા, દશરથ.

તપસ્વીનો વેશ ધરીય ખેલાં
 શોભી રહેતા અતિ જેહ રૂડા,
 રાજેન્દ્રવન્દો ધરવાથી તેની
 શોભા અને છે પુનરુક્તિ જેવી. ૯
 મંત્રિ, અસુરો, કપિમન્ય સાથે,
 ને વાઘસુરે રીઝવી જનો તે
 વર્ષે જહીં અક્ષત ખેલવાળી
 પેસે ઉંચી માળની રાજધાની. ૧૦
 સૌમિત્રિ ઢાળે લઘુ અંધુ સાથે
 જેને ધીમે ચામર, ને શ્રીલતે,
 ધયુરું રૂડું છત્ર, રથે ચઢયા તે
 ઉપાયસંઘાત સમા જણાયે. ૧૧
 અલાગુરુધૂપની રેખ ગહેલે
 વાયુથી જુદી થઈ પુરીની તે,
 વનેથી આવેલ રધુપ્રવીરે
 છોડેલ વેણી સમ શોભતી તે. ૧૨
 સાસુથી સન્નિજત સુવેશવાળી,
 બેઠેલી નાને રથ રામપત્ની,

૧૦ માળ=તોરણ. ઉંચાં તોરણો આંધ્યાં છે, એવી રાજધાની,
 અયોધ્યા. ૧૧ ઉપાય= યુક્તિઓ સામ, દામ, દંડ અને ભેદ એ
 ચાર છે. સંઘાત=સમૂહ. ચાર ભાષાઓ ચાર ઉપાય જેવા જણાય
 છે. ૧૨ અયોધ્યાનગરીને પતિવ્રતા સ્ત્રી સાથે સરખાવી છે.

- એને અયોધ્યાની નમે સુનારી
મહેલની બારીથી હસ્ત બેઠી. ૧૩
- દેલાવતો તેજ, મહાસતીએ
દીધો, ધરી લેપ સદાય અંગે,
છે શુદ્ધ એવું પુરીને બતાવી
નાથે, ફરી અગ્નિ ગમ્મ શું શોભે ! ૧૪
- સાને સન્યાં દે સદનો સખાને
સદલાવવાળા રડતાં શ્રીરામે,
પ્રવેશ કીધો ધરમાં પૂજના
તે ચિત્ર વિષેજ રહ્યા પિતાના. ૧૫
- “ જે સ્વર્ગદાયી સતથી અમારા
પિતા ગળ્યા ના, તુજ તેહ માતા !
છે પુણ્ય ” એવું કહી હસ્ત બેઠી
ત્યાં ભર્તની માની લગ્ન તળવી. ૧૬
- સુગ્રીવને વિભીષણાદિ સૌને
સંતોષીયા કૃત્રિમ સાધનોએ,

૧૩ સ્ત્રીઓને બેસવા નાનો નીચો રથ હોય છે, તેને કર્ણિરથ કહે છે. ૧૪ મહાસતી અનસૂયાએ આપેલો લેપ સીતાએ શરીરે ચોળ્યાથી તેનું તેજ અગ્નિની જ્વાળા જેવું ચોગરદમ દેલાવું હતું. તેથી તેને જાણે ફરી અગ્નિપરીક્ષા કરાવતા હોય તેમ લાગતું હતું.

- તેઓ થતા વિસ્મિત તેથી ચિત્તે
સંકલ્પ માત્રે થતી સિદ્ધિ જેને. ૧૭
- આવ્યા અભિનંદન સાડી સૌ જે
તે દિવ્ય સુગીશ રીઝાવી સણે
તેઓથી, માર્યાં રિપુનું ચરિત્ર,
વધારતું જે નિજ શૌર્યપીર્ય. ૧૮
- ઋષિ ગયા કેડ સુખે વીતાવી
અર્ધો મહિનો નહિ બાણતાં કેં,
સીતાકરે ભેટ અપવી પોતે
રક્ષેશ, ઋક્ષેશ. વળાવતા એ. ૧૯
- સ્વેચ્છા પ્રમાણે જતું જે વિમાન
શત્રુથી લીધેલું જીવિત સાથ,
કુબેરને પુષ્પક પુષ્પ જેવું
તેઓ ફરી મોકલતાજ પાછું. ૨૦
- પિતૃનિદેશે વનવાસ વેઠી,
પછીથી પિતાજીનું રાજ્ય પામી;

૧૭ સંકલ્પ કરતાંજ સર્વ સિદ્ધ થતું હતું તેવા સુગ્રીવ અને વિભીષણ. ૧૮ તેઓથી=દિવ્ય મુનીશ્વરો પાસેથી. માર્યાં રિપુનું ચરિત્ર=પોતે હણેલા રાવણ વગેરેનાં જન્મપરાક્રમાદિક વાર્તા. નિજ=પોતાનું રામનું. ૧૯ રક્ષેશ=રાક્ષસોનો રાજા, વિભીષણ. ઋક્ષેશ=નીંજ, અને વાનરોનો રાજા, સુગ્રીવ, નલ, નીલ વગેરે. ૨૦ જીવિત=રાવણના જીવતર સાથે લીધેલું. ૨૧ નિદેશ=આજ્ઞા, ધર્મીયકામ=ધર્મ અર્થ નામના મોક્ષ સાથેના બીજા ત્રણ પુરુષાર્થ.

- ધર્માર્થકામે રુચિ રાખી જેવી,
રામે લઘુ બ્રાત પરેય તેવી. ૨૧
- સર્વેય માતાપર પ્રીતિવાળા
તેજો થયા ત્યાં સમભાવવાળા,
પણમુખ પીતા પય શું સ્તનોનાં
સેનાતણા નાયક કૃત્તિકાનાં. ૨૨
- નિર્દોષ તેથી ધનવાન લોકો,
તે વિધવાદારીથી ક્રિયાવતા તે;
પિતૃવતા થાય નિયામક તે,
ને પુત્રવાળા પીડકારીથી તે. ૨૩
- સંભાળી કાર્યો સમયે જન્મનાં
વિદેહસુતા સહ ખેલતા ત્યાં,
સીતાજની સુંદર કાય ધારી
શું લોગની લાલચુ લક્ષ્મી દેવી ! ૨૪
- ચિત્રોવતા રાજમહેલમાં ત્યાં
યથેચ્છ ઇન્દ્રિયસુખ સેવતાંનાં
હુઃખોય તે દંડકમાં પડેલાં
સંભારતાં લાગી રહે સુખો શાં. ૨૫

૨૨ પાણમુખ=છ મુખવાળા કાર્તિકેશ્વર. સેનાતણા નાયક=દેવ-
સેનાના પતિ. તે દેવોના સેનાપતિ થયા હતા. કૃત્તિકા=સત્તાવીશ
નક્ષત્રોમાંનું ત્રીજું નક્ષત્ર. તેમાં છ તારા મોટા છે. કૃત્તિકાઓએ
વારા દેવતા માતૃભાવે ધરણીવતી તેમને છ મુખ થયાં હતાં. (જુઓ
કુમાર સંભવ). ૨૫ ચિત્રોવતા=વનવાસનાં ચિત્રોવાળા.

અધિકલાવેથી ભરેલ નેત્રે,
ચીતાળ દિષ્ટા શર શા સુમુખે,
ન વાણીથી ગર્ભવતી જણાવે,
આનંદ આપે પતિનેજ તોયે. ૨૬

એકાન્તમાંહે કૃશઅંગવાળી,
ને નીલરંગી સ્તનઅગ્રવાળી;
લજ્જાળુ રામા નિજ અંક લેને
પ્રીતિથી પૂછ્યો અલિલાખ રામે. ૨૭

ખાતાં જહીં હિંસક તો નીવારો,
ને જ્યાં સખીઓ મુનિકન્યકાઓ;
ગંગાતણાં તીરતપોવનોને
જોવા ચહે કુશવતાં ફરી તે. ૨૮

ઇચ્છિતદેવા દર્શ કોલે રામ
અનુચરો રાખીય નિજ પાસ,
જોવા ચહાતા સુખી તે પુરીને
ચઢયા મહેલે ગગને અડે જે. ૨૯

સમૃદ્ધ ચૌટાંથી ભયોં બન્નરો,
ને સર્પૂમાંહી ફરતાં વહાણો,
વિલાસી લોકોથી ભરેલ ત્યાં તો
જોતા રીઝે પુરીની પાસ ખાગો. ૩૦

૨૬ શર=જસની જાતનું પીળચટા રંગનું એક જાતનું
ધાસ. ૨૮ ઉપર પૂછેલા અલિલાપનો આ શ્લોકમાં રજોટ થાય છે.

પૂછે જનોમાં થતી આત્મચર્યા
 તે શ્રેષ્ઠ વક્તા, સુચરિત્રવાળા
 છે શેષ જેવાં ભુજ, બાંધ જેનાં
 જે શત્રુજેતા, ચર ભદ્રને ત્યાં. ૩૧

તેણે કહ્યું, આગ્રહથી પૂછતાં,
 જનો સ્તવે છે ચરિતો તમારાં;
 હું દેવ! રક્તેશગૃહે વસેલાં
 સીતા સ્વીકારી લીધ તે વિનાનાં. ૩૨

પત્નીની નિંદાધકી ના ખમાતી
 દુષ્ટીર્તિથી આવી રીતે ચિરાઈ,
 વેદેદ્ધીના નાથતણુંજ હેયું
 લોહું શું લોખંડી ઘણે ઘવાયું. ૩૩

શું આત્મનિન્દાની કથા ઉવેળું
 કે આ તણું દોષ વિનાની સ્ત્રી હું ?
 આવી રીતે બેઉ પખે મુંઝાતી
 હિંડોળ શી તેહની વૃત્તિ થાતી. ૩૪

જાણી, નથી શાંતિ બીજે ઉપાયે
 ધોવા તજી સ્ત્રી અપવાદ ચાહે,
 યશોધનોનો યશ દેહથીયે
 મોટો, પછી તો વિષયેથી ના તે ? ૩૫

૩૧ આત્મચર્યા=પોતાવિષે લોકોમાં યોજાતી વાત. ચર=ચુસ્ત
 દત. ભદ્ર=ચરતું નામ.

ભાતૃવિકૃતિ લહી હુઃખી થાતા
 અનુજને તે મળી ઝંખવાતા—
 રામે જણાવી દીધી આત્મનિંદા,
 ને આમ પાછા ફરી વાક્ય જોડ્યા. ૩૬
 રવિથી જન્મ્યા શુભ રાજવંશે
 આચારથી શુદ્ધ હુંથો કલંક
 આલું ચઢ્યું આજ, તમે જુઓને
 વારિકણોથી જયમ ખાપ વિષે. ૩૭
 વારિતરંગો પર તેલ જેવો,
 લોકો વિષે આ પ્રસરી રહેતો;
 આશ્લેષ આવો હું સહી શકું ના,
 ગજેન્દ્ર રહેતો જયમ થાંભલો ના. ૩૮
 તે ટાળવાને ફળદાયિની આ
 હોવા છતાં, હાલ તણ અપેક્ષા
 ત્યાગીશ વેદેહસુતા હું, પૂવે
 અઘિધવતી ભૂ જયમ પિતૃવાક્યે. ૩૯
 નિષ્પાચ એને હું ગાળું છું તોએ
 મારા મતે લોકની વાત ભારે,

૩૬ ભાતૃવિકૃતિ = માઇના મોંપર થએલો વિકાર. ૩૭ વારિકણો =
 પવનમાં પાણીના ભરેલાં અતિ સૂક્ષ્મ રંજકણ. ખાપ=દર્પણ,
 આરસીના કાચ ઉપર ઉઘડીસ મૂકવાથી ભીનું ધાણું પડે છે.
 ૩૮ ફળદાયિની=પુત્રરૂપી ફળ આપવાની તૈયારીમાં રહેલી.

- ભૂમિની છાયા દૂધ શા શરીમાં
લાઘાદ્યે લોક ગણે અહીંનાં, ૪૦
મેં યત્ન દેતો લણવા કર્યો બે,
તે ના નકામો, પણ વેર માટે;
છંછેડિયો સર્ગ પગે અડતાં
રુધિરની ખ્યાલથી ડંગતો કાં? ૪૧
તો મુજ આ નિશ્ચય ના તમોને
દયાળુ થીને લણવો ઘટે છે,
નિન્દાદગી શલ્યથી મુક્ત મારા
જો મચ્છતા હો જીવને ટકાવા, ૪૨
સીતાની સામે ફર નિશ્ચયે આ
ગોલી રહેતા નૃપને કહેવા;
શક્તિ ધરાવે નહિ બંધુમાંડે,
તજો તમે કે નહિ એમ એકે. ૪૩
તે સત્યવાદી, વડીલ, ત્રિલોકે
જેનો ગવાતો જશ, તે કહે છે;
કહ્યાગરો લક્ષ્મણ છે લહીને
હે સૌમ્ય ! એવું વદી એક ખુણે. ૪૪
દર્શાવતી દોહલ લાલી તારી
તપોવનોમાં ફરવા જવાની,

૪૪ એકખુણે=એકાંતમાં. ૪૭ સુમંત્ર=સારથિનું નામ છે.

તે મિષ એને તું રથે લઇને
વાલ્મીકિના સ્થાન કને તજી દે. ૪૫

પિતાની આજ્ઞાથકી પશુરામે
છેદેલ માતૃશિર શત્રુ પેઠે,
તે સૂણી તેણે ગ્રાહી જ્યેષ્ઠઆરા
વડીલવાકયે ન ઘટેજ શંકા. ૪૬

પછીથી જોડયા ચમકે ન એવા
અશ્વો, સુમત્રે પકડયા અછોડા,
તેવા રથે લક્ષ્મણ નીકળે છે
લૈ ઇષ્ટ સૂણી હરખ્યાં સીતાને. ૪૭

રુચિર દેશે ફરતાં સીતા એ
“ છે પિયુ મારા પ્રિયકારી માને ”
જાણે ન કિન્તુ તરુ કલ્પ છાંડી
થયા અસિપત્રનું વૃક્ષ સ્વામી. ૪૮

માર્ગે સીતાનું દુઃખ લક્ષ્મણે જે
છુપાવ્યું દુઃસહ્ય લવિષ્યનું તે,
સદાય ખોયું પતિસુખ જેણે
તે દક્ષિણાક્ષિ ફરકી જણાવે. ૪૯

ભૂંડા શકુને થતા દુઃખેથી
ફિલ્લા પડેલા મુખપદ્મવાળી,

૪૮ તરુકલ્પ છાંડી = કલ્પતરુ શીટીને. અસિપત્ર = તરવારની
ધાર જેવી ધારવાળાં પત્ર.

વૈદેહી અંતઃકરણે ગહિ છે

રાજનું રૂડું લઘુ બાંધુ સાથે. ૫૦

બ્રાતૃનિદેશે સતી એ સીતાને

વનપ્રદેશે તજનાર જે તે,

સૌમિત્રિને આગળ આવી વારે

ગંગા બ્રજાળી વીચિરસ્ત જાણે ! ૫૧

રોક્યા સૂતે જ્યાં હય, તે રથેથી

ઉતારી તીરે નિજ બાંધુપત્ની,

નિપાદનોકાયદી એહ ગંગા

તર્યે, પ્રતિજ્ઞાપ્રિય શું પ્રતિજ્ઞા ! ૫૨

પછી પરાણે કરી સ્થિર વાણી,

સૌમિત્રિ અશ્રુથી ગળે રૂંધાઇ;

મહીપનું શાસન તે સૂણાવે.

ગાંડી શિલાવૃષ્ટિ શું મેઘ વર્ષે. ૫૩

આ શાપ શા વાયુથકી વિંધાઇ,

ને ભૂપણે શી કળીઓ વિખેરી;

તત્કાળ વેઢી શી સીતા ધરિણી

ઢળી, સ્વકાયા ઉપજેલી જ્યાંથી. ૫૪

પર પ્રતિજ્ઞાપ્રિય=પ્રતિજ્ઞા—સત્ય જેને પ્રિય છે એવો. ૫૩ ગાંડી શિલાવૃષ્ટિ=મેઘ સુખદ જગતે ગહલે એકદમ માથું તોડી નાખે એવા કરાના પથરા વરસાતે તે. ૫૪ સ્વકાયા...જ્યાંથી=સીતા ધરતીમાંથી ઉત્પન્ન થયાં હતાં. (જુઓ રામાયણ) દુઃખમાં પુત્રી માતાના ખોળાનો આશરો લે તે સ્વાભાવિક છે.

“ ઇક્ષ્વાકુવંશે ઉપજેલ, શાથી
તને તજે એ પતિ સાધુચારી ”

ધરિત્રીમાળે ધરી આવી શંકા

હીધો સીતાને અવકાશ ત્યાં ના ! ૫૫

મૃર્ચિત થૈ તે નાદિ દુઃખ જાણે,

તપે ફરી શુદ્ધિ મળ્યાથી તાપે.

સૌમિત્રિના યત્નથી પાછી આવી

સંસાર સીતાને થઈ કષ્ટકારી. ૫૬

નિર્દોષ હોવાજ છતાં ત્યજતા

પતિની નિંદા કરતી સતી ના,

દુઃખી સદાના બહુ પાપવાળા

ફરી ફરી નિંદતી નિજ આત્મા. ૫૭

તે સાધ્વીને લક્ષ્મણ દૈર્ઘ્ય આપે,

ને વાલ્મીકીઆશ્રમમાર્ગ ચીધે;

“ સ્વામીના વાઠયે હું બન્યો કઠોર

ક્ષમા કરો દેવી ! ” કહી નમેજ. ૫૮

ઉઠાડી તેને વદતાં સીતા આ

“ પ્રસન્ન છું, તું જીવ હીર્ષ વીરા !

મહેન્દ્રને જેમ ઉપેન્દ્ર તાણે

તેવા તમે છો નિજ જયેષ્ઠ બ્રાતે ” ૫૯

અનુક્રમેથી સહુ સાસુઓને

પ્રણામ મારા કહી આ કહેજે,

૫૬ તપે=દુઃખ થતી. તાપે=દુઃખવડે. સંસાર=ભાન. ૫૯
મહેન્દ્ર=ધન્દ્ર. ઉપેન્દ્ર=વિષ્ણુ. વિષ્ણુ ધન્દ્રના લઘુ બ્રાતા છે.

- છે પુત્રનો જે મુજમાંથી ગલ્
તેનું મનેથી સહુ શુભ રહાય. ૬૦
- મારા કહ્યાથાં નૃપને કહેજે,
કે વલ્લિમાં શુદ્ધ ધયેલી આગે,
દોકેળિ સૂણી મુજને તણ જે
વિજ્યાત વંશે ઘટતું શું એ છે? ૬૧
- સુમુદિવાળા! મુજનો તમે આ
ઠગ્યાથી વા ત્યાગ કર્યો ગણું ના,
મારાજ ણીજા લવપાતકોનો
અવહ્ય પાક્યો વીજનો કડાકો. ૬૨
- પૂર્વે મળી આવી ઉવેખી લક્ષ્મી
વને વસ્યાં 'તા મુજ સાથ સ્વામી!
હું સ્થાન પામી વસી આપમ્હેદે
રહેવાતી ના રોષભરેલીથી તે. ૬૩
- દૈત્યોથકી પીડિત નાથવાળી
તપસ્વિનીનો હું પતિકૃપાથી
વિશ્રામ યૈ તે કયમ અન્ય ચણું
જાઉં? પ્રકાશે પ્રભુ ! આપ જ્યાંહે, ૬૪

૬૨ અથવા તમે સ્વેચ્છાથી મને તણ એમ હું ગણતી નથી, પણ મારા પૂર્વ જન્મનાં પાપોનો આ પરિપાક છે. ૬૩ પહેલાં લક્ષ્મીને આપે અવગણેલી ત્યારથી તે મારા પ્રતિ રોષે ભરાએલી છે. તેનું જ આ કાર્ય છે. ૬૪ દૈત્યોએ પીડેલા પતિઓવાળી ઋષિ-પત્નીઓ મારે શરણે આવતી હતી.

કિંવા વિયેગેથી બન્યા નકામા
અભાગી આ જીવિતની ઉપેક્ષા

કરું, ન જો હોત તમારો ગર્ભ
સંરક્ષવાનું કુખમાંહી વિધન. ૬૫

તો હું પ્રસૂતિ પછી સૂચું સામે
તકાવી દૃષ્ટિ તપ આચરીશ,
જેથી ખીજે જન્મ તમેજ મારા
સ્વામી બનો, ના પડી જાવ જુદા. ૬૬

વર્ણી અને આશ્રમ પાળવાના
છે રાજધર્મો મનુએ કહેલા,
એથી તમે છાંડી છતાંય મારી
રક્ષા ઘટે છે, સહુ તાપસો શી. ૬૭

‘ ભલે ’ કહી જ્યાં ગ્રહી વાણી એની
સૌમિત્રિ દૃષ્ટિપથથી જવાથી.
તે મુક્તકંઠે બહુ દુઃખ ભારે
જહીતી ટીટોડી શી રડી અતિશે. ૬૮

મારે તજ્યાં નૃત્ય, કુસુમ વૃક્ષે,
ચાવેલ દર્ભો વળી મૃગલાંએ,

૬૭ છાંડી=તજ, તાપસો શી ચક્ષમાન્ય તાપસોની રક્ષા કરવી એ
રાજધર્મ છે, તો તે પ્રમાણે મારું રક્ષણ કરવું યોગ્ય છે. ૬૮
દૃષ્ટિ પથથી જવાથી=દેખાતો અંધ થયો ત્યારે.

તેના દુઃખે ભાગ પડાવી ત્યાંહે
 અત્યંત આક્રંદ થતું વનેયે, ૬૯
 જેઆઇ વિલાપથી પાસ તેની
 ગયા કવિ કુશસમિધકામી,
 ભીલેથી વીંધાયલ પક્ષી ભાળી
 જેનો થયો શોકજ શ્લોકરૂપી. ૭૦
 નેત્રે છવાયાં લૂછી અશ્રુ એને
 વિલાપ મૂકી સતી એહ વંદે,
 ત્યાં ગભાંચિન્દો લહી મુનિ એને
 સુપુત્રની આશિષ દેખ કે'છે. ૭૧
 જાણું સમાધિથી તને તજી છે
 મિથ્યાપવાદેથી ડરી પતિએ,
 તો શોક ના તું કર, દેશ બીજે
 વૈદેહિ ! પિતૃગૃહમાં વસીને. ૭૨
 ત્રિલોકના કંટકહારી તોયે,
 અનાત્મજ્ઞલાઘી; સતવાદી તોયે,
 તારા પ્રતિ નાહક દોષ દીધો
 એ રામના ઉપર કોપ મારો. ૭૩

૭૦ કુશસમિધકામી=દર્શ અને સમિધ લેવાની ઇચ્છાવાળા.
 કવિ=વાદ્મીકિ. તેમનો શોક શ્લોકના રૂપમાં ફેરવાઈ જતાં રામાયણનું
 સર્જન થયું હતું. ૭૨ પિતૃગૃહ મતલબકે હું તારા પિતાનો પરમ
 મિત્ર હોવાથી મારા ઘરને બીજા દેશમાં આવેલું તારા પિતાનુંજ
 ઘર જાણી રહે.

ધ્વસુર તારા મુજ મિત્ર ખ્યાત,
 સાધુ-લવોચ્છેદક તુજ તાત;
 પતિવ્રતાઓમહી અગ્રણી તું,
 તે તું પરે મારી દયા ન, તે શું ? ૭૪
 તપસ્વીસંગે જહીં શાંત પ્રાણી
 તે આ વને તું વસ જહીંક ત્યાગી.
 પ્રસૂતિ નિવિંદન થશે અહીંયાં,
 જાત્યાદિ કર્મો વળી જાળકેરાં. ૭૫
 મુનિતણા આશ્રમથી ભરેલી
 તે પાપહારી તમસાજ નહાઈ,
 કર્યાંયો તેને તીર દેવપૂજા
 મનોરથો સિદ્ધ થશે તમારા. ૭૬
 ઋતુતણાં પુષ્પફલોય લાવે,
 ખેડયા વિનાનાં બીજ વિધિ માટે,
 તે મિષ્ટલાષી મુનિકન્યકાઓ
 સૌ ટાળશે વૃત્તન શોક તારો. ૭૭
 શક્તિ પ્રમાણે જળના ઘડાથી
 ઉછેરતાં આશ્રમ ખાલવૃક્ષો,

૭૪ સાધુલવોચ્છેદક=સજ્જનોનો સંસારફેરો ટાળનાર. તું પરે.....ન તે શું ? તારા પર મારી દયા ન હોય તે શું કહેવાય ?
 ૭૫ જાત્યાદિ કર્મો=જાળકને કરવાના સોળ સંસ્કાર. ૭૭ ઋષિઓ અણખેડયા ખેતરોમાંથી દાણા વીણી લાવી યુજરાન ચલાવતા.

પામીશ પ્રીતિ સ્તનધાવતાંની
 તું પુત્રના જન્મ અગાડી નછી. ૭૮
 કૃપાથકી રીઝતી તે સીતાને
 દયાદ્ર્ દીલે લઈ વાલ્મીકિ તે,
 સાંજે મૃગો વેદિની પાસ બેઠા
 તેવા રૂઝ આશ્રમમાંહી પેઠા. ૭૯
 તે દુઃખથી દીન થએલી સોંપી
 આબ્યાથી તેના ખૂશ તાપસીને,
 પિતૃથી ચૂસેલી શશિકલાને
 અમાસ શું ઔષધિને ભળાવે ! ૮૦
 ઇંશુદીના તેલથી દીપવાળી,
 જ્યાં શુદ્ધ ચર્મેથી કરી પથારી;
 તે પર્ણશાળા દીધી વાસ માટે,
 તેને પૂજીને પછી સાંજટાણે. ૮૧
 ત્યાં નિયમે સ્નાન કરી રહેતી,
 અતિથિપૂજા વિધિથી કરંતી,
 તે ચીર ધારી તનુ ધારી રે' છે,
 કંદો, કુળોથી પતિવંશ માટે. ૮૨

૭૮ સ્તનધાવતાંની=ધાવણું બાળકોની, અર્થાત્ માતા
 થયાં પહેલાં તારામાં માતૃભાવ ઉત્પન્ન થશે. ૮૩ પિતૃઓ ચંદ્રનું
 અમૃતપાન કરત્ર હોવાથી તેનો ક્ષય થાય છે. એવા ક્ષય થએલા
 ચંદ્રને અમાવાસ્યા પાછો ઔષધિઓને સોંપે છે, એથી તેમાં અમૃત
 ભરાના માંડે છે. ૮૨ તનુ ધારી રે'છે=શરીર યાત્રા નિભાવે છે.

‘શું ખિન્ન હોશે હજીયે નૃપાળ’
 એવા વિચારે બનીને અધીર,
 તે મેઘનાદારિય જ્યેષ્ઠને કે’
 પાળેલી આજ્ઞા કકળાટ સિકળે. ૮૩
 શ્રીરામ થાતા સ્થૂળી અશ્રવાળા,
 વર્ષાંત પોષે હિમ ચન્દ્રમા શા,
 કાઠી ગૃહેથી અપવાદ-ખડીતે
 કિન્તુ ઉરેથી નહિ જાનકીને. ૮૪
 દબાવી પોતે પીડ બુદ્ધિવાળા
 વર્ણશ્રમે માટજ જાગેનારા,
 સ્વબંધુ સાથે ભૂમિરિદ્ધિવાળી
 પોતે રજેથી મન વાળી પાળી. ૮૫
 એ એકપત્નીવ્રત, વાદ-ખડીતા,
 સાધ્વી છતાંયે તજનારકેરા;
 વક્ષસ્થળે કલેશ કરી વસંતી
 સપત્ની વિનાની શું શોભતી શ્રી ! ૮૬
 મંદાકાન્તા.

છાંડી સીતા દશમુખરિયુ ના વર્ચા અન્ય એકે,
 ને સીતાની કનકકૃતિથી યજ્ઞ પુરો કર્યો, તે
 વૃત્તાંતો સૌ શ્રવણ પડતાં સ્વામીકેરાં સતીને,
 વેઠયું એણે દુઃખ નિજપરિયાગનું મહાપરાણે. ૮૭

૮૩ મેઘનાદારિય=મેઘનાદ-ઈંદ્રજીતનો. અરિ હોવા છતાંયે. કકળાટ
 સકળે=સીતાએ કરેલા કલ્પાંત સાથે. ૮૪ પોષે=પોષ માસમાં,
 હિમવર્ષાંત ચન્દ્ર જેવા. ૮૬ સપત્ની=શોક્ય, સીતા૩પી શોક્યને
 દૂર રી રાગ્યશ્રી એકલી મહાભવા લાગી. ૮૭ દશમુખરિયુ=રામ.

પંદરમો-સર્ગ.

— શ્રીરામ સ્વર્ગારોહણ. —

અનુબંધ

સીતાને ત્યાગીને પોતે અબ્ધિની મેખલાવતી,
પાળતા પૃથિવીપાળ માત્ર એક પૃથિવીને. ૧

રંભડલા લવણાસુરે યમુનાવાસી મુનિઓ,
શર્ણાથી રામને શર્ણુ યજ્ઞલંગ થતાં ગયા. ૨

રક્ષક રામને ભેઠ તેને હણ્યો ન તેજથી.
ત્રાતા ના હોય તો તેઓ શાપાસ્ત્ર દૈ ખૂએ તપ. ૩

કાકુત્સ્થે પૂછી તેઓને તેહના વધની ક્રિયા,
ધર્મને રક્ષવા સારૂ પ્રવૃત્તિ વિષ્ણુની જગે. ૪

મુરારિનો વધોપાય તેમણે રામને કહ્યો,
અન્યથ શૂલવાન તે છે, જીતવો શૂલ ત્યાગતાં ૫

શત્રુને દીધી આજ્ઞા તેઓના ક્ષેમકાજ ત્યાં,
શત્રુ હણાવી શું એનું નામ સાચું કરાવતા ! ૬

૧ ' માત્ર એક' ઉપરથી જણાય છે કે રામે બીજી રાણી કરી ન હતી. ૩ તેજથી=તપના પ્રભાવથી. ત્રાતા=રક્ષક. શાપાસ્ત્ર=શાપ રૂપીઅસ્ત્ર. ૪ પ્રવૃત્તિ=અવતારાદિ કાર્ય.

રધુઓમાં ગમે તે કેા એકલોય પરંતપ,
 શત્રુને ખેડાંચવા પુરો, શાસ્ત્રને અપવાદ શું ! ૭
 જ્યેષ્ઠની પામી આશિષો દાશરથિ રથે ચક્રી
 સુગંધી પુષ્પથી પૂર્ણ વનો જોતો જતો પછી. ૮
 રામાજ્ઞાથી પૂંઠે સેના તેહનો અર્થ સાધવા,
 હતી, એવી અધિ જેવો અધ્યયનાર્થી ધાતુને. ૯
 બતાવે મુનિઓ માર્ગ જેને તેજસ્વીશ્રેષ્ઠ તે,
 રથ આગે જતાં શોભે વાલખિલ્યોથી સૂર્ય શો ! ૧૦
 જતાં તેહ રહ્યો માર્ગે એક રાત્રી, રથસ્વને,
 ઉત્કંઠિત મૃગોવાળા વાદમીકિના તપોવને. ૧૧
 થાકેલા વાહનોવાળા તેહને પૂજતા મુનિ,
 તપોબળેથી સાધેલાં ઉત્તમ સાધનોવડે. ૧૨
 તેજ રાત્રિ વિષે તેની ગર્ભિણી બંધુપત્નીએ,
 પ્રસન્ન્યા બે સુતો, ભૂમિ સમગ્ર કોશદંડ શું ! ૧૩

૭ અપવાદ=ખાસ કોઈ અમુક આવૃત માટેનું શાસ્ત્ર=સામાન્ય નિયમને પણ જે અપવાદ ઉલટાવી નાંખે છે તેમ. ૮ અધ્યયનાર્થી=અધ્યયન—ભણવાના અર્થવાળો, અધ્યયનમાં અધિ ઉપસગનધાતુ, અધિ સિવાય હ પણ અધ્યયનનો અર્થ બતાવે છે. આંધ તો માત્ર શોભા પુરનોજ છે. તેમ સેના તો માત્ર શોભારૂપ હતી. ૧૦ વાલખિલ્ય=અંગુડાના આકારના ધ્વજાએ ઉત્પન્ન કરેલા સાઠ હજાર મુનિઓ જે સૂર્યની આગળ રહી તેનો રથ ખેંચે છે. ૧૧ ઉત્કંઠિત=ઉંચી ડોકવાળો. ૧૩ કોશદંડ=ધનનો ભંડાર અને ભય.

જ્ઞાતાની સંતતિ સ્ખળી સૌમિત્રિ હર્ષતો, રજ્જ
 કર જોડી મુનિની લૈ પ્રાતે રથ સજ્જ ગયો. ૧૪
 મધૂપદ્મ પહોંચ્યો ત્યાં કુંભીનસીતલો સુત,
 વનેથી પ્રાણીનો ગંજ કર શું લાવીને ઉભો. ૧૫
 કાળો ધૂમ શું, ચર્મીથી ગંધાતો, વાળ આળ શા,
 પીળા દૈત્યોથી વીંટાયો, ચિતાગ્નિ શું ન ચાલતો! ૧૬
 જોઈ ત્રિશુળ વિનાનો રોક્યો, ત્યાં લક્ષ્મણાનુજે,
 છિદ્ર પ્રહારકર્તાને જય રહેજ સંમુખે. ૧૭
 “ઓછું છે જાણીને આજે લોજન મારી કુખનું,
 બિધેલા શું વિધાતાએ લલેને મોકલ્યો તને.” ૧૮
 તેને એમ તિરસ્કારી મારવા ઇચ્છી રાક્ષસે,
 ઉચું વૃક્ષ ઉપાડ્યું ત્યાં જાણે કે જૂથ મોથનું. ૧૯
 વચ્ચે તીક્ષ્ણ શરે કાચ્યું દૈત્યે મૂકેલ વૃક્ષ તે,
 ના અડચું શત્રુદ્વંદ્યે, કિન્તુ પુષ્પરજો પડી. ૨૦
 વૃક્ષના નાશથી દૈત્યે ભારે એક શિલા લઈ,
 ચમની જુદી મુદ્રિ શી ફેંકી છે તેહ ઉપરે ૨૧
 ઐન્દ્રાસ્ત્ર સેઈ શત્રુદ્વે શિલાપ્રતિ વછોડતાં.
 રેતીના કણથી ઝીણા આણુઓ એહનાં ચયા. ૨૨

૧૫ મધૂપદ્મ=મી નામનું નગર. કુંભીનસી=રાવણની એનન
 નામ. કર=બલિ. ૧૭ છિદ્ર= ગફલત ૨૦ વચ્ચે=આવતાંજ,
 માર્ગમાં. ૨૨ ઐન્દ્રાસ્ત્ર=ઇન્દ્રના મંત્રનું બાણ.

ઉગામી જમણો હાથ દૈત્ય તેના ભણી ધસ્યો,
 ગિરિ શુ' એક તાડાળો તોફાની પવને ઉડ્યો । ૨૩
 બિણ્ણના શરથી શત્રુ ઉરે વિંધાઈને પડ્યો,
 ભૂમિને કંપ આપીને હણ્યો આશ્રમવાસીનો. ૨૪
 પડી પક્ષીતણી પંક્તિ હણેલા શત્રુ ઉપરે,
 સામા પક્ષતણે શિરે સુરોની પુષ્પવૃષ્ટિ થઈ. ૨૫
 હણી લવણને વીરે પોતાને માનિયો ખરો,
 ઇન્દ્રજીતવધે શોભ્યા બંધુકેરો સહોદર. ૨૬
 કૃતકૃત્ય મુનિઓથી સ્તવાતા તેહનું દીપે,
 પરાક્રમે અતિ ઉંચું, ને લાજથી નમ્નું શિર. ૨૭
 વિષયે નિસ્પૃહી રૂપે રૂડા, પૌરુષભૂષ
 કાલિન્દી નદીના કાંઠે વસાવી મથુરાપુરી. ૨૮
 સુરાજ્યથકી શોભીતી દીપતી પૌરસંપદે,
 વધેલી સ્વર્ગની વસ્તી ખેંચી લાવી વસાવી શુ' ૨૯
 તત્ર મહેલે ચઢી જોતો યમુના ચક્રવાવતી,
 સુવર્ણચનાવાળી ભૂમિની વેણી શી રીઝે. ૩૦
 મંત્રદષ્ટા, વિદેહી ને, દશરથતણા સખા,
 કરે પ્રીતિથી સંસ્કારો વિધિથી મૈથિલેયના. ૩૧

૨૩ તાડાળો=તાડવાળો. ૨૬ અર્થાત્ પોતે પણ કંઈક સ્વર્ગધુ
 લક્ષમણના જેવું પરાક્રમ કયું. ૨૮ પૌરુષભૂષણ=પરાક્રમીઓમાં
 શ્રેષ્ઠ. ૩૦ ચક્રવાવતી=ચક્રવાચકવીનાં જોડાંવાળી. યમુનાના કાળા
 પાણીમાં પુષ્પ શાં ચક્રવાકો ફરતાં હોવાથી વેણીની ઉત્પ્રેક્ષા કરી
 છે. ૩૧ મૈથિલેય=મૈથિલી—સીતાના પુત્રો.

કુશલવેથી ઘોવાથી ગર્ભનો મેલ તેમનો,
 પડાવ્યાં કવિએ નામો કુશ ને લવ બેઉનાં. ૩૨
 સ્કેજ બાહ્ય વિત્યે તેણે વેદવેદાંગ શીખવ્યાં;
 કવિએ કવિતાવાણી સ્વકૃતિ પહેલી ને વળી. ૩૩
 મધુરું રામચારિત્ર્ય ગાઈ તે માત આગળે
 તેની વિયોગની પીડા મંદ પાડે સુતો જરા. ૩૪
 ત્રણેયે રાઘવો બીજા તેજસ્વી ત્રણ અગ્નિ શા !
 પતિવાળી સ્વપત્નીથી બે બે પુત્રોવતા થયા. ૩૫
 જ્યેષ્ઠને પ્રિય શત્રુઘ્ને મથુરાવિદિશાપુરી,
 વિદ્વાન શત્રુઘાતી, ને સુબાહુ સુતને દીધી. ૩૬
 તપોહાનિ ફરી થાશે ધારી વાદમીકિનો તજ્યો,
 આશ્રમ, મૃગ થંબ્યાં જ્યાં મૈથિલીપુત્રગાનથી. ૩૭
 લવણુવધથી લોકે જોવાતો બહુ માનથી,
 પેઠો યમી અયોધ્યામાં સજી શેરીથી શોભિતી. ૩૮
 દીઠા તેણે સભા મધ્યે સેવાતા સૌ સભાસદે,
 સીતા ત્યાગી અસામાન્ય પૃથ્વીના પતિ રામને. ૩૯
 વખાણ્યો વડીલે ત્યાંહી નમંતા લવણુરિને,
 કાલનેમિવધે રાજી ઇન્દ્ર જેમ ઉપેન્દ્રને. ૪૦

૩૨ કુશલવ=કુશ એટલે દલ્લ અને લવ એટલે ગોપુચ્છ.
 ૩૩ સ્વકૃતિ=પોતાની ક્રિયા, (રામાયણ.) પહેલી=આદ્ય.
 રામાયણ કાવ્યોમાં આદ્ય છે. ૩૬ મથુરા વિદિશા=નગરીઓનાં
 નામ. ૩૭ તપોહાનિ=સુનિતા તપમાં વિશેષ. ૩૮ સજી=દેવળ-
 પતાકાથી સજ્જ. ૪૦ કાલનેમિ=એ નામનો અસુર.

કહે, તે પૂછતાં સર્વ ભૂપને સંતતિ વિના

આપવા ઇચ્છતા ટાણે કવિના શાસને રહી. ૪૧

પછી કેા દેશનો વિપ્ર મૂએલું નાનું છોકરું,

અંકશય્યાથી ઉતારી કકળ્યેા દ્વાર ભૂપને. ૪૨

“ દશરથેથી છૂટેલી વસુધા ! રામહસ્તામાં,

આવી દુઃખી બહુ થાતી શોકપાત્ર બનીજ તું. ” ૪૩

શોકહેતુ સૂણી તેનો શરભ્યા રામ રક્ષક,

થતું અકાળ મૃત્યુ ના દેશે ઇદવાકુઓતણા. ૪૪

‘પણ એક ખમો’ એમ દુખીયા દિજને કહી,

સ્મર્યું કુબેરવિમાન યમને જીતવા ચહી. ૪૫

સજી શસ્ત્રો ચઢી તેમાં નીકળ્યા તે રઘૂત્તમ,

ઉચ્ચારે તેમની આગે ગુપ્તરૂપે સરસ્વતી. ૪૬

“ રાજા ! તારી પ્રજામાં કેા અધર્મ કયાંય થાય છે,

તેને શોધી શમાવ્યાથી કૃતકૃત્ય થઇશ તું. ” ૪૭

એ આમ્તવચને રામ શોધવા વર્ણવિક્રિયા,

વેગે સ્થિર ધનવાળા વિમાને ઉપડ્યા દિશે. ૪૮

ધૂમથી રક્ત નેત્રાળો ટીંગાઇ વૃક્ષડાળમાં,

ઉંધે મુખે તપતેા કેા હીઠો ઇદવાકુવંશીએ. ૪૯

૪૧ કવિ=વાદમીકિ. કવિએ સીતાની સંતતિ સંબંધી કાંઇ
કહેવાની મના કરી હતી ૪૬ ગુપ્તરૂપે=અશરીરી અર્થાત્ આકાશવા-
ણીમાં. ૪૮ આમ્તવચન=હિતસ્વીની વાણી. વર્ણવિક્રિયા=વર્ણોમાં
થતો વિધાર. ૪૯ નેત્રાળો=નેત્રાળો.

પૂજતાં નામ ને વંશ ધૂમપીનાર તે કહે,
 સ્વર્ગાર્થી શૂદ્ર છું હું, ને શંભુક મારું નામ છે. ૫૦
 યોગ્યતા ના તપે, તેથી પ્રજાને પીડકારીને,
 શિરચ્છેદ વિચારીને રક્ષકે શસ્ત્ર ત્યાં ગ્રથું. ૫૧
 હિમે દાઝેલ તંતુઓ-વાળા પદ્મસમું મુખ,
 તાણખે દાઝી દાઢી જ્યાં, છેલ્લું નાળ શું કંઠથી. ૫૨
 દેતાં પોતે નૃપે દંડ પામ્યો તે અંતની ગતિ,
 સ્વધર્મ ચૂકનારા જે દુશ્વર્ય તપથીય ના. ૫૩
 માર્ગે દર્શન દેનારા તેજસ્વી મહા અગસ્ત્યને,
 રઘુનાથ મળ્યા પોતે, શરતકાલ શું ચંદ્રને! ૫૪
 અગસ્ત્યે તેમને આપ્યું દેવોને યોગ્ય ભૂષણ,
 પીધેલા સાગરે દીધું પોતાનું મુક્તિમૂલ્ય શું! ૫૫
 મૈથિલીકંઠનો સ્પર્શ ના પામતા કરે ધરી,
 રામના આવતા ખડેલાં, મૃતબાળ ઉભો થયો. ૫૬
 પુત્રને મેળવી દિજે નિંદા ખડેલાં કરેલી તે,
 યમથી રક્ષનારાની સ્તુતિવડે નિવારી છે. ૫૭
 મૂકતાં અશ્વ યજ્ઞાર્થે દૈત્ય, કપિ. નરેશ્વરો
 વર્ષાવે ભેટથી વૃષ્ટિ, મેઘોની જેમ અન્નને. ૫૮
 દિશાઓથી નિમંત્રેલા મહર્ષિ આવતા તહીં,
 ન માત્ર ભૂમિસ્થાનોને, ત્યાગી દિવ્યસ્થળોયને. ૫૯

૫૨ નાળ=પદ્મનો દાંડો. ૫૩ દુશ્વર્ય=દુઃખે આચરી શકાય તેવું. ૫૫ મુક્તિમૂલ્ય=પોતાને છૂટો કરવાના બદલાની કિંમત. ૫૬ દિવ્ય સ્થળો=નક્ષત્રાદિ સ્થાન.

ગામ છઠાર વચ્ચા તેથી ચાર દ્વારમુખી પુરી,
 શોભતી શું નવા લોકે બનાવી મૂર્તિ વિધિની ! ૬૦
 ત્યાગેય શ્લેષ્ય સીતાનો પૂર્વસ્થંભવિષે રહ્યા,
 એકપત્નીની પત્ની તે સોનાકેરી બની રહી. ૬૧
 શાસ્ત્રથી વધુ વસ્તુથી પછી યજ્ઞ થતો તહીં,
 કિયાને હણુતા દૈત્યો બન્યા'તા રક્ષકો નકી. ૬૨
 પ્રાચેતસે લલ્યું ખેડું રામાયણ અહીં તહીં,
 કુશલવ સીતાપુત્રો ગાતા'તા ગુરુના કહ્ય. ૬૩
 રામવસ્તુ, કવિકૃતિ, કિંનરકંઠ બેઉ તે,
 આથી બીજું કયું બાકી શ્રોતાનાં હરવા મનો ? ૬૪
 તજશે કહેલ તેઓનાં રૂપ, ગુણ, મધુરતા,
 સમધુ રામ જીએ તે સૂણે કુતૂહલે કમે. ૬૫
 તે ગીત સૂણી એકાગ્ર શોભે અશ્રુમુખી સભા,
 પ્રભાતે હિમ વર્ષતી વા વિના શું વનસ્થલી ! ૬૬
 વયવેષ જીદાં કિન્તુ રામ, ને તેહ બેઉનાં;
 સાદશ્ય જન સો દેખી સ્થિરનેત્રે ઉભા રહ્યા. ૬૭
 ચાતુર્યે બેઉના લોકો વિસ્મે ના થાય જેટલા
 તેટલા નૃપના પ્રીતિ—દાને નિષ્પૃહભાવથી. ૬૮
 “તમારો કે ગુરુ ગાને? ને કે કવિની આ કૃતિ?”
 નૃપે પોતે પૂછતાં આ બેઉએ ‘વાદ્મીકિ’ કહ્યું. ૬૯

૬૧ એકપત્ની=જેને એકજ પત્ની છે એવા રામચંદ્ર. ૬૨
 શાસ્ત્રથી=શાસ્ત્રમાં બતાવ્યા કરતાં. ૬૩ પ્રાચેતસ=પ્રાચેતના પુત્ર,
 વાદ્મીકિ. ૬૫ તજશે=તે જાણનાર.

બંધુ સાથે પછી રામે પ્રાચેતસ કને જઈ,
 સ્વદેહ રાજ્યમાં સ્થાપી અપાણુ એહને કર્યું. ૭૦
 “ તે એઉ મૈથિલીપુત્રો આપના ” કહી રામને,
 કરુણાળુ કવિએ ત્યાં સીતા સ્વીકારવા કહ્યું. ૭૧
 તાત ! શુદ્ધ અમો પાસે અગ્નિમાં આપની સ્તુષા,
 દૈત્યની હુષ્ટતાથી, તે માને ના અહીંની પ્રજા, ૭૨
 દર્શાવી નિજ ચારિત્ર્ય મનાવે મૈથિલી પ્રજા,
 તો હું પુત્રવતી એને સ્વીકારું આપ આણુથી. ૭૩
 પ્રતિજ્ઞા એ નૃપે લેતાં એને આશ્રમથી મુનિ.
 મોકલો શિષ્ય તેડાવે, સ્વસિદ્ધિ શું નિમો થકી! ૭૪
 પછી બીજે દિને રામે લોકોને એકઠા કરી,
 બોલાવ્યા કવિને પોતે પ્રસ્તુત—કાર્યકાજ ત્યાં. ૭૫
 પુત્રોવાળી સીતા સાથે આવ્યા રામ કને મુનિ,
 સ્વરસંસ્કારી ઋચાથી શું ઉગ્યા સવિતા કને ! ૭૬
 ખડેચાથી ભગવાં વસા, સ્વચ્છૈં નેત્ર ઢાળતાં;
 વળી સુશાંત અંગેથી મનાય તે વિશુદ્ધ છે. ૭૭
 સીતાના દષ્ટિમાર્ગેથી વાળી લે ચક્ષુને જનો,
 ઉભા નીચાં મુખે સર્વે, કૃષ્ણેત્રી શાળના સમા. ૭૮

૭૨ સ્તુષા=પુત્રવધૂ. સીતા. નિમો=વ્રતાદિ જપતપ. ૭૫
 પ્રસ્તુત=ચાહું, સીતા સ્વીકાર સંબધીતું. ૭૬ સ્વર=ઉદ્ઘાતાદિ
 સ્વરો. સંસ્કારી=શબ્દશુદ્ધિ. ઋચા= મંત્રો. ૭૮ સીતાના દષ્ટિ
 માર્ગેથી=સીતા જ્યાં જોતી હતી ત્યાંથી.

બેઠેલા આસને મુનિ “ ભર્તા સમક્ષ લોકને

બેટા ! નિઃશંક ચારિત્ર્યે કર, ” એ એહને કહે. ૭૬
પછી વાલ્મીકિના શિષ્યે અભેલા શુદ્ધ પાણીનું,

આચમન કરી સીતા ઉચરે સત્ય વાણી આ. ૮૦
જે વાણી, મને, કર્મે પતિમાં વ્યભિચાર મેં,

કર્યો ના હોય તો મુને વિશ્વંભરા ! સમાવી દો. ૮૧
સાધ્વીએ એમ કે’તાંજ થએલા ભૂમિછિદ્રથી,

વિદ્યુતજ્યોતિ જેવું ત્યાં તેજેમંડળ નીકળ્યું. ૮૨
નાગદેણે ઉપાડેલા સિંહાસને વિરાજતાં,

ત્યાં અખિભેખજાવાળાં જન્મ્યાં સાક્ષાત્ વસુંધરા. ૮૩
પતિશું મીટ માંડેલી સીતાને અંક લેછ તે,

‘ના’ના’ એમ કહે’તે ત્યાં પેસી પાતાલમાં ગયાં. ૮૪
લેવા પાછી સીતા ચ્હાતા ધન્વીનો કોપ ભૂપતિ,

વિધિના ખળના શાતા બ્રહ્મા પોતે શમાવતા. ૮૫
ઋષિ વળાવી યજ્ઞાન્તે માન દે મિત્રને સહુ,

સીતાના સ્નેહને સ્થાપ્યો રામે તેના સુતો પરે. ૮૬
યુધાન્જિતતણા કે’ણે તે દેશ સિંધુ નામનો,

વિક્રમી ભર્તને સોંપ્યો શ્રીરામ જનપાલકે. ૮૭
ભરતે તત્ર ગંધર્વો જીની યુદ્ધવિષેજ તો,

માત્ર વીણા ગ્રહાવી છે આશુરો યૌ તનવીને. ૮૮

૮૩ અખિભેખજાવાળાં=કટિપ્રદેશે સમુદ્રોવળાં. પતિ શું. પતિ સામે.
તે=પતિ, રામચંદ્ર. ૮૪ ધન્વી=વનુષ્ય સનવના. વિધિ=દેવ. ૮૭
યુધાન્જિત=અત્રત્ર: માનવાનું નામ.

તક્ષપુષ્કર પુત્રોને પુરી એ તેજ નામની,
 અભિષેક કરી સોંપી રામની પાસ તે ગયા. ૮૬
 લક્ષ્મણેયે સ્વપુત્રોને અંગદ, અંદ્રકેતુ જે,
 કારાપથતણા સ્વામી બનાવ્યા રામશાસને. ૮૭
 પુત્રોને સ્થાપી તે એમ સ્વામીનો સાથ પામતી,
 જનનીઓની શ્રાદ્ધાદિ કરે ક્રિયા જનેશ્વરો. ૮૮
 પછી કાળ મુનિવેષે આવીને રામને કહે,
 “એકાંતે આપણી વાર્તા જુએ તેને તજો તમે.” ૮૯
 ‘ભલે’ એમ કહેતા એ નૃપને એ છતો થઈ,
 “પધારો સ્વર્ગમાં આપ બ્રહ્માના શાસને” કહ્યું. ૯૦
 બાણ્યા છતાં ઉભા દ્રારે લક્ષ્મણે વાત તોડી તે,
 રામને મળવા ચડાતા દુર્વાસાશાપથી કરી. ૯૧
 યોગને બાણુને તેણે સર્ચૂંતીરે તણ તનુ,
 પૂવે જન્મેલ બ્રાતાની પ્રતિજ્ઞા સાચી તો કરી. ૯૨
 ચોથો પોતાતણો અંશ પડેલાં સ્વર્ગવિષે જતાં,
 ભૂમિમાં રામજી ઢીસા રહ્યા, ત્રિપાદ ધર્મ શા ! ૯૩
 કુશાવતી લગાવો તે રિપુગર્ભકુશ કુશે,
 અને શરાવતી સૂકતે સંતાશ્રુ સ્વાવતા લવે. ૯૪

૮૧ સ્વામીનો સાથ=દશરથની સોગત. (મૃત્યુ.) જનેશ્વરો =
 રામલક્ષ્મણ બરતશત્રુદન. ૮૪ વાત તોડી=ચાલતી
 માટે વચ્ચે આવ્યો. ૮૬ ત્રિપાદ=ત્રણ પાયા વાળો. ૮૭ રિપુગર્ભ-
 કુશ=શત્રુરૂપી ગર્ભનેના અંકુશ જેવો. સંતાશ્રુ=સાધુપુરુષનાં આંત્રુ.
 સ્વાવતા=વર્ષાવતા.

સળંધુ સ્થિરધિ સર્પૂ જતાને અગ્નિ લેઇને,
 સ્વામિભાવે ગૃહો ત્યાગી અયોધ્યા પળતી પૂંઠે. ૯૮
 કદંબકળી શાં મોટાં પ્રજ્જઅશ્રુથકી ભીંજ્યો,
 માર્ગ ગ્રહેજ તેઓનો ચિત્તજ કપિરાક્ષસો. ૯૯
 વિમાન પ્રાપ્ત થાતામાં ભક્તોપ્રતિ કૃપાળુએ,
 સર્પૂને સ્વર્ગની સીડી બનાવી અનુયાયીની. ૧૦૦
 તત્ર ગાયો તરે તેવી ભીડ થૈ ડૂબનારની,
 આથી ગોપ્રતર નામે ખ્યાત તીર્થ થયું જગે. ૧૦૧
 સુરેના અંશ પોતાના રૂપને ધારતાં વિભુ,
 દેવો થયા જનો માટે સર્જાવે સ્વર્ગ ત્યાં બીજું. ૧૦૨

મંદાકાન્તા.

દેવોની એ દશમુખશિરોચ્છેદકૃતિ પતાવી,
 ને લંકાના પતિ, પવનના પુત્ર એ બેય થાપી;
 કીર્તિસ્થંભો સરીખ ગિરિમાં દક્ષિણે—ઉત્તરેના,
 વિષ્ણુ ધારે સરવ જનના સ્થાનરૂપી સ્વકાયા. ૧૦૩

૧૦૧ અર્થાત્ સર્પૂમાં સ્નાન કરવાથી સર્વે
 સ્વર્ગમાં ગયા. ૧૦૨ રીંછ વાનરરૂપે અવતરેલા દેવો પાછા પોતાના
 રૂપને પામ્યા. ૧૦૩ દશમુખશિરોચ્છેદકૃતિ=દશમુખ—રાવણનો
 શિરોચ્છેદ કરવાનું કાર્ય. દક્ષિણ ઉત્તરેના ગિરિ=ચિત્રકૂટ અને
 હિમાલય. સર્વજનનું સ્થાન=કલ્પાન્તે જેમાં સર્વનો લય થાય
 છે, તે સ્થળ. સ્વકાયા—નિજ મૂર્તિ, અર્થાત્ રામે પાછું વિષ્ણુરૂપ
 ધર્યું.

સોળમો—સર્ગ

—કુશકુસુદતીવિવાહ—

ઉપજાતિવૃત્ત

પછી ખીજ સપ્ત રઘુપ્રવીરે

જન્મે તથા ગુણથી જ્યેષ્ઠ છે જે,

તે કુશને ત્યાં કીધ રત્નસ્વામી

બ્રાતૃપ્રીતિ એમની કુલરીતિ.

૧

તે સેતુ, ગાયો, ગજ, કૃષિવાળા;

કર્મે કરી ઉન્નતિ પામનારા,

અન્યોન્યના દેશતણીય સીમા

ઉલ્લંઘતા ના, ઉદ્ધર્ષિ શું કાંઠા !

૨

દાનપ્રવાહે નહિ થોભતાનો

વિષ્ણુતાણા અંશથી ઉદ્ભવેલો

સામોથી જન્મ્યા સુર હસ્તીઆના—

પેઠે વંદ્યો, અષ્ટ રીતિથી વંશ.

૩

૧ સપ્ત=સપ્ત; પ્રવૃક્ત. તક્ષક (ભરતના) અંગદ, અંદ્રકેવુ (લક્ષ્મણના) યતુધાતી, અને સુગ્રાહુ (યતુર્જનના.) ૩ સામોથી= સામવેદમાંથી દિવ્ય દાથીઆનો જન્મ થયો હતા. તેઓ નીચે

ઝાંખા થતાં ત્યાં દીપ અધીર રાત્રે
 ને સુધ જાતાં જન, કુશ દેખે;
 શય્યા ગૃહે જાગી, અનેરી નારી
 પ્રવાસીની સ્ત્રી સમ વેષવાળી. ૪
 રાજ્યશ્રી જેની સહુ સાધુ પામે
 સખંધુ, જે ઇન્દ્ર સમો પ્રકાશે,
 તે શત્રુજેતાની અગાડી આવી
 એ હસ્ત જોડે 'જય' શબ્દ બોલી. ૫
 દીધા છતાં આગળીઓ નિવાસે
 પેઢેલીને, છાંય સમાન ખાપે,
 આશ્ચર્યથી રામતતુજ કે' છે
 પૂર્વાર્ધ કાચે તણ સેજ જેણે. ૬
 વાસેલ વાસે તું પ્રવેશ પામી,
 કિંતુ ન ભાળું તુજ યોગશક્તિ;
 આકૃતિ ધારે વળી દુઃખીઓતી,
 પક્ષિની પીડા જયમ હિમકેરી. ૭
 તું કેા સલુણી? વળી પત્ની કેાની ?
 શા કારણે તું સુજ પાસ આવી ?

પ્રમાણે આઠ હતા:— (૧) ઐરાવત, (૨) પુણ્ડરીક, (૩)(૪) વામન, કુમુદ, (૫) અંજન, (૬) પુષ્પદંત. (૭) સાર્વભૌમ, અને (૮) સુપ્રતીક. ૪ પ્રવાસીઓની સ્ત્રીઓ વસ્ત્રાભૂષણ સજ્જતી નથી. ૭ યોગીનાં જેવું કામ કર્યા છતાં તારામાં યોગપ્રભાવ જણાતો નથી, કેમકે યોગીઓને દુઃખ હોય નહિ, અને તું તો દુઃખી દેખાય છે.

કહે, તું માની થમી રાઘવોનાં
ચિત્તે પ્રવૃત્તિ ન પરસ્ત્રીઓમાં. ૮

નિર્દોષ તે બોલી “ નૃપાળ ! જાતાં
સ્વર્ગે પિતાએ, જન સાથ લેતાં,
અનાથ તે પુરીતણી અધુના
તું જાણુ મુને અધિદેવતા આ.” ૯

સુરાજ્યથી રક્ષિત ઉત્સવોની
ઋદ્ધિથકી મેં અલકા લબ્ધવી,
તું સૂર્યવંશી સહુ શક્તિશાળી
હોવા છતાં દીનદશા હું પામી. ૧૦

તૂટયાં અગાશીય, અટારી, મહેલો,
રાજા વિના લક્ષ મુકામ મારો,
થયોજ, વંટોળ ઊઠે શું મેઘો.
છુપ્યો રવિ જ્યાં, સમીસાંજ જેવો. ૧૧

રાત્રે ઝળુકે મધુરાં નુપૂરો
ફરી રહે જ્યાં અલિસારિકાએ,
તે રાજમાર્ગે મુખઅગ્નિથીજ
શેઠી રહી રોતી શિયાળ માંસ. ૧૨

૮ માની=સમજીને. ૯ જન સાથ લેતાં=ધણા માણસો રામ પાછળ સ્વર્ગે જવાથી. ૧૧ મેઘો સાથે મહેલો, રવિ સાથે રવિવંશી કુશ, અને સમીસાંજ સાથે અયોધ્યાની બંધબેસતી સરખામણી છે. ૧૨ મુખ-અગ્નિ=મેંમાંની રતાશરૂપી અગ્નિ.

વાગ્યાથી થાપો વનિતાકરાએ
 મૃદંગના ધીર સુરોથી ગળે,
 તે વાવવારિ વગડાઉ પાડે
 શૃંગે અક્ષાળ્યું હુમણું બરાડે. ૧૩
 વૃક્ષે વસે, વાસની દાંડી ભાંગ્યે
 મૃદંગનાદો મટતાં ન નાચે;
 દવાગ્નિથી પીંછ બળી ગએલા
 રાની બન્યા છે મયૂરો કીડાના. ૧૪
 જ્યાં સીડીવાટે વળી સુંદરીઓ
 રંગેથી રંગ્યા મૂકતી'તી ચણે,
 ત્યાં મુજ મારે પગ વાઘ મૂકે
 મારી મૃગો રક્તદ્વિત હાવે. ૧૫
 ચિત્ર્યા ગળે પક્ષવને રહેલા,
 ને હાથણીથી બિસભાગ લેતા;
 નખાંકુશે કુંભજ ચીરનારા
 કોધી સિંહોના ફરી ઘાવ મૂકેતા. ૧૬
 ઉડી જતાં રંગ પડેલી ઝાંખી
 સ્તંભો પરે પુતળીને સ્ત્રીઓની.

૧૪ વાસ=મોરોની બેઠકા. ૧૬ બિસભાગ=કમળના દાંડા. ચિત્રેલા=
 પક્ષોનાં વનમાં હાથીઓપર જામમાં પેસી ગએલા સિંહો ત્રાપો
 મારે છે, પણ નખમાં ખાંસ નહિ આવવાથી ક્રોધ કરીને ફરી ઘા
 કરે છે. ૧૭ અવાવર થઇ ગએલ મકાનોની પથરની કાતરેલી
 પુતળીઓમાં સાપની કાંચળીઓ વીંટાય છે.

- સર્પોતણી કાંચળીનાજ પટ્ટા
ચાંટી સ્તને કંચુકી થે રહેતા. ૧૭
- અહીં તહીં ઘાસ બહુ ઉગ્યું; ને
કાળે કરી શ્યામ ચુનો થયો તે,
ઝહેલે નિશે મોતી શું ગૌર કિણ્ણી
પામે ન વૃદ્ધિ અવ ચંદ્રનાં તો. ૧૮
- નમાવીને ડાળી દયાથી જેનાં
વિલાસી વામાથી કૂલો ચૂંટાતાં,
તે મારી ઉઘાનલેતા પીડાતી
રાખી લીલો, ને વળી વાનરેથી. ૧૯
- રાત્રે પ્રભા દીપની દેખતા ન,
દિનેય કાન્તામુખકાન્તિ હીન;
ને ધૂમ ફેલાઇ ન જાય તેવા
ગોખો કૃમિજળથકી છવાયા. ૨૦
- અલિક્રિયા વિહીન રેતીવાળાં,
ન સ્નાનનો સંગ પછીથી પામ્યાં;
તીરે સૂનાં વેતસવાસવાળાં
દેખી હુલું સચૂંજળો હું હાવાં. ૨૧

૧૮ અવ=હમણાં. ૨૦ કૃમિજળ=કરોળાઆનાં જળાં. ૨૧ સ્નાનનો
સંગ=સ્નાન કરવાથી શરીરના સુગંધી લેપાદિ પદાર્થોથી પાણી પણ
સુગંધી થતાં. વેતસવાસ=વિલાસી લોકોએ કપડાં વગેરે મૂકવા
પાંધેલી નેતરની કુટીઓ.

- તો યોગ્ય છે, આ તું પુરી તજને
 તે રાજધાની મુજ આવવાને,
 કાયા તજ કાર્યમિષે ધરી તે
 તારા પિતા જેમ ઉપેન્દ્રજે. ૨૨
- સ્વીકારી 'વાઙ્' વદીને વિનાંતિ
 રધુપ્રમુખે થઈ ખૂશ તેની,
 પુરીય ખુશાલી મુખે બતાવી
 કાયાની સાથેજ અલોપ થાતી. ૨૩
- અદ્ભુત તે રાત્રિની વાત બૂપે
 કહી સભામાં દ્વિજને સવારે,
 સૌ સૂણી એને કુલરાજધાની
 પોતે પતિતવે વરતાં વખાણે. ૨૪
- કુશાવતી સોંપીજ શ્રોત્રિયોને,
 લેઈ જનાને અનુકુલ દિને,
 જતો અયોધ્યા પ્રતિ સૈન્ય સાથે
 વાયુ સમો વાદળજૂથ લે તે ! ૨૫
- ધનતણી હાર બની બગીચા,
 હસ્તી પૂંઠેના ગિરિ શા કીડાના;
 ને જ્યાં રથો મ્હેલ બન્યા પ્રયાણે,
 સેના બની ચાલતી રાજધાની. ૨૬

૨૨ કાર્યમિષે=સુરકાર્ય કરવા માટે; રામચંદ્રજી મનુષ્ય દેહ તજને
 વિષ્ણુરૂપમાં ગયા હતા. ૨૫ શ્રોત્રિય=વેદવેત્તા બ્રાહ્મણ.

છત્રી સમા નિર્મળ જિંઘવાળે
 ઢેતો કયો સૌન્યપ્રવાહ પૂર્વે,
 ઉગેલ ઘંટથી તટે ચઢાવ્યા
 મહા પયોધિ સમ ભાસતો હા ! ૨૭
 અયાણકર્તા નૃપના ચમૂની
 ખીડા સહી ના શકતી ધરિત્રી,
 વિષ્ણુતણા દ્વિતીયપાદ—એમે
 રેણુરૂપે તે ચઢી જતી જાણે ! ૨૮
 તૈયાર થાતી પળવા પૂંઠેથી,
 અગ્રે ગર્ધ, ને પથમાં પળંતી;
 દેખાય સેના નૃપકેરી જ્યાં જ્યાં
 જણાય આખી મતિનેજ ત્યાં ત્યાં. ૨૯
 સેના ગળેના મદવારિથી ત્યાં,
 ને અશ્વકેરી ખરી વાગી રે'તાં;
 રેણુ ધરે કાઢવનું સ્વરૂપ,
 વળી ઘરે કાઢવ રેણુરૂપ. ૩૦
 શોધી રહી મારગ વિધ્યખીણે
 ઢેંચાઈ સેના બહુ ભાગથી સે.

૨૭ શ્વેત છત્રરૂપી નિર્મળ જિંઘ. ચંદ્ર ઉગતાં સમુદ્રનાં પાણી કાંઠે
 ઉભરાય છે. ૨૮ આકાશને વામનપુરાણમાં વિષ્ણુના ખીજ ચરણરૂપ
 વર્ણવ્યું છે. ૨૯ મતિને = જોનારની નજરને. ૩૦ મદ ભળવાથી
 રેતીનો કાઢવ ખતી જાય છે, અને કાઢવ પાછો ઘોડાના ડાળના
 વાગવાથી સૂકાઈને રજ થઈ જાય છે.

મહાઘોષવાળી નદી નર્મદા શી
 શુક્રામુખોને પડવે ભરંતીઃ ૩૧

ગેરુ વટાતાં રથચક્ર રાતાં
 કરી, પ્રયાણે સ્વરભિશ્ર વાળાં,
 ભીલોની ભેટો વળી ભાળી ચોતે
 ભૂપાળ તે વિંધ્યભૂમિ વટાવે. ૩૬

તે તીર્થમાં હસ્તીપૂલો રચીને
 ગંગા નદી ઊતરતાં જ એને,
 થાતા અનાયાસથી ચામરો તો
 આકાશગામી ચલપક્ષ હંસો. ૩૬

કપિલકોપે વયુ પૂર્વજોનાં
 થયાં હતાં ભસ્મજ સાવ પહેલાં,
 તેઓની મુક્તિનું નિમિત્ત જ, તે
 નાવે કપાતા જળને નમે છે. ૩૮

એ રીત કાપી પથ કૈં દિને તે
 આવી પહોંચ્યો કુશ સર્પૂકાંઠે,
 ત્યાં ચક્ષુર્તા રધુવંશીઓના
 વેદિમહી યૂપ અનેક જોયા. ૩૫

૩૨ સ્વરભિશ્ર=અવાજથી ભરપુર. વાળાં=સેનામાં વપરાતાં
 ભેરી, ઢાલક વગેરે. ' કરી ' શબ્દનો ઉપયોગ પહેલી તથા
 બીજી એમ બન્ને પંક્તિમાં કરવાનો છે. ૩૩ ચલપક્ષ=ચળ
 પાંખોવાળા. (હંસોનું વિશેષણ.)

ધૂન્નવી શાખા કુસુમદ્રુમોની,
 ને સર્ચૂના શીત તરંગ લેટી;
 ઉદ્યાનવાયુ કુળપુરીનો તો
 જતો હતો શ્રાન્ત ચમૂની સામો. ૩૬

શરો ખૂંખ્યાં શત્રુવિષેજ જેનાં,
 ને લોકખંધુ વળી વંશસુખ્ય;
 અલિષ્ઠ ભૂપે ફરકાવી અંડા
 પુરી સમીપે દળ તેહ થાખ્યાં. ૩૭

નૃપે નીમ્યા નિપુણ શિલ્પીજૂથે
 સો સાધને શૂન્ય સમી પુરીને,
 નવી બનાવી, જયમ વારિ વર્ષી,
 એવો ઉનાળાયકી ઉની ઉવી. ૩૮

અમૂલ્ય ત્યાં મૂર્તિવતી ગૃહોની
 પુરીની પૂજા પશુનાં બલિથી,
 રઘુ—પ્રવીરે પછી ઉપવાસી
 વાસ્તુવિધિજાણુ કને કરાવી. ૩૯

કામી શું કાન્તામનમાંહી એણે
 પ્રવેશીને રાજમહેલ માંહે,
 સન્માન દીધું સહુ મંત્રિઓને
 યથાક્રમે યોગ્ય મહેલ દૈને. ૪૦

૩૬ શ્રાન્ત=થાકેલાં. ૩૭ ખૂંખ્યાં=પેસી ગયાં. ૩૮ ઉવી=પૃથ્વી. ૩૯ અમૂલ્ય મૂર્તિવાળાં ધરોવાળી નગરી.

અશ્વલયે વાસ કરેલ અશ્વે,
 બાંધ્યાથી વિધિથી ગળેય થાલે;
 ને મૂકતાં માલ બળરમાં, તે
 આબૂષણે નારી સમી સુહાચે. ૪૧

પુરાણી શોભા ફરી ધારી રેલી
 તે પુરીમાંહી રહી રાઘવોની,
 ઘરી સ્પૃહા કાંઈ ન મૈથિલેયે
 સ્વર્ગેશની, કે અલકેશનીયે. ૪૨

મઢયા મણિએ! જહીં વસ્ત્રમાં, ને
 ગોરા સ્તને હાર સુદીર્ઘ ઝુલે,
 શ્વાસે ઉડે વસ્ત્ર જ, વેશ એની
 પ્રિયા પઢાવા ઋતુ ગ્રીષ્મ આવી. ૪૩

અગસ્ત્ય તારાવતી દક્ષિણેથી
 સમીપ જતાં રવિ, ઉત્તરાએ
 આનંદશીળાં નયનાશ્રુ જેવી
 હિમાલયેથી હિમધાર છોડી. ૪૪

૪૩ મઢયાથી માંડીને વસ્ત્ર સુધી બધાં વેશનાં વિશેષણો છે. મતલબ કે તેની પ્રિયાઓને વેશપરિધાનનું કાર્ય શીખવવા ગ્રીષ્મઋતુ આવી. ૪૪ અગસ્ત્ય નામનો તારો દક્ષિણમાં છે. ઉત્તરદિશા સવિતા નારાયણની પ્રિયતમા છે, અને દક્ષિણ તેની સપત્ની છે. તેની પાસેથી ફરી પોતા પાસે આવવાથી ઉત્તરાને જળના ઓધ છૂટે છે.

બહુ તાપવાળો બનતો દિને, ને
 રાત્રિ બહુ ક્ષીણ થએલી નિશ્ચે,
 વિરોધી કાર્યોથી જીદાં થએલાં
 શુ' દંપતી શોકથકી ભરેલાં ! ૪૫
 દિને દિને ત્યાં ઘરવાવપાણી
 સેવાળવાળું પગધાર ત્યાગી,
 નીચું જઈ તે થયું, પદ્મદંડ
 ધારી ઉંચા, નારીનિતંબતુલ્ય. ૪૬
 વને કળી સાંજની મલ્લિકાની
 વિકાસથી ઉત્કટ વાસવાળી,
 પ્રત્યેકના ઉપર પાય મૂકી
 ભૂંગો કરે ગુંજી ગણત્રી એની ! ૪૭
 સ્વેદે ભીંજાયેલ નખક્ષતાળા
 કપોલમાં પાંખડી ચોંટી રે'તાં,
 કામિનીકર્ણોથી ખરેલ તોએ
 શિરીષનાં પુષ્પ પડે ન રહેજે. ૪૮
 ચારે પ્રવાહોની વચે રહેલી,
 અને વળી ચંદનથી રસેલી;

૪૫ દિવસ અને રાત્રીને પતિપત્ની સાથે ઘટાવ્યાં છે. પતિ ક્રોધી
 બની દુઃખ દેતાં પત્ની શોષાઈ દુઃખળી પડી જાય છે. ૪૭
 મલ્લિકા=માંજે પ્રકુલિત થતી એક જાતની વેલ. ૪૮ રહેજે=
 તરતજ.

મણિશીલાપેં સૂઠ લક્ષ્મીપુત્રો
 ધારાગૃહે તાપ નિવારતા તો. ૪૯
 સનાને ભીંજ્યા, મૂકતા કર્યા સૂકાવા,
 પછીથી મલિકકૂલે ગૂંથેલા;
 કેશે સ્ત્રીઓના હીનવીર્ય કામે
 વસંત જાતાં બળ માન્યું પોતે. ૫૦
 પરાગ પાક્યાથકી કૈંક પીળાં
 અર્જુનની મંજરી દીર્ઘ શોભે,
 બાળ્યા છતાંયે વયુ શિવજીએ
 શું કામના ચાપની દોરી કાપી ! ૫૧
 સુગંધી આમ્રાંકુર, મધ જીવું
 અને નવું પાટલપુષ્પ રૂકું;
 સર્જાવી સાથે વિષથી જનોના
 દોષો હજી શું સહુ ઋતુ ગ્રીષ્મા ! ૫૨
 કઠિન તે કાળવિષે જનોના
 થતા હતા એક વિશેષ ખ્યારા,
 નૃપાળ, ને ચંદ્ર ઉદે થએલા
 સેવ્યાથી પાદો પીડ કાપનારા ૫૩

૫૦ પોતાને સહાયકર્તા વસંતઋતુની વસ્તુઓ અત્યારે
 નહિ હોવાથી તે ફક્ત કેશકલાપમાં આશરો લે છે. ૫૨ પાટલ
 પુષ્પ=એક જાતનાં રાતાં ફૂલ. ૫૩ રાજાની પાદસેવા કરવાથી
 દરિદ્રતા રૂપી પીડા ટળે, અને ચંદ્રનાં કિરણો સેવ્યાથી ઉકળાટરૂપી
 પીડા ટળે. પાદો= (૧) ચરણો, (૨) કિરણો.

જ્યાં લોલ દહેરે મદમસ્ત હંસો,
 જે વ્હાવતું રોધલતા કુસુમાઃ
 તે ગ્રીષ્મકાળે સુગદા નદીને
 તીરે સ્ત્રીઓ સાથ વિહાર ઇચ્છે. ૫૪
 તેને તીરે તંબુ તણાવી, ત્યાંથી
 માછીની પાસે મગરો કઢાવી;
 તે સર્પમાં શ્રી-મહિમા પ્રમાણે
 ન્હાવા જતો વિધણ સમો પ્રવાવે. ૫૫
 આરા તટે ઉતરતાં ઘસંતી
 અન્યોન્યકેરાં બહુ બાજુળંધો,
 નુપૂરના નાદવતી સ્ત્રીઓથી
 તે ખીક પામી નદી હંસવાળી. ૫૬
 પરસ્પરે પાણી ઉડાડનારી
 સ્ત્રીઓતણે સ્નાનસુરાગ જોવા,
 નાવે ચડેલો નૃપ એ કહે છે
 પાસે ઉભી ચામરવાળી સ્ત્રીને. ૫૭
 જે સેંકડો મારી સખીથી ડોળ્યા,
 ને અંગના લેપ જહીં ગળેલા;
 તે આ પ્રવાહો બહુ રંગ પોષે
 સંધ્યા ખીલે છે જ્યમ અભ્રસાથે. ૫૮

૫૪ રોધલતા=એક જાતની વેલી. ૫૫ રાજનો વિહાર થતાં પહેલાં
 નદી, વન વગેરેને નિર્ભય કરવામાં આવે છે. ૫૬ આરાતટે=કિનારા-
 પરના ઓવારાપર.

ડોળાઇ નાવે હરી લીધ નીરે
 કામાતાણું કજ્જલ સર્વ રીતે,
 તેણે પુરીને મદરાગ—શોભા
 વિલોચને વાળી દીધુંય સાદું. ૫૯
 ભારે નિતાંબેય, અને સ્તને જે
 ઉપાડવા દેહ અશક્ત છે, તે
 કડાં ઉડાં પેસી ગએલ હાથે
 રાગે ભરેલી તરતી પરાણે. ૬૦
 શિરીષનાં ભૂષણ જે શ્રુતિનાં
 સરી પડેલાં જળસુંદરીનાં,
 નદીપ્રવાહે તરતાં ઠગે તે
 સેવાળના લાલચુ આ મીનોને. ૬૧
 પાણીથપાટે મશગુલ તેના
 મોતીની શોભા ધરતા જલોના,
 સ્તનો પરે ઉડી રહ્યા કણોમાં
 તૂટયા છતાં હાર નહિ જણાતા. ૬૨
 આવર્તકાન્તિ નીચી નાભિકેરી,
 હહેરો ભવાંની, ચકવા સ્તનોની,
 વિભાગ રૂડા રૂપસુંદરીના
 આવ્યા સમીપે ઉપમાનની આ. ૬૩

૫૯ સ્ત્રીઓની આંખમાંની મેશ ધોવાઇ ગય છે પણ પાણી
 છાંટવાથી રાતી થાય છે. ૬૩ આવર્તકાન્તિ=ધુમરીની શોભા;
 ચકવા=ચક્રવાક મિથુન. ઉપમાન અને ઉપમેય એ સ્થળે સંકળિત
 થયાં એમ કહેવું છે.

કલાપ ઉંચા કરી તીરમોરે
 મધુરી કેકાથી વખાણિયો જે,
 વારિમૃદંગધ્વનિ તે સ્ત્રીઓનો
 કાને પડે ગીત પછી સુરીલો. ૬૪
 નારીનિતાંબે પટ ચોંટવાથી
 શશીપ્રકાશે ક્ષીણ તારલા શી,
 આ મેખલાં ભૂષણુ મૌન ધારે
 સૂત્રોતણા માર્ગ પૂરાઈ નીરે. ૬૫
 હસ્તોથી ગર્વે જળ છાંટનારી
 સખીયકી પાછી મુખે સિંચાતી,
 સીધી અણીના અલકેથી પોતે
 કુંકુમવર્ણી જળખિંડ છાંટે. ૬૬
 કેશો ઇચ્છ્યા ને ગળી ચિત્ર શોભા,
 તૂટી પડયાં ભૂષણુ મોતીનાં જ્યાં.
 તે સ્ત્રીમુખોતું રૂપ રમ્ય લાગે
 વારિવિહારેથી ખીડિત તોએ. ૬૭
 વિમાન શા નાવથી ઉતરીને
 ઝુલાવીને હાર રમે સ્ત્રીમાં તે,
 કાંધે નલિની ધરતો ઉખાડી
 હસ્તિનીઓશું વગડાઉ હસ્તી ! ૬૮

૬૪ તીરમોરે=કાંઠા પરના મોરોએ. વારિમૃદંગધ્વનિ=વારિરૂપ મૃદંગનો સ્વર. ૬૫ માર્ગ=કાણાં. મેખલાનાં મોતીને તારા ગણ્યાં છે. મેખલાઓમાં પાણી ભરાઈ જવાથી તે રણુક્તી નથી. ૬૭ ચિત્રશોભા=ગાલ ઉપર ચિતરેલી પત્ર જેવી આકૃતિ.

ઓજસ્વી એ ભૂપતિસાથ પામી
સૌ સુંદરીઓ સુવિશેષ શોભી,
આનંદકારી મણિ એકલો ને
કે'લું જ શું ઇન્દ્રનીલે મઢે તો ! ૬૯

પ્રેમથી તેને પીચકારી લેને
દીધાક્ષી રંગીન જળેથી છાંટે,
તેવો ઉભો તે બહુ શોભી રે'છે
ગેરુઝરંતો ગિરિરાજ હોયે ! ૭૦

લેને જનાનો વનિતાસખા એ
કરે કીડા શ્રેષ્ઠ નદીની માંહે,
શું સ્વર્ગગંગામહી ખેલનારા
સ્વર્ગસ્ત્રીવીંટયા સુરનાથ—લીલા ! ૭૧

અગસ્ત્ય પાસેથી મળેલું, રામે
ને રાજ્ય સાથે કુશને દીધું જે,
તે ખેલતાં ભૂષણ વારિમધ્યે
અજાણતાં ડૂબ્યું જયદ્રાથી કે'એ. ૭૨

યથેચ્છ નાહી સહુનારી સાથે
તે તંબુવિષેજ જતાં મહીપે,

૬૯ ઇન્દ્રનીલ=નીલમની એક જાત. સ્ત્રીઓને મણિ અને કુશને
ઇન્દ્રનીલ સાથે ધટાબ્યાં છે. કુશ તેના પિતાની પેઠે સ્થામળો હતો.

- વસ્ત્રો પહેર્યા પૂરવે નીહાળ્યો
સ્વળાહુ તે દિવ્ય કડા વિનાનો. ૭૩
- જયશ્રીનું તે વશીકારી હોમ
પહેચું પિતાએ પૂરવેજ તેથી,
સહે ન હાનિ નૃપ એ, ન લોભે
એ ભૂષણો પુષ્પ શું ધીર માને. ૭૪
- તારા નદીના સહુ ઢીમરોને
તે શોધવા શીઘ્ર નૃપાળ કે' છે;
નિરાશ થાતાં સરયૂ ઘુમી તે
કે' ભૂપને ખૂશ ખુશાલ મુખે. ૭૫
- કીધા પ્રયત્નો, પણ આપકેઈ
જળે ડૂબ્યું ભૂષણ દેવ ! નાવ્યું,
ધરાતણા વાસી કુમુદ નાગે
લોભેકરી તેહ લીધેલ લાગે. ૭૬
- પછી ધનુર્ધારી ધનુ ચઢાવી
ચક્ષુ કરી લાલ પીળાંજ કોપી,
તીરે જઈ નાગવિનાશ માટે
ઘડે ગરુડાસ્ર સમર્થ પોતે. ૭૭
- તે સાંધતામાંજ ધરો શું ત્રાસે
લરંગ શા હસ્ત હલાવી ગાળે,
તોણી તટો ઘોર રવેથી જાણે
ખાડે પડ્યો રાની કરી બરાડે ! ૭૮

૭૫ તારા=તરવૈયા; ઢીમર=માછીમાર. હાથ ન આવ્યું છતાં તે કયાં
ગયું તે જાણીને ખૂશ થએલા. ૭૮ કરી=હાથી.

મથ્યા નિધિ શા ઝટ તે ધરાથી
 પામ્યા પીડા જ્યાં મગરો બળેથી,
 આવે સુકન્યા લઈ નાગનાથ
 લક્ષ્મીની સાથે જ્યમ પારિજાત ! ૭૬

હસ્તે ગ્રહી ભૂષણ આપતા એ
 એને નિહાળી મનુજેશ્વરે એ
 ગરુડકેરા શરને નિવાર્યું,
 સંતો ખરે નમ્ર પરે દયાળુ ! ૮૦

એ અસ્ત્રવેત્તા કુમુદે નમાવી
 માને ઉંચું શિર છતાંય કીધું
 શિરે અભિષિક્ત, ઉપેન્દ્રપુત્ર.
 તે શત્રુના અંકુશ કુશનેજ. ૮૧

કાર્યાર્થ થ્યા માનવ તે હરિનું
 બીજું વપુ આ સુતરૂપી જાણું,
 તો હું શી રીતે તમ પૂજ્યકેરી
 પ્રીતિવિષે આચરું વિદ્ધ કોદી ? ૮૨

ઉછાળતાં ઉચ્ચ દડો સ્વહસ્તે
 કુતૂહલે આ લહી બાલિકાએ,
 લીધું ધરેથી પડતું તમાફું
 જયી કડું, વ્યોમથી તારલા શું ! ૮૩

૭૬ સમુદ્રમંથનટાણે પરિજાત સાથે લક્ષ્મીદેવી નીકળ્યાં હતાં.
 ૮૧ કીધું=કહ્યું. ૮૫=નિજદોષ=ભૂતથી કડું લીધું તે વાંક.

જ્યાઘાતરેખા—રૂપી ચિત્તવાળા,
 ને ધડોંચતા જાંઘ સુધી તમારા;
 ભૂમિની રક્ષામહી આગળા શા
 સમર્થ ભુજે ફરી શોભજે આ. ૮૪
 ભૂપાળ ! સેવી ચરણે તમારા
 સદાય ધરજે નિજ દોષ ધોવા,
 તે મારી આ જેન કુમદ્વતીને
 ના લેવી, એ ના ઘટતું તમોને. ૮૫
 વસંતતિલકા

એવું કહી કુમુદ ભૂષણ આપતો,ને
 કન્યારૂપી કુલનું ભૂષણ તેય આપે;
 જાંઘની સાથ ભૂપને, કુશ ત્યાં કહેતો
 “કુમુદ ! જો શુભ સગા તમ માહ્યરા તો.” ૮૬
 મંદાકાન્તા.

તેનો જાદયો, ઉંચી શિખવતા વક્ત્રિની પાસ જ્યારે,
 દામ્પત્યાર્થે, જનની ચૂડીનો હસ્ત ભૂપેજ, ત્યારે
 વ્યાપી રેતો દશ દિશવિષે દિવ્ય દુંદુભિ ઊઠ્યો,
 ને વર્ષારે પછી સુમધુરાં પુષ્પ અદ્ભુત મેઘો. ૮૭
 આથી નાગે ત્રિભુવનપતિપુત્ર—સંજાંઘ સાંધી
 ને તેનોએ નરપતિ કુશે પાંચમા—તક્ષકેશી;
 એકે ભીતિ પિતૃવધરિપુ—ભુજગારિની ત્યાગી,
 ને બીજે થૈ પ્રિય જનતણે શાન્તસર્પી ભૂ પાળી. ૮૮

શિખ=શિખા, જવાળા. ૮૮ ભુજગારી=ગરુડ. શાન્તસર્પી=અર્ધસર્પી; ગિનાની.

સત્તરમો-સર્ગ.

— અતિથિવર્ણન —

અનુબંધ

- અતિથિ પુત્રને પામી કાકુત્સ્થેયો કુસુદતી,
પાછલા રાત્રિયામેથી બુદ્ધિ જેમ વિશુદ્ધિને. ૧
- પિતાવાળે કીધા વંશે પવિત્ર માતતાતના,
દક્ષિણોત્તરના માર્ગો તેજસ્વી સવિતા જ્યમ. ૨
- કુળવિદ્યાતણે અર્થ અર્થજોમાંહી ઉત્તમ,
તાતે ખડેલો ગ્રહાગ્ર્યો છે, પછી નૃપાત્મજકર. ૩
- શર, સંયમી, કુલીન કુશે એક સ્વજાતને.
માની અનેક એ શૂરા યમી કુલીન પુત્રથી. ૪
- કુલોચિત સહાયે તે એકદા ઇન્દ્રની ગયો,
દુર્જય હૈત્યને રોળી, સંગ્રામે તેહથી પડ્યો. ૫

૧ રાત્રિયામ=રાત્રિનો પ્રહર. ૨ દક્ષિણોત્તર=દક્ષિણ અને ઉત્તર. દક્ષિણાયનમાંથી ઉત્તરાયણના સૂર્ય થતાં, તે એક દિશાઓને પવિત્ર કરે છે. ૩ અર્થજ=સ્ત્રીસંગ્રહાદિ ક્રિયા પ્રયોજનના અર્થને જાણનાર. નૃપાત્મજકર=રાજકુમારીનો હાથ. ૫ કુલોચિત=કુળને યોગ્ય. એકવાકુઓ હમેશાં ઇન્દ્રને સહાય કરતા,

કુમુદ નાગરાજની બેન એને કુમુદતી,
 કૌમુદી કુમુદાનંદ શશીને શું ! અનુસરી. ૬
 યડાખ્યો લાગ બેમાંથી એકે ઇન્દ્રસિંહાસને,
 બીજી શચીસખી થૈને લે લાગ પારિજાતનો. ૭
 રણે જનાર સ્વામીના છેલ્લા આદેશને સ્મરી,
 સ્થાપ્યો વૃદ્ધ અમાત્યોએ રાજ્યે તેના તતુજને. ૮
 સેહના અભિષેકાર્થે રચાવે મંત્રિ શિલ્પીથી,
 નવીન ઉંચી વેદિનો મંડપ ચાર સ્તંભનો. ૯
 ત્યાં સુવર્ણતણા કુંભે ભરેલાં તીર્થવારિ લૈ,
 ઉભા, સિંહાસને બેઠા એની પાસે અમાત્ય સો. ૧૦
 મીઠા, ગંભીર, ઘોષેથી ઠોકાતાં વાઘનાં મુખે,
 મનાય તેનું કલ્યાણ અવિચ્છિન્ન થવાનું તે. ૧૧
 દુર્વા, યવાંકુરો, છાલ વડનો, કુણી ટીશીથી,
 કરેલી જ્ઞાતિવૃદ્ધોએ આરતી ભૂપ તે લીએ. ૧૨
 જયકારી અથર્વોથી જયશાળી અતિથિનો,
 પુરોહિતાદિ વિગ્રોએ આરંભ્યો અભિષેક ત્યાં. ૧૩
 તેના શિરે થતી ધારા મહાન અભિષેકની,
 શખદેથી શોભતી, જાણે ગંગા શી શંભુના શિરે. ૧૪

૬ કૌમુદી=ચાંદની. કુમુદાનંદ=કુમુદાનંદ—રાત્રિકમળને આ-
 નંદ આપનાર. ચંદ્રિકા ચંદ્રથી વિખુટી પડતી નથી તેમ કુમુદતી
 કુશથી છુટી ના પડી. અર્થાત્ સતી થઇ. ૧૧ અવિચ્છિન્ન=અ-
 ખંડ, એક પછી એક ચાલ્યું આવતું. ૧૩ અથર્વો=અથર્વ વેદના
 મંત્રો. આ મંત્રો રાજાને શત્રુ સામે વિજય અપાવતા. ૧૪ શખદેથી=
 પડવાના અવાજે કરી.

સ્તવાતો તે ક્ષણે શોભે અતિથિ બંદિગો વડે,
વર્ષતા મેઘની પેઠે વખણાએલ ચાતકે. ૧૫

શુદ્ધ. મંત્રિત પાણીથી સ્નાનકર્તા અતિથિની,
કાન્તિ મનોર લાગે ત્યાં, વૃષ્ટિથી વીજવલ્લિ શી. ૧૬

સ્નાતકોને દીધું તેણે યજ્ઞાન્તે ધન એટલું.
જેટલે એમના યજ્ઞો દક્ષિણાથી પુરા બને. ૧૭

પ્રસન્ન ચિત્તવાળા એ તેને જે આશિષો દીએ,
તેને પાછી કરે એવાં પૂર્વ પુણ્યતથ્વાં ફળો. ૧૮

છેદો બંધન બદ્ધોનાં વદ્ધોનો વધ ના કરો,
છોડો ધુરાથી ધોરીને, કહે એ ગાય ના દૂહો. ૧૯

પૂરેલાં પાંજરે પક્ષી, કીડાનાં શુક આદિ સૌ,
આજ્ઞાથી મુક્ત થૈ તેની, યથેષ્ઠ ઉડતાં થયાં. ૨૦

મહેલના આંગણે મૂક્યા વિશુદ્ધ હાથીદાંતના,
બીછાવ્યા આસને બેઠો પોતાનાં વસ્ત્ર ખેરવા. ૨૧

૧૬ વીજવલ્લિ=વીજળીના ચમકારા. ૧૭ સ્નાતક
ગૃહસ્થ બ્રાહ્મણો. બ્રાહ્મચારી બ્રાહ્મણોને દાન લેવાની મનાઈ
હતી. ૧૮ એ=સ્નાતકો. તેમણે દીધેલી આશિષો કરતાં વધી
બીય તેવાં તેના પૂર્વજોના પુણ્યફળ હતાં. ૧૯ બદ્ધ=બંધવાન.
વધ્ય=જેમને દેહાંત શિક્ષા થઈ હોય તે. ધોરી=મળદ, કે તેના
જેવાં બીજાં ભાસ્વાહી પશુ. ગાયો ના દો'વાનું કારણ વાહરડાંને
પેટપુર દૂધ મળે તે હતું.

પખાળી પાણીશ્રી પાણિ વસનિષ્ણાત વસ્તુ લ,
ધૂપે સૂકા કંઈ કેશો જેના તે થડમાં ઉભા. ૨૨

ઘોતીની સેરથી ગાંધ્યા, ને જેમાં પુષ્પમાળ છે,
તે કેશને પ્રભાવાળા માણેકે તે સબ્બવતા. ૨૩

ને કસ્તુરીથી સુગંધી ચંદને અચ્છી અંગને.
પછીથી ચિતર્યાં પત્રો તેમાં ગોરોચના વડે. ૨૪

હંસચિહ્નિત દુહ્લો, માળા, ભૂષણ ધારતો,
જેવા જેવો થયો પોતે સ્વામી એ રાજ્યલક્ષ્મીનો. ૨૫

સુવર્ણદર્પણે જોતો શોભે વેશ સજેલ તે,
ઐરુમાં ઉગતા સૂર્યે કલ્પવૃક્ષની છાય શો ! ૨૬

રાજચિહ્નો ધરી હસ્તે તે દાસો સાથ જાય તે,
સુધર્માં શી સભામાંડે જય જેનો ભણે જનો. ૨૭

ત્યાં પિતૃઆસને બેઠો જે ચંદ્રવાથી શોભતું,
રાજાઓના ચૂડારતને પાદપીઠ ઘસાઈ તે. ૨૮

તેને બેઠે બહુ શોભે માંગલિક સભાગૃહ,
શ્રીવત્સલક્ષણે યુક્ત વિષ્ણુવક્ષ શું કૌસ્તુભે ! ૨૯

૨૨ પખાળી=ધોધને. પાણિ=હાથ. વસનિષ્ણાત=વસ્ત્રાલં-
કાર સમ્પન્નમાં કુશળ. ધૂપ=સુગંધી દ્રવ્યનો ધુમાડો, અથવા
તાપ. કંઈ=થોડા. ૨૪ ગોરોચના=ગોરું ચંદન, ગાયત્રી નાભિમાંથી
નીકળતું એક જાતનું સુગંધી દ્રવ્ય. ૨૫ હંસચિહ્નિત=હંસનાં
ચિત્રવાળું. ૨૭ સુધર્માં=દેવસભા. ૨૮ ચૂડારતન=માથાના મુગટના
મણિ, રાજાઓ માથાં નમાવે તેવા માથાના મણિ પાદપીઠને લાગતાં તે
પાદપીઠ ઘસાઈ હતી. ૨૯ શ્રીવત્સલક્ષણે=શ્રીવત્સ નામનું ચિહ્ન.

- યૌવરાજ્યથી સામ્રાજ્ય પામી તે તુર્ત શોભતો,
રેખાલાવ તણ ચંદ્ર પામે છે જેમ પૂર્ણતા. ૩૦
- પ્રસન્ન મુખ રાજ્યાથી, હસીને બોલવા થકી,
સેવકો માનતા તેને વિશ્વાસ મૂર્તિમંત શો. ૩૧
- ઐરાવતસમા તેણ હસ્તીએ ચઢો ઇન્દ્ર શો,
કલપદ્રુમધનવાળી પુરીને સ્વર્ગ શી કરે. ૩૨
- તેહ એકતણા શિરે ઉન્નત સ્વચ્છ છત્રથી,
કુશકેરી વિયોગોખમા આખાએ જગની ટળી. ૩૩
- વક્ત્રિ ધૂમ પછી જવાળા, કિર્ણુ સૂર્ય ઉગ્યા પછી,
તેજોનો માર્ગ ત્યાગી એ ઉગ્યો ગુણોથી સામટો. ૩૪
- પ્રીતિથી શુદ્ધ નેત્રોએ તેને પુરસ્સ્ત્રીઓ સરે,
શરદ્દિશુદ્ધ નક્ષત્રે રાત્રિઓ જેમ ધ્રુવને. ૩૫
- પ્રસિદ્ધ મંદિરે પૂજા પુરીની દેવીએ કૃપા,
કૃપાયોગ્ય પ્રતિ કીધી સાંનિધ્ય પૂરી મૂર્તિમાં. ૩૬
- અભિષેકજલે લીંછ વેદિ તો ના સુકાય ત્યાં
પ્રચંડ તેહનો તાપ સમુદ્રતીર ખેંચતો. ૩૭

૩૩ વિયોગોખમા=વિયોગથી થતી ઉખમા, સંતાપ. ૩૪ અગ્નિમાં પહેલાં ધૂમાડો થાય છે, પછી તેની જવાળા નીકળે છે. સૂર્ય ઉગ્યા પછી તેનાં કિરણ જણાય છે. આ તેજસ્વી વસ્તુનો ક્રમ છે. પણ અતિથિમાં તો એકાએક સર્વ ગુણ ઉગી નીકળ્યા હતા. ૩૫ સરે=અનુસરે. ૩૬ પૂજા=પૂજાએલી. દેવી=અધિદેવતા.

વસિષ્ઠ ગુરુના મંત્રો, ને તે ધન્વીતણું શરો,
 બન્ને સાથે મળીને ના સાધે તે સાધ્ય તો કયું? ૩૮
 વાદી, ને પ્રતિવાદીનાં કાર્યો શંકાભર્યાં સદા,
 જોતો ન્યાયાધીશો સાથે પોતે ના આળસુ બની. ૬
 તે પછી સ્પષ્ટ વર્તાતાં સુમનેથી જણાય તે;
 પાકેલાં શીઘ્ર સેવાનાં ફળે ભૂત્યો નિવાજતો. ૪૦
 પ્રજા વધેત્રી પિતાથી નદીઓ શ્રાવણે જ્યમ,
 પામી એથી અતિ વૃદ્ધિ નદી શું ભાદ્રમાસમાં. ૪૧
 બોલે તે ન થતું મિથ્યા, દીએ તે પાછું ના લીએ,
 ઉખેડ્યા શત્રુ થાપીને વ્રતભંગી થતોય એ. ૪૨
 ઐશ્વર્ય, વય, ને રૂપ પ્રત્યેક ગર્વ લાવતું,
 તે સૌ તેમાં છતાં તેના મનને ગર્વ ના ચઢે. ૪૩
 પ્રજામાં આમ તે પ્રેમ પ્રગટાવી દિનેદિને,
 થયો સ્થિર નવો હોઈ ઠઠમૂળા તરુ સમો. ૪૪
 અનિત્ય બહારના શત્રુ, વળી તેઓ રહ્યા દૂરે,
 આથી તેણે જીત્યા પહેલાં નિત્યના આત્મશત્રુ છ. ૪૫

૩૮ સુમન=(૧) પ્રસન્ન ચિત્ત, (૨) પુણ્ય. ભૂત્યો=સેવકો.
 ફળ=ધનામ. ૪૦ વૃક્ષને ઉછેર્યા પછી તે જેમ ફળ આપે છે
 તેમ અતિથિ પણ પ્રસન્ન થઈને કરેલી સેવા બદલ
 પારિતોષિક આપતો. ૪૨ વ્રતભંગી=નિયમમાં ભંગવાળો. અર્થાત્
 એટલો નિયમમાં અપવાદ આવતો. ૪૫ આત્મશત્રુ=આત્માની
 અવનતિ કરનાર કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, મદ અને મત્સર, અર્થાત્
 આ આંતરિક છ શત્રુ જીત્યાથી બહારના સર્વ શત્રુ જીતાય છે.

કુપાળુ મુખવાળામાં સ્વભાવે ચપલા છતાં,
 લક્ષ્મી સ્થિર થઈ રે'તી, પથરે હેમરેખ શી. ૪૬
 એકલી નીતિ બીરતા, નર્ચું શૌર્ય પશુપણું,
 આથી બન્નેય જોડીને સિદ્ધિ એ ઇચ્છતો હતો. ૪૭
 અન્નહ્યું કાંઈ ના રે'તું નૃપને નિજ મંડળે,
 કિર્ણુ શા ચાર ફેલાવ્યે, નિરબ્ર સૂર્યની જ્યમ. ૪૮
 રાત્રિ, ને દિનના ભાગે રાજાઓને વિહિત જે,
 સંશય ત્યાગીને તે તે નિશ્ચયે નૃપ આચરે. ૪૯
 મંત્રણા મંત્રિઓ સાથે પ્રતિદિન થતી હતી,
 આચરાયા છતાં કોઠી કૂટે ના ગુપ્ત દ્વારથી. ૫૦
 અન્નહ્યા એક બીજથી પોતાના, ને રિપુતાણા,
 ચરોથી જાગતો રે'તો સૂતો યોગ્ય સમે છતાં. ૫૧

૪૬ પથરે=કસોટીના પથરા પર. હેમરેખ=સોનાનો લીસોટો. કસોટી
 પરના સોનાના ઘસરકા મીણ ઘસ્યા સિવાય સહેલાઈથી જતા
 નથી. ૪૮ ચાર=અસુસ- નિરબ્ર=વાદળ વિનાનું. મંડળ=રાજ્ય.
 ૪૯ વિહિત=કરવાયોગ્ય. નિશ્ચય=નિયોગ. કોઈ કાર્ય કરવાના
 નિયોગ, વિકલ્પ અને સમુચ્ચય—આ ત્રણ પ્રકાર કહ્યા છે. આજ
 ઉપાયથી થશે, બીજાથી નહિ; એનું નામ નિયોગ, આનાથી થાય
 કે બીજાથી તેનું નામ વિકલ્પ, (સંશય) અને આનાથી થશે
 જ એનું નામ સમુચ્ચય. ૫૦ ગુપ્તદ્વાર=આકાર, ઈગિત વગેરે
 મુખયેષ્ટા. ખરા મુત્સદીઓના આંતરિક ભાવો તેમના બાહ્ય
 વર્તન પરથી કળાતા નથી. ૫૧ ચરો=ગુપ્તદ્વાર. જાગતો=
 જાણીતો, ચેતતો.

શત્રુને રુંધતા એના દુર્ગો અજીત નિવડયા,
ગજહન્તા નહિ સિંહ ભયે ગિરિગુફા સ્ત્રુએ. ૫૨

આરંભો ભવ્ય મુખોના નિર્વિદ્ધ બની ચિંતવ્યે,
ગર્ભે શાલિ સમા તેના ગૂઢ રીતેજ પાકતા. ૫૩

પામ્યો વૃદ્ધિ છતાં કોટી વિષયે વિચરે ન તે,
ભરતીમાં નદીમુખે દ્વારાગ્રિધ પ્રસરે જ્યમ. ૫૪

પ્રજાકેરો અસંતોષ શક્ત શીઘ્ર શમાવવા,
કરે કાંઈ ન એ જેનો ઉપાય કરવો પડે. ૫૫

શક્તિશાળી છતાં તેની યાત્રા શક્ય પરે થતી,
હવાસિ વારિ ના શોધે બહાર પામીય વાયુની. ૫૬

કામાર્થે ના હજી ધર્મ, ને ધર્મથી ન બેડ તે,
કામે અર્થ ન, કે અર્થે કામને, સરખો ત્રણે. ૫૭

હરિદ્રોથી વળે ના કૈં, સામા સમૃદ્ધ થાય છે,
આથી તેણે સ્વમિત્રોને રાખ્યા મધ્યમ શકિતના. ૫૮

પર રુંધતા=અટકાવનાર. તેના દુર્ગ પોતાને મંતાવા માટે નહોતા.
ગજહન્તા=હાથીઓને મારનાર. સિંહ કાંઈ બીકનો માર્યો ગુફામાં
સ્ત્રુ નથી, તે તો ફક્ત તેનો સ્વભાવ છે. ૫૩ આરંભો=
સત્કાર્યો. ભવ્યમુખોના=કલ્યાણકારી. તેનાં સત્કાર્યો સફળ થતાં
સુધી કોઈના જ્ઞાણવામાં ન આવતાં. ૫૬ યાત્રા=વિજય
સવારી. ૫૭ ત્રણમાં, ત્રણે=ધર્મ, અર્થ અને કામમાં સરખી
પ્રીતિવાળો.

નિજ, ને પરનાં પેખી શકત્યાદિનાં બલાબલ,
 ચઢે, જો ચઢતાં હોયે, નહિ તો શાંતિ સેવતો. ૫૯
 કોશે રક્ષાય રક્ષ્યોને, તેથી તે અર્થ સાંચતો,
 વારિગર્ભવતો મેઘ સેવાય ચાતકો વડે. ૬૦
 શત્રુકાર્યવિધાતી એ સ્વકર્મે ઉઘમી હતો,
 છિદ્રો લહી હણે શત્રુ, પોતાનાં સર્વ ઢાંકતો. ૬૧
 પિતાએ નિત્ય પોષેલ, અસ્ત્ર યુદ્ધશોખીન,
 સૈન્ય તે સૈન્યવાળાનું સ્વદેહથીય ના જુદું. ૬૨
 સર્પના મણિના જેવી ત્રિશકિત એની ના નિપુ
 ખેંચે, ત્રણે અરિની તે લોહ શું લોહચુંબક. ૬૩
 વાવો જેમ નદીઓમાં, વને ઉપવનો જ્યમ,
 સ્વગૃહો જેમ પહાડોમાં, વણુઝારો ફરે સુખે. ૬૪
 વિદ્યોથી તપને રક્ષે, અને સંપત્તિ ચોરથી,
 છઠો ભાગ દીએ એને વર્ણો ને આશ્રમો ક્રમે. ૬૫

૫૯=પરશત્રુ. બલાબલ=બળ અને અબળ. વારિગર્ભવતો
 =જેના ગર્ભમાં પાણી રહેલું છે એવો. ૬૧ શત્રુકાર્યવિધાતી=
 દુશ્મનોનાં કાર્યનો નાશ કરનાર. છિદ્રો=દૂષણ. નિર્બળતા.

૬૨ અસ્ત્ર અને યુદ્ધશોખીન વિશેષણો સૈન્ય તેમજ સૈન્ય-
 વાળાનું એ બંનેને લાગુ પડે છે. ૬૫ વર્ણો=બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય.
 વૈશ્ય અને શૂદ્ર. આશ્રમો=બ્રહ્મચર્યાદિ ચાર આશ્રમ. વર્ણો
 સંપત્તિનો, અને આશ્રમો તપનો છઠો ભાગ આપતા.

જન્માવે ખાણથી રત્નો, ક્ષેત્રે ધાન્ય, વને ગજો.

રક્ષાના જેટલું આપે વેતન ભૂમિ એહને. ૬૬

પણ્ણ શો બલી પોતે છ ગુણોને બલોતણી,

સાધવા જેવી વસ્તુનાં સાધનો જાણતો હતો. ૬૭

ક્રમે આ ચાર રાતિની રાજનીતિ પ્રયોજને,

કુળો અઢાર તીર્થોનાં અખંડ આખતો હતો. ૬૮

જાણ્યા છતાં કુયુદ્ધોને સત્યથી લડનારની,

જયશ્રી વીરતાપ્રેમી બની'તી અભિસારિકા. ૬૯

પ્રતાપે શત્રુ ભાગ્યાથી એને સંગ્રામ ના થતો,

ગંધહસ્તીની ગંધેથી નાઠેલા અન્ય હસ્તી શું! ૭૦

વધીને ઘટતો ચંદ્ર. સમુદ્રનુંય તેમ છે,

વધે તે તેમની પેઠે, કિંતુ ઘટે ન એ રીતે, ૭૧

અતિ દરિદ્ર વિક્ષાનો યાચતાં તે મહાનને,

ઠાતાપણું ધરાવે તે, અબ્ધિ સમીપ મેઘ શું! ૭૨

સ્તુત્ય આચરનારો તે સ્તવાતાં લાજતો હતો,

તથાપિ સ્તુતિવિદ્વેષી એહનો વધતો યશ. ૭૩

૬૬ રત્નો=હીરા, માણેક વગેરે. વેતન=મહેનતાણું. ૬૭

પણ્ણ=કુમારસ્વામી. છ ગુણ=સંધિવિગ્રહાદિ. છ બળ=સેનાસેવકાદિ.

૬૮ ચારરીતિ=સામાદિ ચાર ઉપાય. અઢાર તીર્થ=રાજ્યમાંના

અઢાર પ્રકારના અધિકારીઓ. ૬૯કુયુદ્ધો=કપટયુદ્ધો. ૭૦ ગંધહસ્તી

=ગંધ-મદ્ધી ઉન્મત્ત હાથી. ૭૩ લજ્જા પણ વીરનું ભૂપણ છે.

સ્તુતિવિદ્વેષી=સ્તુતિનો દ્વેષ કરનારો.

કાપતો દર્શને પાપ. તત્ત્વે અજ્ઞાન ટાળતો,
 કરે સ્વતંત્ર લોકોને સદા, ઉગ્યા રવિ સમ. ૭૪
 ચંદ્રનાં ના જતાં પદ્મ, સૂર્યકિરણો ન કુમુદે,
 તે ગુણીના ગુણો પામે શત્રુપક્ષેય સ્થાનને. ૭૫
 અશ્વમેધે જ્યેષ્ઠનાં થએલાં સહુ કાર્ય જે
 શત્રુને છેહ દેનારાં છતાં ધર્મ્ય ગણાય તે. ૭૬
 શાસ્ત્રમાં શિખવ્યા માર્ગે પ્રભાવે આમ મંડી તે,
 થયો નૃપાળ નૃપોને દેવોના દેવ ઇન્દ્ર શું. ૭૭
 કે'વાતો સામ્ય યોગે એ પાંચમે લોકપાલમાં,
 છદો મહાભૂતો વિષે, આઠમે કુલપર્વતે. ૭૮
 છત્રો દૂર કરી શિરે માને મહીપ એહની,
 આજ્ઞા દીધેલી પત્રોમાં, સુરો જેમ સુરેશની. ૭૯
 યાજ્ઞકોને મહાયજ્ઞે દક્ષિણા એવી દે પૂજ્યા,
 જેથી ધનદ, ને એનું નામ સામાન્ય તો થયું. ૮૦
 મંદાકાન્તા.
 ઇન્દ્રે વૃષ્ટિ કરી, વળી યમે રોગ દાખ્યાજ સર્વે,
 નાવિકોનો જળપથ કયો શુભકારી વરુણે;
 રાખી લક્ષે પુરવનું, કરી કોષવૃદ્ધિ કુબેરે.
 એની બહીકે ધરી વિનીતની વૃત્તિઓ લોકપાલે. ૮૧

૭૫ ચંદ્રનાં=ચંદ્રનાં કિરણો. ૭૬ છેહ=દગોદટકો. ધર્મ્ય=ધર્માનુસારી. ૭૮ સામ્ય=સરખાપણું. લોકપાલ ચાર છે:—ઇન્દ્ર, યમ, વરુણ અને કુબેર. કુલ પર્વત સાત છે:—મહેન્દ્ર, ખલય, સહ્ય, શુક્તિમાન, ઋક્ષમાન વિંધ્ય, અને પરિયાત્ર. પૃથ્વ્યાદિ પાંચ મહાભૂત છે. ૮૦ યાજ્ઞકો=યજ્ઞ કરાવનાર. ૮૧ પુરવનું=પૂર્વજોની કીર્તિ વગેરે. કોષવૃદ્ધિ=ભંડારમાં વધારો કરવા તે. વિનીત=તાબેદાર.

અઠારમો—સર્ગ
—વંશાનુક્રમણિકા—

ઉપજાતિવૃત્ત

તે નષ્ટશત્રુ નિષધેશકેરી

સુતાથી પામ્યો સુત એક નક્કો,
નગેન્દ્ર તે નિષધથી ન ન્યૂન
ધરાવતો નિષધ એવું નામ.

૧

યુવાન ને વિક્રમી એ પ્રજાને

રક્ષી શકે ધારી પિતા રીઝે છે,
સુવૃષ્ટિના યોગથી જેમ જીવે।

નિહાળતાં પાકી ગએલ પાકો.

૨

શબ્દાદિ સુખો ચિરકાળ માણી

સ્વપુત્રને રાજપદે ઠરાવી,

કુસુદ્રતીસુત કુસુદ જોવાં

વિશુદ્ધ કર્મોથી ભજ્યો સુરેમાં.

૩

૧ નષ્ટશત્રુ=જેના શત્રુ નાશ પામ્યા છે એવો. નિષધેશ=નિષધ દેશનો અધિપતિ, નિષધ એ એક પર્વતનું નામ છે. ૨ પાકો=અનાજના પાક. ૩ કર્મો=યજ્ઞયાગાદિ ધાર્મિક કાર્ય.

એ કુશનો પૌત્ર કુશેશયાક્ષી
 સમુદ્ર શો ધીર, સમુદ્રવાળી,
 ને એકચક્રી ભૂમિ એકવીરે
 પાળી પુરીભોગળ શી ભુજાએ. ૪
 તેના પછી વલ્લિસમા તનુજે
 વંશશ્રી લીધી નળ નામવાળે;
 રોજ્યાં રિપુસૈન્ય સરોજમુખે,
 વેત્રસ્થળોને ગજ શું ઉખેડે ! ૫
 ગાતાજ જેનાં નભચારી ગાન
 તે નૃપ પામ્યો નભ શો તનુજ,
 પ્રખ્યાતિ પામ્યો નભ શબ્દ નામે
 ઠહાલો પ્રજાને નભમાસ શું એ. ૬
 ધર્મોત્તરે ઉત્તર કોસલોની
 પ્રતાપી પુત્રે પ્રભુતા ભળાવી,
 જરાથી પામી ઉપદેશ પોતે.
 મોક્ષાર્થ મૈત્રિ મૃગ સાંથ સાંધે. ૭

૪ કુશેશયાક્ષી=કુશેશય—કમળ જેવાં લોચનવાળો.
 પુરીભોગળ=નગરના દરવાજે બીડવાની ભોગળ. ૫ સરોજમુખે=
 સરોજ એટલે કમળના જેવા મુખવાળાએ, નળે. વેત્રસ્થળો=
 નેતરનાં સ્થાન. ૬ નભચારી=આકાશમાં ફરનારા. નભ શો=
 આકાશ જેવો ગંભીર. નભમાસ=શ્રાવણ. આ મહિનામાં ઉનાળાની
 ગરમી સંપૂર્ણ શાંત થઈ ગઈ હોય છે, અને ચોમાસાના પાકથી
 પૃથ્વી લચી રહી હોય છે. ૭ ધર્મોત્તર=ધર્મમાં ઉત્તમ. જરા
 =વૃક્ષત્વ.

તેથી ગળેમાં જ્યમ પુંડરીક
 અજેય જન્મ્યો સુત પુંડરીક,
 પિતા જતાં શ્રી ધરી પુંડરીક
 જેને વરી, પુંડરીકાક્ષને શું ! ૮
 પ્રજ્ઞતણા પાલનમાં પ્રવીણ
 જે ક્ષેમધન્વા ધરતો ક્ષમાજ,
 તેને ધરા દેઈ અમોઘ ધન્વી
 વને તપંતો તપ શાંતિ ધારી. ૯
 તેને થયો દેવ સમો કુમાર
 સેન્યોની અગ્રે સમરે જનાર,
 અનીક પૂર્વે ધરી દેવ શબ્દ
 સ્વર્ગેય જેનું હતું નામ ખ્યાત. ૧૦
 સેવાવિષે તત્પર પુત્રથી એ
 પિતા થયો પુત્રવતોજ જેવો,
 ને પુત્રપ્રેમથી ભર્યા પિતાએ
 પિતાવતો થાયજ પુત્ર તેવો. ૧૧
 તેમાંથી ખેડ્યો સ્વસમાન સુતે
 ધારેલી ઘેર્યેથી દઈ ધુરાને,

૮ પુંડરીક=આગ્નેય ખુણામાંનો એક મહા દિગ્ગજ. પુંડ-
 રીકાક્ષ=સ્વેતક્રમળ જેવાં ચક્ષુવાળા ભગવાન વિષ્ણુ. ૧૦ દેવ=ઈન્દ્ર-
 દેવ, અનીકની પૂર્વે દેવ શબ્દ મૂક્યાથી દેવાનીક નામ થાય. ૧૧
 સેવા=પિતૃસેવા, પુત્રવતો=પુત્રવાળો. પિતાવતો=પિતાવાળો. પિતા
 જેવો પુત્રવાળો હતો, તેવો પુત્ર પિતાવાળો હતો.

ચારેય વણોની, ગુણાઢય પોતે
 સુરો તણા સ્થાન વિષે પ્રવેશે. ૧૨
 સમર્થ તેનો સુત મિષ્ટ બોલે
 બહાલો થયો આપ્તઅરિવિષેયે,
 અગાઉ બીન્યાં હરણાં સહાવા
 સ્વરો મધુરાજ સમર્થ થાતા. ૧૩
 અહીનગુ નામથી ઉર્વી આખી
 અહીન બાહુબળથીજ પાળી,
 જે હીણ સંસર્ગથી વીડાણો
 યુવા વયેયે વ્યસનો વિનાનો. ૧
 પિતા પછી પુરુષ જાણનારો
 પુરુષ પહેલા અવતારી જેવો,
 અખંડ ચારેય ઉપાયથી એ
 સ્વામી ચતુર્દિશ ચતુર થાયે. ૧૫
 શત્રુજયી તે પરલોકયાત્રા
 જતાં, વરે આત્મજને શ્રી તેના,

૧૩ આપ્ત=સ્વજન. સહાવા=પકડવા. લયભીત થએલાં હરણ મધુર
 સ્વરથી ફરી પાછાં પકડી શકાય છે. ૧૪ અહીનગુ=અહીન=આખી,
 ને ગુ એટલે પૃથ્વી. આખી પૃથ્વીવાળો. અહીન=ઓછું નહિ એવું,
 હીણ=નીચ. ૧૫ પુરુષ જાણનારો=પુરુષને પારખવામાં પાવરધો.
 પહેલા અવતારી પુરુષ=વિષ્ણુ. ઉપાય=સામાદિ ચાર યુક્તિ. ચતુ-
 ર્દિશ=ચારે દિશામાં. ૧૬ શત્રુજયી=શત્રુને જીતનારો. પરલોક
 યાત્રા=સ્વર્ગયાત્રા. આત્મજ=પુત્ર. પારિયાત્ર=સાત કુલ પર્વતોમાંનો
 એક પર્વત. (જુઓ સત્તરમાંના ૭૮ માં શ્લોકની ટીકા.)

જેણે ઉંચા શિરથી પારિયાત્ર
જીત્યો હતો, તે નકી પારિયાત્ર. ૧૬

સુશીલ તેનો સુત શિલ થાયે
શિલાની પાટી શું વિશાળ ઉરે.
શત્રુ જીત્યો શિલીમુખાં શરે જે
ધારે સ્તવાતાં શીલ લાજનું તે. ૧૭

નિન્દાવિહોણે યુવરાજસ્થાને
નીમી મતિમાન યુવાનને તે.
માણ્યાં સુખો; છે સુખ રંધનારું
નૃપોત્પલ્લું સ્થાનજ બંદીખાનું. ૧૮

રાગે ભર્યા ભોગતણાય ભૂખ્યા,
સૌભાગ્યને યોગ્યજ સુંદરીના;
તેને અદેખી સુરતે અશક્ત
વૃથા જરાએ તહીં ઘેરી લીધ. ૧૯

ઉન્નાભ એ ઉન્નત નામનો તો
કુમાર એ ઉન્નત નાલિવાળો,

૧૭ સુશીલ=ઉદાર ચારિત્રવાળો. શિલીમુખાં=ભ્રમરના મુખ જેવા મુખવાળાં. ૧૮ રાગે ભર્યા=આસક્તિવાળા. સુંદરીના સૌભાગ્યને યોગ્ય=અતિ રૂપને લઇને સુંદરીઓને ભોગવવા લાયક હતો. સુરતે=કામકેલિમાં. મતલબ કે રતિરમણમાંથી મન પાછું વાળ્યા પહેલાં અદેખી વૃદ્ધાવસ્થાએ તેને ફેગટનો ઘેર્યો.

- તેને થયો પંકજનાભ જેવો
નાભિ સમાણો નૃપમંડળે તો. ૨૦
- તેના પછી વજી શું પુત્ર તેને
સંગ્રામમાં વજી શી રાડ મારે,
વજાકરે શોભતી પૃથ્વીનાય
પતિ થયો તે નકી વજનાભ. ૨૧
- પુણ્યે જીત્યા સ્વર્ગ વિષે જનારા
તેથી થયા શત્રુ ઉખેડનારા,
સેળ્યો પછી શંખાણને ધરાએ
ખાણોથી જાયા મૂણિઓની ભેટે. ૨૨
- પિતા મૂએ જે પદ પિતૃનું લે
સપ્તાશ્વ, ને અશ્વિન શો પ્રકાશે,
અખિતીરે સૈનિક, અશ્વ રાખ્યે
વૃદ્ધો કહેતા ંચુષિતાશ્વ તેને. ૨૩
- આરાધી વિશ્વેશ્વર ભૂપ પોતે
જન્મે ફરી વિશ્વસહ સ્વરૂપે;
સુપુત્ર જે વિશ્વસખા બનીને
વિશ્વંભરા આખીય પાળતો એ. ૨૪

૨૦ પંકજનાભ=કમળ સમી નાભિવાળા વિષ્ણુ. નાભિ=પ્રધાન. નૃપમંડળ
=માંડલિક રાજાઓનાં મંડળ. તે બાર હોય છે. ૨૧ વજીશી=વજના
ધોષ જેવી વજાકરે=વજ-રતોની ખાણોથી. ૨૨ તેથી=તે વજનાભથી.
૨૩ પદ=સ્થાન રાજ્ય. સપ્તાશ્વ=સાત અશ્વવાળો સૂર્ય. અશ્વિન=
અશ્વિનકુમાર, દેવોના વૈદ્ય. રાખ્યે=રાખ્યાથી. ૨૪ વિશ્વેશ્વર=કાશી.

તે ન્યાયીને પુત્ર હિરણ્યનાભ
 થયો હિરણ્યાક્ષરિપુ સમાન,
 અસહ્ય ઝાઝો અરિને થતો એ
 શું વૃક્ષને વહ્નિ સમીર સાથે ! ૨૫
 પિતા, પિતૃઋણથી મુક્તિ પામી
 હૃદી વયે સુખ અનંત ચાહી,
 તે દીર્ઘબાહુ સુતને બનાવી
 રાબ્ધ, થતો વલ્કલ ધારી કૃતી. ૨૬
 કૌશલ્ય એ ઉત્તર કોસલોના
 સ્વામીથી સૂર્યોદિતવંશજના,
 જન્મ્યો હતો ઔરસ સુત રૂડો
 નેત્રાન્દકારી ન શું સોમ બીજો ! ૨૭
 બ્રહ્માસભા સુધી પ્રસિદ્ધિવાળો
 યશોથી તે બ્રહ્મગતિજ પામ્યો,

પતિ, બાર જ્યોતિર્લિંગમાંનું એક. વિશ્વસહ=વ્યુષિતાવનો પુત્ર.
 અર્થાત્ પિતા પુત્ર રૂપે ફરી જન્મ્યો. ૨૫ હિરણ્યાક્ષરિપુ=હિરણ્યાક્ષના
 શત્રુ, વિષ્ણુ. હિરણ્યાક્ષ દૈત્ય હિરણ્યકશ્યપુનો બેડીઓ લાઇ હતો.
 બ્રહ્માના વરદાનથી મદાંધ થઇ તે પૃથ્વીને જ્યારે પાતાળમાં લઇ
 જતો હતો, ત્યારે વિષ્ણુએ વરાહનું રૂપ લઇ તેને મારી પૃથ્વીને
 બચાવી હતી. ૨૬ વલ્કલધારી=વલ્કલ પહેરતો. અર્થાત્ વાનપ્રસ્થ.
 કૃતી=કૃતકૃત્ય. ૨૭ સૂર્યોદિતવંશજના=સૂર્યથી ઉત્પન્ન થયેલા વંશમાં
 જન્મેલો, ૨૮ બ્રહ્મગતિ=મુક્તિ, બ્રહ્મિષ્ઠ=(૧) બ્રહ્મવિદ્, (૨) કૌશલ્ય
 નો પુત્ર.

અલ્પિષ્ઠ જેવા સ્વતનુયા જન્મ્યા

અલ્પિષ્ઠને સ્થાપી પદે પિતાના.

૨૮

સુશાસને શાસનવાળી પૃથ્વી

પ્રજેશ્વરે પીડ હરીજ પાળી,

પ્રજાવતા ભૂપથકી પ્રજા એ

હર્ષાશ્રુલીંબ્યાં નયને રીઝે છે.

૨૯

પિતૃપૂજાથી થઇ પાત્ર પોતે

વળી ગરુડધ્વજ શો સ્વરૂપે,

પદ્માક્ષ તે પુત્ર મૂકે પિતાને

સૌ પુત્રવંતોમહી અથ્ર લાગે.

૩૦

તે વંશધારીથી વધારી વંશ,

ને વારી લેઇ વિષયોથી લોભ;

નાહી ત્રણે તીર્થ, સુરેશકેરો

ભાવિસખા સુરવિષે સમાયો.

૩૧

જે પદ્મરાગોય જીતે પ્રભાથી

તેવો જણે પુણ્ય સુપત્ની તેની,

પોષી પુનેએ ઉદયેથી તેને

પામ્યા જનો પુષ્ટિ, શું પુણ્ય બીજે ! ૩૨

૩૦ પાત્ર=યોગ્ય. ગરુડધ્વજ=ગરુડના ચિહ્નવાળા વિષ્ણુ. પદ્માક્ષ=કમળનેત્ર. પુત્ર=(૧) અલ્પિષ્ઠનો પુત્ર, (૨) તેનું વિશેષ નામ. ૩૧ વંશધારી=વંશધારણ કરનાર પુત્ર. ત્રણ તીર્થ=અનારસ, હરદ્વાર અને પ્રયાગ. ૩૨ પદ્મરાગ=પદ્મ=કમળ જેવા રંગના મણિ. જણે=જન્મ આપે. પુણ્ય=૧) એ નામનું નક્ષત્ર. (૨) પુત્ર નામક રાજાનો પ્રત. પુષ્ટિ=સમૃદ્ધિ.

મહાશયે દીધી મહી સૂતને,
ને દીધ આત્મા મુનિ જૈમિનિને;

તે યોગધારીયકી યોગ ધારી

થયો અજન્મા જનમો વિહારી.

૩૩

તેના પછી જે સુત પૃથ્વી પાન્યો

તે ધ્રુવસંધિ ધ્રુવના સમાણો,

એ શ્રેષ્ઠ સામે નમતા અરિની

સાધેલી સંધિ નકી ધ્રુવ થાતી.

૩૪

રૂપે રૂડો નૂતન ચંદ્રમા શો

જે વેળ સુદર્શન સુત નાને,

તે વેળ ખેલી મૃગયા મૃગાક્ષે,

ને સિંહથી મૃત્યુ લીધું નૃસિંહે.

૩૫

સ્વર્ગસ્થના એ કુલતાંતણાને

એકે મતેથીજ અમાત્ય—વર્ગે,

અનાથ, ને દીન પ્રજા નિહાળી

સાકેતનો સ્વામી નીમ્યો વિધિથી.

૩૬

નવેન્દુથી દીસતું આલ જેવું,

૩૩ જૈમિનિ=વ્યાસના પુત્ર અને મહાન તત્ત્વજ્ઞ. તે પૂર્વભિમાંસાના કર્તા હતા. પોતાનાં ગુરુ પાસેથી સામવેદનું અધ્યયન કરી તેના શિષ્ય થયા હતા, ૩૪ ધ્રુવ=(૧) એ નામનો અવિચળ તારો, (૨) ઉત્તાનપદ રાજાનો પુત્ર. ૩૫ મૃગાક્ષ=મૃગના જેવાં નેત્ર વાળો. નૃસિંહ=મનુષ્યમાં સિંહ તુલ્ય. ૩૬ કુલતાંતણો=કુળના તંતુ જેવો, એકજ. ૩૭ નવે દુ=નવો—પડવાનો ચંદ્રમા. કિશોર=નાનો.

કિશોર સિંહે વળી રાન જેવું;
 ને કોમળા પદ્મથી પાણી જેવું
 નાના નૃપે એ રધુકુળ તેવું. ૩૭
 મુકુટ લેતાંજ પિતા સમાણો
 થશે ગણી માન દીએ જનો તો,
 હસ્તીતણા બાળક શોય મેઢ
 સામા અનિલે દિશ ઘેરતોજ. ૩૮
 જેનાં ઉપાડયાં ભૂષણોજ સ્વારે
 . ગજે ચઢી રાજપથે જતાને,
 છ વર્ષનો કિન્તુ મહા પ્રતાપે
 પિતાપ્રભાવે પુરલોક પેખે. ૩૯
 પિતાનું સિંહાસન સારી રીતે
 ભરી રહેવા ન સમર્થ પોતે,
 છતાંય સુવર્ણ સમી પ્રભાની
 સંપત્તિથી આખુંય દીધ પુરી. ૪૦
 તેનાથી નીચે લટકત એના,
 સુવર્ણની પીઠથી કૈંક ઉંચા:
 લાક્ષારસે રંગીત પાય લાગ્યા
 ધારાધિપો શિરથી ભૂષણાળા. ૪૧

૩૮ અનિલ=પવન. હાથીના નાના ખચ્યા જેવડો હોય તોપણ
 મેઢ સામો પવન થતાં દિશાએને ઘેરી લે છે. ૩૯ પિતાપ્રભાવે=
 પિતા-સદ્ગત રાજના ગૌરવથી. ૪૦ અપૂર્ણ રહેતું સિંહાસન બાળ
 રાજની સુવર્ણ જેવી ગૌર કાંતિથી ભર્યું ભર્યું લાગતું. ૪૧ તેનાથી
 =સિંહાસનેથી. પીઠ=પાદપીઠ. ભૂષણાળા=રત્નખચિત મુગટવાળા.

પ્રભાવવાળો મણિ અલ્પ તોયે
 મિથ્યા મહાનીલ નહિ ગણાયે,
 તેવો 'મહારાજ' પ્રસિદ્ધ શબ્દ
 યોજ્યો ન મિથ્યા તહીં જાળકેજ. ૪૨
 એ પાસ જેને ચમરો ઢળે છે,
 ને કાકપદ્મે ઝુલતાંજ ગાલે;
 તેવા મુખેથી ઉચરેલ વાણી
 અખિધતીરેયે નવ જાય જાળી. ૪૩
 સુવર્ણપદ્માથી સજ્યા કપાળે
 કરેલ એ તિલક ધારતો જે
 તે હાસ્યમુખો અરિની સ્ત્રીઓનાં
 મુખો કરતો તિલકો વિનાનાં. ૪૪
 શિરીષના પુષ્પથકીય કુળો,
 ને ખેદ પામે વળી ભૂષણે તો;
 સામર્થ્યથી તેહ ધરાની ધુરા
 ભારે અતિશે ધરી થાકતો ના. ૪૫
 પાટીપરે લિખિત અક્ષરોની
 લિપિય પુરી ન શીખ્યા પહેલાં;

૪૨ પ્રભાવવાળો=તેજદાર, મહાનીલ=મહામણિ. તે જાળકમાં
 'મહારાજ' શબ્દ મિથ્યા યોજ્યો ન હતો. સુવર્ણ પદ્મો=એક
 જાતનું સુવર્ણનું આભૂષણ. શત્રુસ્ત્રીઓનાં મુખ તિલક—ચાંદલા
 વિનાનાં કરતો. અર્થાત્ તેમના સ્વામીઓનો નાશ કરતો. ૪૬ પાટી
 =લખવાની લાંકડાની પાટી,

વિદ્યા વિષે વૃદ્ધની સોજતે તે
 સૌ દંડનીતિ—ફળ આપી જાયે ૪૬
 એને ઉરે સ્થાન પુરું ન લાળી,
 મોટો થવાની વળી વાટ જોતી;
 લજતી શું એહની લક્ષ્મી દેવી
 છત્રીતાણી છાંયમિષેથી ભેટી. ૪૭
 પામ્યા નહિ જે ઉપમા ધુરાની,
 જ્યાંધાની રેખા નથી જ્યાં પડેલી;
 જેણે ન સ્પર્શી મૂઠી ખડગ કેરી
 તેવા ભુજે તેહ ભૂમિજ ખાળી. ૪૮
 દિનો જતાં માત્ર ન તેહકેરા
 શરીરના ભાગ સુવૃદ્ધિ પામ્યા,
 લોકે વહાલી ગુણ વંશકેરા
 આરંભમાં અદ્ય, પછી વધતા. ૪૯
 પહેલે ભવે તે શું શીખેલી વિદ્યા
 સ્મરી ગુરુને દર્શ કલેશ કે ના,
 ત્રિવર્ગના મૂળરૂપી ત્રણે એ
 વિદ્યા ગ્રહે, ને સ્વચિત્પ્રજ્ઞને. ૫૦

૪૭ છત્રછાયા એ લક્ષ્મીનું સ્વરૂપ છે. મોટી ઉંમરની સ્ત્રીને નાનો પતિ હોય તો તે લજાય છે. લાજની મારી લક્ષ્મી તેને છત્રની છાયાના બહાને ભેટે છે. ૫૮ જ્યાંધા=ધનુષ્યની દોરીના ધા. ૫૦ પહેલે ભવે=આગત્રા જન્મમાં. ત્રિવર્ગ=ધર્મ અર્થ અને કામ. ત્રણ વિદ્યા=વાર્તા, દંડ અને નીતિ.

તે છાતી કાઠી કંઈ, કેશ ખાંધી,
 ઉભેલ ડાખા પગને દળાવી;
 ને ખાણવાળું ધનુ કાનસુધી
 ખેંચી દીપે અસ્ત્રની શીખમાંહી.

૫૧

માલિની

પછીથી રમણીયક્ષુ પી શકે તે મધુ શું,
 મનસિજતરુનું શું પુષ્પ રાગાંકુરાળું;
 કુદરતી સહુ અંગે ભૂખણે જેવું તેને
 રતિતણું પદ જોડેલું યૌવન પ્રાપ્ત થાયે.

૫૨

દ્વિતિયકી ચીતરાઈ રૂપકેરી છખીથી
 લાહી બહુ રૂપવાળી રાજકન્યા સુમંત્રી,
 વિમળ તનુજ રહાતા લાવિયા તે, યુવાને
 પ્રથમ વરી લીધેલી શ્રીભૂની શોકય થાયે.

૫૩

૫૧ અસ્ત્રની શીખ=ધનુર્વિદ્યા, ૫૨ રમણીયક્ષુ=સુંદરીઓનાં નેત્ર, મધુ=મધ. મનસિજતરુ=કામરૂપી વૃક્ષ, રાગાંકુરાળું=પ્રેમરૂપી અંકુરવાળું. રતિતણું પદ=વિલાસસ્થાન. આ બધાં 'યૌવનનાં' વિશેષણ છે. ૫૨ દ્વિતિ....છખીથી=કન્યા શોધનારી દ્વિતિઓએ ચીતરેલી છખી-ઓમાંથી. વિમળ તનુજ રહાતા=શુદ્ધવંશની ઇચ્છાવાળા. શ્રી=લક્ષ્મી દેવી. ભૂ=ભૂમિ. અર્થાત્ તેણે વરેલી રાજકન્યા લક્ષ્મી અને ભૂમિની શોકય થઈ.

ઓગણીસમો સર્ગ.
—અગ્નિવાણુનો શૃંગાર—

રથોદ્ધતા

- પંડિતાગ્ર ચમી તેહ રાઘવે
અગ્નિતુલ્ય સુત અગ્નિવાણુને,
સ્થાન નિજ અભિષેકથી દઇ
નૈમિષે ઘડપણે વસ્યો જઇ. ૧
- તત્ર તીર્થજળથીજ વાવને,
દહવાળી ભૂમિથીજ સેજને;
કુટીથી વીસરી મહેલવાસને,
સાંચતો તપ, તણ ફલાશને. ૨
- એહનો સુત મળેલ રાજ્યને
પાળતાં અનુલવે ન ખેદને,
તાતથી ભુજવડે જીતી ધરા
માણવા હતી, ન શળ શોધવા. ૩

૧ પંડિતાગ્ર=પંડિતોમાં આગળ પડતો. રાઘવે=સુદર્શને. નૈમિષ=
એ નામનું વન. ૨ તીર્થજળ=તીર્થ સ્થળે મળતું પાણી. વાવ=
વિહારવાપિકા. ફલાશ=મોક્ષરૂપી ફલની આશા. ૩ શળ=શત્રુ, અને

કામી એ સમય કેટલોક તો
 કુળની રીતિથી રાજ્ય પાળતો,
 સોંપીને પછી સચિવને સહુ
 સ્ત્રી વિષે નવી જુવાની ગાળતો. ૪

કામિની સહ રહેલ કામીના
 તે મૃદંગ સુરયુક્ત મહેલમાં,
 પૂર્વના વિભવયુક્ત ઉત્સવે
 ઉતરે પછીની સિદ્ધિથીજ તો. ૫

વિષયોથી હીન એ ક્ષણેય તો
 વેઠવા નહિજ શક્તિ ધારતો,
 રાત્રિદિન રમતાં મહેલમાં
 ના પ્રજા અધીરી લેજ લક્ષમાં. ૬

જો કદાપિ સચિવોની શીખથી
 દેજ દર્શન ચહેલું લોકથી;
 તોય તે ચરણ માત્ર ગોખથી
 કાઢી ખહાર, નહિ નિજ મુખથી. ૭

દોષ. તેના પિતાએ સર્વ શત્રુનો નાશ કર્યો હતો, એટલે તેને તો
 ફક્ત ભોગવવાનીજ હતી. ૫ મતલબ કે પહેલાંના વિભવવાળા
 ઉત્સાહ કરતાં પણ પાછલા ઉત્સવે. અધિક ચઢિઆતા
 થતા. ૬ વિષયોથી હીન=રાગભોગ વિનાની. ૭ પોતે હયાત
 છે એમ ખતાવવાને માત્ર પગતુંજ દર્શન કરાવતો.

ત્યાં પ્રણામ કરી દાસ શ્રેવના
 કોમળા રવનખ રંગરંગીઆ,
 બાલભાનુ-તડકે સુહાવતા
 પદ્મકેરી તુલના ધરાવતા. ૮
 યૌવને સ્તન ઉંચાં સ્ત્રીઓતણાં
 વાગતાં કમળ જ્યાંહી કંપતાં.
 તે જળે સુરતધામ ગુપ્ત જ્યાં
 વિહરે વિપુલ કામી વાવમાં. ૯
 નેત્રકર્જીલ લુછાય છોળથી,
 રક્તલેપ ખસતાંય હોઠથી;
 મૂળ કાન્તિ ધરતાં મુખોવડે
 તેહને રમણી ખૂબ લોભવે. ૧૦
 પૂરતી મધુની વાસ નાકમાં
 સ્ત્રીસખા રચિત પાનભૂમિમાં;
 હાથણી સહિત હાથી શું જતો;
 પુષ્પવાળી કમલિનીમાંહી કે ! ૧૧
 ત્યાં અતિ મદનમૂળ કામિની
 તેહના મુખથી મધ ઇચ્છતી,

૮ રંગરંગીઆ=લાક્ષા રંગથી રંગેલા. બાલભાનુ તડકે=સવારના સૂર્યનાં કોમળ કિરણ. ૯ સુરતધામ=ક્રીડાભુવન. વિહરે=વિહાર કરતો. ૧૧ રચિત=શણ્ણગારેલી. ૧૨ ત્યાં=પાનભૂમિમાં. મદન-મૂળ=કામનું મૂળ. તે મધનું વિશેષણ છે. બકુલવૃક્ષ સ્ત્રીએ કરેલા મધના કોગળાથી ફળે છે. સ્પૃહાવતો=ઇચ્છાવાળો.

ને બકુલસમ તે સ્પૃહાવતો
તેમનાં મુખનું મધ પી જતો. ૧૨

અંકમાં કીડનયોગ્ય બે કદા
એકનો કરતી શન્ય અંક ના;
એક તો સુરીલી વાગતી વીણા,
ને બીજી મધુરી મિષ્ટલોચના. ૧૩

ઢોલકે કુશળ થાપ મારતાં
તેહનાં વલયહાર ઝુલતાં,
નૃત્યમાં ભુલવી ચિત્ત ચોરી તે
નર્તકી ગુરુની પાસ ઝંખવે. ૧૪

રમ્ય નૃત્ય શમતાં શ્રમે થયા
સ્વેદથી તિલકભગ્ન મુખડાં,
ચૂમતાં પ્રીતિથી કૂંક દેધ તે
સ્વર્ગનાથ, અલકેશથી ચઢે. ૧૫

૧૩ મિષ્ટલોચના = સુંદર નેત્રોવાળા સ્ત્રીઓ.

૧૪ વલય = હાથે પહેરેલા પુષ્પના ગજરા. નર્તકીઓને નાય-
ગાન શીખવનારા ગુરુઓ. તે નર્તકીઓની પાસે બેઠેલા હોવા છતાં
તેઓ રાજની ચાલાકી આગળ ભૂલો કરતી, અને ગુરુઓ પાસે
શરમાતી. અર્થાત્ વાલ્મીજી બળવતો રાજ એટલો આકર્ષક લાગતો
કે નર્તકીઓનાં ચિત્ત તેનામાં ચોંટતાં અને આથી તેઓ પોતાનાં
કાર્યમાં ભૂલો કરતી..

અન્ય રમ્ય વિષયે મચેલના

ગુપ્ત ને પ્રગટ સાધનો તણા,
સંગમો અરધ ભોગવ્યા કરે

સુંદરી સહુય પાસ પહોંચીને.

૧૬

અંગુલીટીશીથકી ધિકારવું,

બ્રૂ ચઢાવી વળી વક્ર લાળવું;
મેખલાથી ઘણીવાર બાંધવું,

એ સહે સ્ત્રીઠગ એક સામટું.

૧૭

બાણુતી દ્વિતીય તેમ પાછળે

બેસીને સુરત-દિન-રાત્રિએ,

હિમવાળી વિરહે પ્રિયાની જે

દીનવાણી નૃપ તેહ સાંભળે.

૧૮

રાણીની પકડથી ન પામતાં

નર્તકી, અપળ ચિત્તમાં થતાં,

તેહનાં શરીર ચિતરે ક્યમે

સ્વેદથી પીંછી સરેજ તોય તે.

૧૯

૧૬ અન્ય=બીજા. ગુપ્ત=છાના. પ્રગટ=ઉઘાડા.

અરધભોગવ્યા=પુરા નહિ ભોગવાએલા. મતલબ કે રાજા નવી સ્ત્રીઓ સાથે રતિસુખ લેવા માંડે ત્યારે તેની જુની પ્રિયતમાઓ ત્યાં પહોંચી જઈને તેના સંભોગમાં વિશેષ નાખતી. ૧૮ સુરત-દિનરાત્રી=પોતાને ત્યાં રાજાને આવવા ઠરાવેલા દિવસની રાત્રી. દીનવાણી='મારા ત્યાં રાજાને તેડી લાવ' એમ કરગરીને કહેવું તે.

૧૯ રાણીએ સખત બપ્તો રાખવાથી તે નર્તકીને ત્યાં જઈ શકતો નહિ, ત્યારે તે તેમનાં ચિત્ર ચિતરી મન મનાવતો.

શોકયના પ્રણયગર્વ—મત્સરે,

કે મનોજ વધતાં મહિષીઓ;

રોષ વામી લઈ જો મહીપને

ઉત્સવો મિષથી અર્થ સાધી લે. ૨૦

આવતાં દિનમુખેજ લોગથી

શોભતા મુખથી ખીજી કામિની—

ને કરે ખૂશ રચીય અંજલિ

પ્રેમમાં શિથિલ હુલવે ફરી. ૨૧

સ્વપ્નમાં રટણ શોકયનું થતાં

વેર લે મહિષી કાંઈ ન બોલતાં,

સારતી નયન-અશ્રુ આદરે

ક્રોધથી ચુક્રીય તોડી નાખી તે, ૨૨

પુષ્પસેજ રચી જ્યાં લતાગૃહે

જો દ્વિતીય દરશાવિયા પથે,

દાસી સાથ રતિસુખ માણતો

રાણીના લયથી ખૂબ ધૂજતો. ૨૩

“ નામ સાંભળી તમારી ઠહાલીનું

લાગ્ય એહનુંય ઈચ્છતી છું હું.

૨૦ પ્રણયગર્વમત્સર = પ્રીતિના ગર્વથી થતી અદેખાઈ. મનોજ = કામ. ઉત્સવો = મદનમહોત્સવ નામનો ઓચ્છવ. અર્થ = ઇચ્છા. ૨૧ દિનમુખે = પ્રાતઃકાળે. રાતે ભોગ ભોગવી પ્રેમમાં શિથિલ થએલો અગ્નિવર્ણ હાય જોડી રાણીઓને ફરી પાછી દુઃખી કરતો.

બૂલથી રાણીને પોતાની અન્ય પ્રિયતમાના નામે બોલાવતા રાજપ્રતિ રાણીની આ વક્રોક્તિ છે.

આહ ! મુજ મન લાલસા ધરે,”

નામને ભૂલી જનારને કહે.

૨૪

કુંકુમે પીળી તુટેલી માળ જ્યાં,

મેખલા પડી, અલક્તડાઘ જ્યાં;

તેહ એજ રસિયો ઉઠયા પછી

કામકેલિ નૃપની જણાવતી.

૨૫

જાતથી ચરણ રંગતાં સ્ત્રીના

જ્યાં ઢીલું દુઝૂલ મેખલા તણા,

સ્થાનમાં લહીજ લાન ભૂલતો

ત્યાં અપૂર્ણ પગ એ રહી જતો.

૨૬

ચુંબને અધર તો ખસી જતાં.

વારતાં કર નીવી વછોડતાં;

સૌ સ્થળે વધન પામવા છતાં

સ્ત્રીરતિ પૂરતી કાળકામમાં.

૨૭

હાસ્ય સાથ ઉભી તેહ પાછળે,

પેખતી સુરતચિહ્ન દર્પણે,

૨૫ અલક્તડાઘ=અળતાનાં ધાખાં. સેજ=શય્યા. કામકેલિ=કામક્રીડા. આમાં હરિવિક્રમ અને ધૈનુકબંધ નામનાં આસનનું સૂચન છે. ૨૬ જાતથી=પેતે. મેખલાતણા સ્થાનમાં=કેડ અને નિતંબ વચ્ચેના ભાગમાં. અપૂર્ણ=અધૂરો. રંગવાનું કામ અધુરું રહેતું. ૨૭ નીવી=કેડના વસ્ત્રની ગાંઠ. સ્ત્રીરતિ=સ્ત્રીઓપરનો રાગ. ૨૮ કામમાં=કામાસક્તિમાં. અર્થાત્ તેનો કામ વધે જતો. સુરતચિહ્ન=રતિરમણમાં પડેલી નખક્ષતાદિ નિશાનીઓ. બિંબ=દર્પણમાં પડતું પ્રતિબિંબ. નિમ્નમુખી=નીચામુખવાળી.

ઝડાલીને સ્મિતથી શુભ ણિંબથી
નિમ્નમુખી કરતોજ લાજથી. ૨૮

કંઠમાં મૃદુલ બાહુ ભીડીને
અંગુઠા ઉપર પાની દાબીને,
ઝડાલી તે શયન ત્યાગનારથી
માગતી રજની વીતતાં ચુમી. ૨૯

ઢપાંજી નિરખીને યુવાન તે
ઇન્દ્રથી અધિક રાજવેશને,
તેટલો ખૂશ થતો ન, જેટલો
લોગનાં લહીજ સાફ મંડનો. ૩૦

મિત્રકાર્ય મિષથી સમીપથી
નાસવા અધીર તેહને તહીં
“જાણીએ શઠ ! તમારી યુક્તિઓ
સારી પેઠ” કહી કેશથી ગ્રહ્યો. ૩૧

તેહના કૂરરતિશ્રમે દુઃખી
કંઠસૂત્રમિષથી સ્ત્રીઓ થઇ,
લૂછી ચંદન વિગાઠ ઉરથી
ઘેઉ દીર્ઘ ભુજમધ્ય સુતી'તી. ૩૨

૨૯ રતિને અંતે ચુંબન કરવાથી એક ખીખમાં મદનનો.
વાસ રહે છે. ૩૦ ભોગનાં=લોગનાં. મંડનો=નખસૂતાદિ સુરતચિહ્ન.
૩૧ મિત્રકાર્યમિષ=દોસ્તદારને કામે જવાનું બહાનું. ૩૨ કંઠસૂત્ર=
એક જાતનું આલિંગન.

સંગમાર્થ નિશમાં ફરે છુપો-

ગુપ્ત દ્વિતિકથને અગાડી જૈ,

“કામી ! કેમ ઠગી જાવ તિમિરે ?”

બોક્ષી ખેંચી જતી એહને પ્રિયા.

૩૩

ચંદ્રકિર્ણસમ સુંદરીતણા

સ્પર્શ કેરું સુખ માણતો સદા,

રાત્રિ જાગી દિવસે ઊંઘી જતાં

પામતો કુમુદિનીની હિમા.

૩૪

વેણુ હોઠપર દંતથી પીડયા.

ને વીણા નખથી આંકી જાંગમાં;

ગાયિકા ઉભયથી પીડાતી તે

તીરછી નજર મારી લોભવે.

૩૫

અંગ, સર્વ, વચને રહ્યું છુપું

સ્ત્રીજને શીખવતાંજ નૃત્યને,

મિત્ર પાસ હરિક્ષાઈ આદરે

તે પ્રયોગપીઠ યોજકો તણી.

૩૬

૩૩ નિશમાં=રાત્રિએ. ગુપ્તદ્વિતિકથન=જાની સંદેશિકાના કહેવાથી.

૩૪ કુમુદિની=કુમુદનાં પુષ્પવાણું સરોવર. ચંદ્રકિર્ણુ ન મળ-

વાથી કુમુદિની દિવસે મીયાણ જાય છે, તેમ રાજાચ સ્ત્રીસ્પર્શ વિના

દિવસના ભાગમાં ઊંઘી જતો. ૩૬ પ્રયોગપીઠ=અભિનયમાં પાસ.

યોજકો=આચાર્યો.

કુટમ્બજનની માળ ખંડેરીને,
 નીપની રજશી અંગ રંગીને,
 તે વિહાર કરતો વૃષાસમે
 મોર જ્યાં પ્રમત તે કીડાનગે. ૩૭
 કલેશથી શયનમાં રીસાયલી
 બહાલીને ન મનવે ત્વરા કરી,
 મેઘશબ્દ સૂણી ગાલરી બની
 ઈચ્છતો રમણી સોડ શોધતી, ૩૮
 કાર્તિકી રજનીમાં સ્ત્રીસાથમાં
 ચંદ્રવાથી દીપતા મહેલમાં,
 સુરતશ્રમ હરંતી માણતો
 મેઘથી રહિત ચંદ્રચાત્રચો. ૩૯
 હંસરૂપી રશના બતાવતી,
 શ્રોણિતુલ્ય તટ રેતીના વળી;
 બહાલી વિભ્રમ : વિષે મચેલી તે
 સચૂને ભુવનગોળથી જુએ. ૪૦

૩૭ કુટમ્બજન=કુટજ અને અન્બુન વૃક્ષનાં પુષ્પ.
 નીપ=એ ખતતું વૃક્ષ. પ્રમત=પ્રમત. કીડાનગ=કીડાશૈલ-કૃત્રિમ
 પર્વત. ૩૮ કલેશ=પ્રણયકલહ. મેઘશબ્દ=મેઘગર્જના. પોતે
 મનાવતો નહિ, પણ તે આજીજી કરતી આવે એવું ઈચ્છતો.
 ૩૯ કાર્તિકી=કાર્તિકમાસની, શરદની. સુરતશ્રમ=રતિરમણનો
 થાક. (શરદવર્ણન) ૪૦ રશના=કટિમેખલા. શ્રોણિ=નિતંબ. પૂંઠલાગ.
 બહાલીવિભ્રમ=પ્રયાના વિલાસ. હંસોતે કટિમેખલાની અને તટને
 નિતંબની ઉપમા આપી છે.

વાજતાં, અગુરુ ધૂપ મહેકતાં,

હેમકેરી રશના ખતાવતાં;

હિમયોગ્ય પટથી સુકટીની

સ્ત્રી ગ્રહે, નીવી વછોડતો પતિ. ૪૧

વાથી મુક્ત કુખમાં ગૃહોત્થાળી

સ્થિર દીપરૂપ દષ્ટિ માંડતી,

યોગ્ય સૌ સુરતમાંડી એહની

સાક્ષી થાતી નિશ સો શિશિરની. ૪૨

ઉપજેલ લહી વાયુ દક્ષિણે

પલ્લવો સહિત આમ્રપુષ્પને,

કલેશ છાંડી અખળા સહુય તે

માન દેતી વિરહે પીડિતને. ૪૩

બહાલી લેઈ નિજ અંકુ ગેસતો

નાખતાં પરિજનોજ હિંચકો,

૪૧ વાજતાં=ખખડતાં. (અસ્ત્રી કરવાથી.) અગુરુની
પાસવાળાં વસ્ત્ર આઘાં પાછાં થતાં, (અર્થાત્ કોમળપણાને
લીધે) અંદરની મેખલા જણાય તેવાં. હિમયોગ્ય = ઠંડીમાં
માફક આવે તેવાં. સુકટી=નાળુક કેડવાળી. નીવી=વસ્ત્રગાંઠ.
(હેમંત વર્ણન) ૪૨ વાવિમુક્ત=વા વિનાના. કુખ=અંદરના ખંડ.
સ્થિર દીપકને શિશિરની રાત્રીઓની આંખો સાથે ઘટાવ્યા છે.
(શિશિર વર્ણન) ૪૩ વાયુ દક્ષિણે=શિશિરને અંતે અને વસંતની
શરૂઆતમાં દક્ષિણથી ઉત્તરમાં પવન વાય છે, અને તેથી વનસ્પતિ
નવપલ્લવિત અને છે. વસંતમાં આપોઆપ કામોદિપન થવાથી
સ્ત્રીના કલ્પ છોડી ખતેજ રાખને મનાવતી. (વસંતવર્ણન.)

દોરી છોડી લયમિષથી સ્ત્રીને।

ખાહુપાશ નૃપ ગાઠ પામતો. ૪૪

ચોપડી સુખડ જ્યાં પયોધરે

મોતીથી મઠી લીધેલ ભૂષણે,
શ્રોણિથી મણિની મેખલા બુલે

તેહ ગ્રીષ્મરૂપથી પ્રિયા ભજે. ૪૫

મઘ, આશ્રકુસુમે મહેકતું

લાલ પાટલવતુ નૃપે પીધું,

તેથી દુર્બળ મધુ વીત્યે થયો।

તેહનો સ્મર ફરી ગન્યો નવો. ૪૬

આમ ઇન્દ્રિયસુખ માણતો જ એ

અન્ય કાર્ય મનમાં ન લેઈને.

કામપૂર્ણ નૃપતિ ગતાવતો।

આત્મચિહ્ન થકી સર્વ ઋતુઓ. ૪૭

તે પ્રમાદી પર અન્ય ભૂપતિ

ના ચઢીજ શક્તા પ્રભાવથી,

૪૫ પયોધરે=સ્તને. ભજે=સેવે. (ગ્રીષ્મવર્ણન) ૪૬ પાટલ=
એ નામનાં પુષ્પ, તે મઘમાં મૂકી રાખવાથી તેમાં લહેજત આવે
છે. મધુ=વસંત. સ્મર=કામદેવ. ૪૭ કામપૂર્ણ=કામાસક્ત. આત્મ-
ચિહ્ન=પોતે પહેરેલી વસ્તુ. અર્થાત્ રાજના વેશ પરથી કંઈ ઋતુ ચાલે
છે તે જણાતું. ૪૮ પ્રમાદી=મેદરકાર. પ્રભાવ=કુળનો પ્રતાપ. ચંદ્રને
પણ રતિરાગથીજ દક્ષ પ્રજાપતિનો શાપ થયો હતો. દક્ષે, પોતાની
ખીજ કન્યાઓને તણ એક રોહિણી સાથેજ ચંદ્રે રતિકીડા કરવાથી
તેને ક્ષય થવાનો શાપ દીધો હતો.

તોય લોગથી થએલ રોગથી
ક્ષીણુ થયો, શશી શું દક્ષશાપથી. ૪૮

દોષ દેખી પણ સંગવસ્તુને
ના તજે, ન કંઈ વૈદ્યનું સૂણે,
ધંદ્રિયો મધુર વિપયે પડે
તો મહા દુઃખવડે વળાય તે. ૪૯

પાંડુમુખી, જૂજ ભૂષણોવતી,
હાથ ઝાલી પળતી ઝીણાસ્વરી;
રાજ્યક્ષમથકી હાનિ, કામીની
સ્થિતિ કેરી તુલનાજ પામતી. ૫૦

ભૂષને ક્ષય થતાં થયું કુલ
વ્યોમ શું, શશીની છેલ્લી રેખ જ્યાં,
માત્ર કાદવતણા તળાવ શું,
ઝીણી જ્યોતવતુ દીપપાત્ર શું ! ૫૧

‘ ભૂષ એ નકી દિને કરે તહીં
પુત્રના જનમ સાફ કર્મ કેં, ’
એ રીતે સચિવ ઢાંકી રોગને
બોલતા વ્યસનશંકી લોકને. ૫૨

૪૯ સંગવસ્તુ=મોગ્યવસ્તુ. ૫૦ રાજ્યક્ષમ=ક્ષયરોગ. ક્ષયના રોગીનાં લક્ષણ વર્ણવ્યાં છે. ૫૧ અહીં રથુકુલને વ્યોમની, તળાવની અને દીપપાત્રની ઉપમા આપી છે. ૫૨ વ્યસનશંકી=કંઈ ભુરાની શંકાવાળા.

તે બહુ રમણીનો સખા છતાં
સંતતિ પુનિત ના વિલોકતાં,
વૈધને હઠવનાર રોગને
ના સહે, દીપક જેમ વાયુને.

૫૩

તેહને ગૃહની વાટિકામહી
અંત્યવિધિ કરનાર ગોરની,
સાથમાં સચિવ મૂકતા સહી
રોગશાન્તિ મિષ અગ્નિનીમહી.

૫૪

તુર્ત જોઈ શુભ ગર્ભચિહ્નને
ધારતી નૃપની ધર્મપત્નીને,
પુરીમાંથી વીણી મુખ્ય લોકને
બ્રૂપલક્ષ્મી દીધી સર્વ મંત્રીએ.

વસંતતિલકા

એવી રીતે નૃપતિના અતિ મૃત્યુશોકે
સુઉષ્ણ નેત્રજળથી પ્રથમે તપ્યો તે,
રાણીતણો ગરલ હેમઘટેથી રેડયા
વંશાભિષેકજળથી સુખીઓ થયો મહા.

૫૬

૫૩ ના સહે=મરી ગયો. ૫૫ પુરી=અયોધ્યાપુરી. ૬૬ સુઉષ્ણ=સારી પેઠે તપેલો. હેમઘટે=સુવર્ણના ઘડામાં. વંશાભિષેક=રાજ્યાભિષેક.

મંદાકાન્તા.

કલ્યાણાર્થે પ્રસવની બહુ વાટ જોતી પ્રજ્ઞના
ધારે તેને, ધરતી ભૂમિ શું સુઠી બી શ્રાવણે આ,
મંત્રી જુના લઈ કુળતણા હેમસિંહાસનેથી
ભર્તાકેરી મહિષી મહીને પાળતી આણવાળી. ૫૭

સમાપ્ત.

૫૭ કલ્યાણાર્થે = બલામાટે. તેને=ગર્ભને. બી=અનાજનાં બીજ.
હેમસિંહાસન=સુવર્ણનું બનાવેલું આસન.